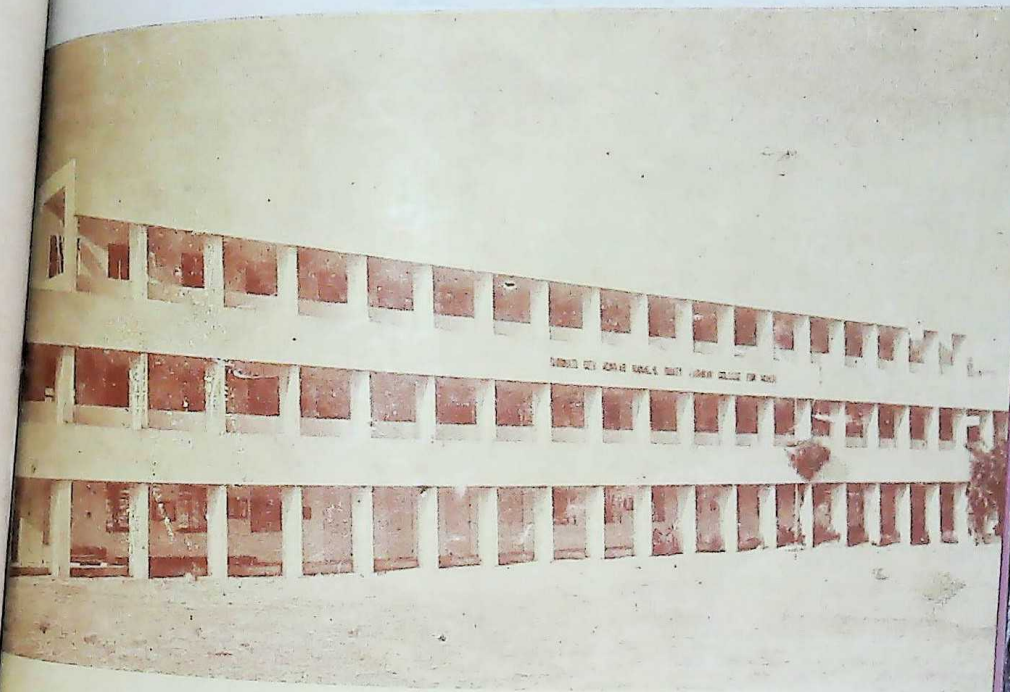

Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt

Vaishnav College for Women

MADRAS-44

MAGAZINE

Vol. VI

1974

ART BY
J. Revathi

Shrimathi Dev Kumar Nanalal Bhatt
Haishnab College for Women

Madras-44

Vol. VI

1974

The College Crest

The College crest is enshrined within a lotus in full bloom, to represent the cult of devotion preached by Maha Prabhu Shri Vallabhacharya. At the centre of the Crest is a sacrificial fire, which symbolises the Lord Himself. ("Yagno Vai Vishnu") The Lord is reached by the three steps of the altar signifying KSHARA, AKSHARA and POORNA PURUSHOTHAMA. The volume at the foot of the altar stands for the Book of Knowledge (the Vedas) and the three flowers on it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam.

"Satyam Param Dheemahi"

OUR FOUNDER-CHAIRMAN WITH HIS WIFE

Shri Nanalal Bhatt

Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt

"May they enjoy a long and healthy life" is our prayer to the Almighty

“Work is worship”

As is said, **work**, is the prime moulder of one's character. It evokes and disciplines obedience, self-control, attention, application and perseverance; giving deftness and skill, aptitude and dexterity.

Therefore, hard selfless work with sustained and sincere efforts put in, with devotion by one and all concerned, in absolute harmony and co-ordination, shall never go unrewarded.

In the same way towards the success of the institution what is **sine qua non** is a parental and careful nursing by the society around, besides hard work.

Let us pray to the Almighty to give us the lead for this Goal to success and the strength to **work**.

(Sd.) S. N. BHATT

कलाशाला प्रार्थना

- (१) सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निहितं च सत्ये ।
सत्यस्य सत्यं क्रतुसत्यनेत्रं सत्यात्मकं त्वां शरणं प्रपन्नाः ॥

—श्रीभागवतम् (१०-२-२६)

- (२) वाणी गुणानुकथने श्रवणौ कथायां हतौ च कर्मसु मनस्तव पादयोर्नः ।
स्मृत्यां शिरस्तव निवासजगत्प्रणामे दृष्टिः सतां दर्शनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥

—श्रीभागवतम् (१०-१०-३५)

- (३) नमो भगवते तस्मै कृष्णायद्भुतकर्मणे ।
रूपनामविभेदेन जगत्क्रीडति यो यतः ॥

—तत्त्वार्थदीपनिबन्ध शास्त्रार्थ प्रकरण-१

Editorial

There is a theory that the Sun while churning around wildly, has thrown out glowing eddies which moved away and became planets. But they were held in their orbits by the gravitational force. Has planet Earth any such capacity to hold its continents and countries with a Sun-like force? That's to be seen! But it is possible. All scriptures preach 'love' and consider love as the only force which can bring even discordant forces into its fold. Then is love as powerful as the gravitational force?

To-day the world is moving towards a primitive experience the survival plenty, of the fittest. Earth was once a land of planets of untapped resources and it was man who built this great world with his untiring efforts. Will man destroy this world with his thirst for power? Perhaps the reason for this critical predicament lies in the fact that national consciousness gave birth to various expressions of power. Man went in search of new frontiers to explore. It is man's innate nature to expand his region of authority. Since the dawn of history of man power changed hands. Rationalism fought for individualism and freedom, the drive behind economic progress. This led to the world of technology which gave into the power that man dreads and adores. Reinforcing and fortifying the nation is only a by-product of economic and industrial progress. Curiously enough from political isolation the world moved towards a consciousness of the rest of the world because of the fear of perishing under the mighty. Every nation's goal is the same, though the means vary. All aim at economic prosperity through political pressures. Once the dreams and goals are realized there is a chance for greater peace and universal well-being. Perhaps then the fear of political domination through economy will be removed. And then a sense of neighbourliness and love can exist as a reality. Just as the planets are held together by the gravitational force so should the world be bound by conformity which means surrendering individual rights for greater ends.

It is now the student generation which should promote the welfare of the nation and the world at large. As Mr. Cho. Ramaswamy stated, the students should realize their responsibilities and achieve the ultimate goal. It is needless to say that the students of this college will prove to be good citizens of the world and bring credit to their Alma Mater.

Editorial Committee

President :

Mrs. D. Thangam Seshan, M.A.
(Acting Principal)

Editors :

Miss. T. V. Jayalakshmi, M.A.
Dept. of English

Miss Uma Natesan, M.A.
Dept. of History

Mrs. Kala K. Tawker, M.A.
Dept. of Tamil

Mrs. Jayalakshmi Subramanian, M.A.
Dept. of Hindi

Student Editors :

D. Sankari, III B.A. Litt.
R. Anandaselvi, PUC 'A'

CONTENTS

	Page
College Report For 1973-74	1
Gandhian Pilgrimage	5
Life A Pleasure ... O, Never	9
Unemployment Problem	10
English-The Queer Language	13
An Accident	14
Our Service in 73-74	16
A Visit to Ponds Factory and Surgical Instruments	17
A Song	18
Echoing Showers	18
Science is not enough	19
Eradication of Poverty	21
A Visit to the Archaeological Exhibition	22
Do you know ?	22
Common Errors	23
A Happy Union	23
Do you know ?	24
The Alphabet of Success	25
The Important Words	25
A Mathematician in Love	26
Do you know these cities	27
Do you know these 'Cides' ?	28
Our evergreen memories of the Camp	29
Tragedy	32
Me and My Lord	35
Comedy	36
The Pretty brook	38
Freedom Spreads her Wings	39
Sri Krishna is the darling of Humanity	41
Sanskrit The Basic Genius of India	44
The College Union Report for the Year 1973-74	48
The College Planning Forum Report 1973-74	51
State Participation in Economic activities	53
Just in Jest	58
Good Bye and Good Luck	60

	Page
கன்னிர்	1
காணிக்கை	3
பாரதப் பண்புகள்	4
இறைவன் படைத்த இயற்கை	6
இவ்வுலகின் நிலையின்மை! கனவுலகின் களிப்புத் தன்மை!	7
வள்ளுவர் கூறும் சான்றுண்மை	8
இந்திய ஜனநாயகம்	10
பாரதி கண்ட பாரதம்	11
நானத்தால் பறந்ததுவோ!	13
நெஞ்சின் குரல்	14
தலைப்பின் சிறப்பு	15
சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன்	16
நினைவுகள் மடிவதில்லை	18
எது வாழ்வு?	21
அலைகள் ஓய்வதில்லை	25
புயல்	27
இயற்கை எழில்	28
யிரிவு	29
ஒன்றும் ஒன்றும் சேர்ந்தால்?	31
திலத்தின் நிலாவீன்பம்	32

Hindi Section

Union President,
Parvathi Jayaraman, III B.A. Eco.

Union Secretary,
G. P. Ragini, III B.A. Litt.

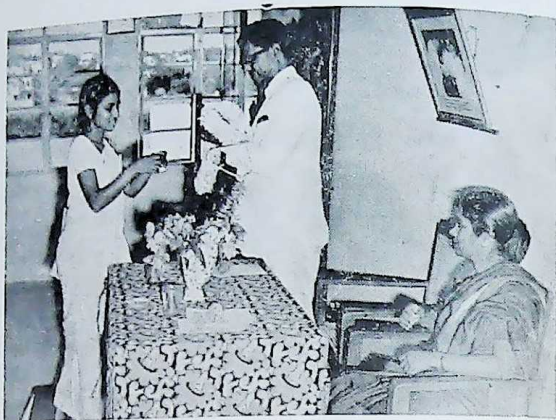

Joint Secretary
Sashikala Rao, P.U.C. 'F'.

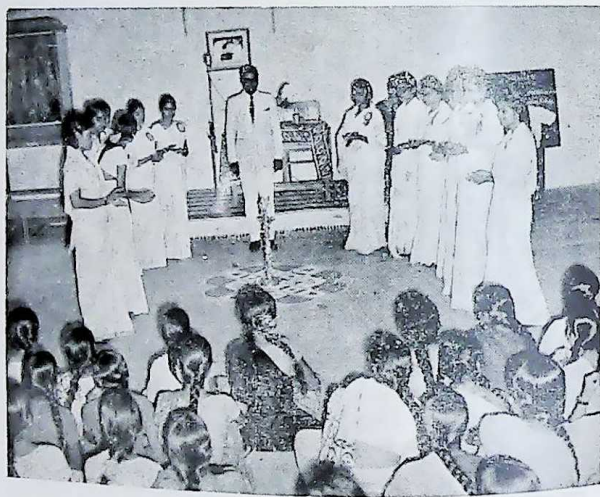

Our University Blue
for Volley Ball.
Uma Shobana, II B.A. Eco.

VALEDICTORY

Our student President Garlanding our Chief guest.

Mr. J. Ramachandran (Principal, Presidency College) with the office bearers.

exciting experiences of the past few days were relived in our memories. When the train reached Madras on 5th February we were very sorry to say good-bye to each other for it had been a marvellous trip.

To conclude, I can say that the pilgrimage has broadened our outlook and taught us many things by experience which no purely academic education could impart. We had the opportunity of getting closer to Gandhian ideals and way of life of our beloved Master Mr. V. R. Radhakrishnan who is affectionately called 'Thennattu

Gandhi' by our men students. Everyday during our prayer, he used to quote many important events in our National struggle for freedom and how our 'Mahatma' sacrificed himself for the sake of our country. Being the organiser of the 'Gandhi Samaj' and having conducted ten successful pilgrimage trips, he had arranged the trip in the best manner possible with all the facilities and proved himself a dutiful 'Father' during our trip—paying homage to the 'Father of the Nation'.

Our student Secretary G. P. Rajini (fifth from the left) paying her homage to the Father of the Nation during her Gandhian Pilgrimage

and reached 'Anand Bhavan' once the place of Sri Motilal Nehru. The Bhavan looks heavenly with its lovely rose gardens. We were moved when we read the letters of the kid Indira (Now our dear Prime Minister) to her father and grand father.

That night we left for Delhi and reached New Delhi. On 20th morning we lodged at the M.P.'s quarters in North Avenue. The 30th of January is an important day for our country. We went to Rajghat, said our prayers and paid homage to 'our father of the Nation.' We were moved by the peaceful atmosphere and without our knowledge all of us were doing 'Namashkar' to the 'Samadhi'.

On 31st January we had the privilege of meeting Acharya Kripalani at his residence. Then we visited the famous Qutub Minar, climbed it and had a magnificent view of the lovely capital of our Nation. In the evening we went to Jamma Masjid and the Great Red Fort. We were wonder struck at the grand architecture. Later we visited the lovely Birla Mandir or the Lakshmi Narayana temple. It is the very well maintained temple. After that we wound up the days visit by visiting the Janthar Manthar observatory or planatorium.

1st February is an unforgettable day in my life. The significance of the day was that we left for Agra in a first class Delux bus to see the magnificent 'Taj Mahal' one of the wonders of the world. On the way to Taj Mahal we visited, Mathura and Brindhavan where Lord Krishna enjoyed his childhood and boyhood. We also visited the Akbar's Tomb and the Agra Fort. Finally we reached the great 'Taj Mahal' by 4-30 P.M. We had a group

photo taken on the threshold of the lovely building. All of use were struck at the grand piece of Architecture. Each marble seems to echo the love Shahjahan had for his beautiful wife. The very place had for a romantic atmosphere and our hearts melted without any reason. When we had finished one round and thought of a second one, it was 6-30 P.M. and so we were asked to board the bus. With heavy hearts and minds filled with ecstasy we returned home.

On 2nd morning we went out for shopping and it was a red letter day for us because that evening we met our President His Excellency V. V. Giri and were addressed by him. He paid compliments to the South Indian students by saying that they were more disciplined than the North Indian Students. We had the opportunity of seeing the wonderful Moghul Gardens and the whole of the Rashtrapathi Bhavan. That night we visited the greatest shopping centre in Delhi namely 'Chandini Chouk' and did some useful shopping.

On 3rd morning we visited the 'Birla House' where our dear Mahatmaji was killed and we paid homage to him by saying our prayers there. We also saw the place where he was shot dead. That night we started for Madras by G. T. It was the last train journey of our pilgrimage and all of us felt very sorry because the tour was coming to its close. Since we were reaching the end of the wonderful experience, efforts were made to strengthen our bonds of friendship. Autograph books and dairies were circulated for addresses. During the journey there were interesting discussions on various subjects, while the

possible thoughts of Sarada Devi and Sri Anandabhaba Parama Hamsa. In the evening by 6-30 P.M. we were fortunate enough to visit the 'Birla Planatorium', where we had the opportunity of seeing various movements in the planets and their location. By 8 O'clock we were at 'Kalighat', the famous Calcutta Kali temple and returned to our quarters. The 23rd was an important day. The city had the air of festivity with every flag decorated and our national flag flying triumphantly from the roof tops. It was the birth day of our great hero Subash Chandra Bose. We went to his residence and paid homage to the great leader. Later we went to the Calcutta Museum and had the opportunity of seeing the 'Tigon' the collaboration of a Tiger and a Lion. In the evening we visited the famous 'Victoria Memorial' whereby we were stunned at seeing the construction of the marble building and the pomp and splendour of it. That night we left Calcutta for Patna by Upper India Express.

We reached Patna on 24th morning, at 6-30 hours. We lodged at the 'Khadi Bhavan' quarters. That evening we visited the late President Sri Rajendra Prasad's residence. We were touched when we saw a great leader like him lived in a small cottage. We also saw the museum where pictures of our National Struggle were exhibited. That night we also visited the Guru Gobind Singh's temple. The peaceful atmosphere, the holy hymns and the decorative building impressed us so much that we left the place grudgingly when we were asked to leave the place for our quarters. On 25th we met our great Sarvodaya leader Sri Jayaprakash Narayan at his

residence and were addressed by him. In the afternoon we did some shopping and that evening we left for Benaras.

25th night we reached Benaras, the holy city of the Hindus. We lodged at the 'Khadi Bhavan' quarters at Rajghat. 26th morning we had a holy dip in the Ganges and had the darshan of the great Kasi Viswanathar. 27th morning we had the golden opportunity of having the darshan of Sankaracharya at Hanuman ghat. Later we left for Thulasi Manasa Mandir. It is a very beautiful temole with flowers smiling around the building. There we saw the lively exhibits of Ramayana and Meera Bhajan. At noon we visited the famous Benaras University. That evening we also visited Saranath to see the great Historical Monuments from 4th century B. C. upto 17th century.

On 28th January we were fortunate enough to witness the Kumbabishekam at Hanuman ghat temple. The temple is a rare piece of Architecture and it is the only one of its kind in the whole of India. We once again went to Kasi Viswanathar temple and Kasi Visalakshi Temple. That night we left the holy soil for Allahabad.

In the train we had a grand time when our great musician Selvam entertained us with good songs. We reached Allahabad by 11 O'clock in the night. Next day on 29th January we had a holy bath at Tiruveni Sangamam. We had a good boating

Gandhian Pilgrimage

G. P. RAGINI, III B.A. Litt.

That evening was really a very drowsy one. After a hectic day's work (having written two tests) at college, I returned home in a fatigue. When I had just opened the gate to enter, I heard my darling mother shouting with joy 'Congrats'. I was stunned, my heart lost a beat - I was wondering why I had been congratulated. Suddenly it struck me, that, that was the day on which the results of an Essay Competition on Gandhiji were to be announced. When in a fraction of a second such thoughts had passed in my mind, my mother handed over the 'Intimation card' to me, whereby I was informed that I was one among the forty prize winners and we would be taken on a pilgrimage to places connected with Gandhiji's life and works, namely Calcutta, Patna, Allahabad, Benaras and Delhi to pay homage to the 'Father of the Nation'. My joy knew no bounds. My words sound too feeble to describe my feelings. All at home were very happy.

The next day our dear Principal and staff congratulated and granted me the permission to leave for the tour. My sweet friends rejoiced when I conveyed them the news.

On Friday, 18th January we, the forty prize winning students met at the Preliminary meeting arranged by our Reverend master Sri V. R. Radhakrishnan, the Organiser of the 'Gandhi Samaj'. It was a thrilling experience to meet girls and

boys from various Districts. Our master gave us instructions regarding the tour.

On 19th, all the prize winners met at Mr. Bhaktavatsalam's residence. Being the Patron of the Gandhi Samaj Mr. Bhaktavatsalam wished us a safe, happy and educative tour, a 'pilgrimage to pay homage to the 'Father of the Nation'. On the same day we also met Mr. Kamal who blessed and wished us a happy tour.

That evening all of us met at the Central Station as we were leaving Madras for Calcutta by Howrah Mail. As we had already become friends, the bonds of our friendship were strengthened when we started discussing interesting topics in the train. We were asked to learn the prayers, songs and informed that we had to sing them daily in the mornings and evenings.

We reached Calcutta by 10-30 A.M. on 21st morning. From the station we went straight to the 'Khadi Bhavan' quarters at Raja Bazar which was to be our 'Home' till 23rd night. After a few hours rest in the afternoon we went for the first of our visits. We just did some shopping at Chandini, Dharmtala and at Sealdah. The next day, Tuesday, the 22nd January, we went to Dhakshineswar temple, on the banks of river 'Hooghly'. There are about 12 Lingas, each having its own background. From there we went to the Belur Mutt. We enjoyed the calm atmosphere of the place and tried to recollect

LIFE A PLEASURE...O, NEVER ;

R. Gita III B.A. Litt.

The sun sets ;
My heart frets ; amidst the
Red Light in the space
The sun fades
Like a heart that sinks.

Darkness settles, all seem grey ;
My heart gets old day by day
Wearied 'nd tried, dry like hay !
Yes ! all is over ;
My ambitions 'nd hopes, all no more.

Life's no pleasure ;
Sheer gutter, so rotten a taste,
Wasted 'nd spoilt, beneath the perfumes
That smelt fair
And vanished in the air.

Like Delilah, the temptress,
A few minutes' pleasure
Shatters our life, numbs us forever !
But who's truth's lover ? Who'll ever
Prefer, misery, the BETTER ?

Unemployment problem

SELINE JOSEPH
P. U. C. III Group.

(This essay has been awarded the second prize in the essay contest conducted by the Planning forum.)

Unemployment can be defined as the difference between the labour force (supply of labour) and unemployment (demand of labour). The supply is the product of the population and the participation rate and the demand may be treated as the product of the capital stock and labour intensity. While studying the problem of unemployment, we are concerned mainly with those men and women who constitute the labour force of the community who are able-bodied & are willing to work, but are not gainfully employed. I personally feel the easiest way to define unemployment will be "More men chasing after few jobs"

Unemployment can be distinguished into several types viz, 1. Mass unemployment 2. Structural unemployment 3. unemployment due to technological progress 4. Seasonal unemployment and 5. Residual unemployment.

1. *Mass unemployment*: It is caused by the deficiency of demand. It also goes by the name "cyclical unemployment" as it is associated with the trade cycle.

2. *Structural unemployment*: This form of unemployment is formed due to the varied changes in the demand.

3. *Unemployment rising because of technical progress*: This is the evil consequence of introducing labour-saving-devices in many industries. These devices are so alluring that we use it without analysing the result of it. In a country like ours where unemployment is prevalent, it is sheer stupidity to encourage such labour-saving devices.

4. *Seasonal unemployment*: This is found especially in the field of agriculture. By nature, agriculture is a seasonal occupation. Due to loop holes in it, seasonal unemployment results.

5. *Residual unemployment*: This includes unemployment caused by all other reasons & it includes those people who are regarded as unemployables on account of their mental or physical disability.

To solve this problem of unemployment, does it mean every individual constituting the labour force should be employed in gainful occupation everyday of his working life? No. Full employment does not mean everyone should be employed literally. i. e. not every member of the labour force who is fit and free to work should be employed always. Due to the seasonal nature of some occupations

seasonal unemployment occurs inevitably. These people should be absorbed quickly into the economy. This type of unemployment is known as frictional unemployment. "3% should be unemployed, only because of industrial friction and not because there are no vacant jobs..... Jobs, rather than men should wait"—said Sir William Beveridge.

This burning question of unemployment can be classified broadly into 3 main divisions, They are 1. unemployment 2. under employment and 3. disguised unemployment.

1. *Unemployment*: It is the state of worklessness of a man who is fit and willing to work.

2. *Underemployment*; It means when a man can do more work than what he is doing, then he is said to be underemployed.

3. *Disguised unemployment*: It means there are too many people working in the particular firm, where even if we remove a few, the total produce will suffer no change "Too many cooks spoil the broth—here too many heads are just unnecessary. They can be removed from their present work and employed in some other productive work To put it in a nutshell, "the marginal productivity of the surplus population is ZERO." In a developing economy like our India's, the problem of unemployment is a big stone obstructing the path of economic development. According to the data collected in 1971, it is found the number of unemployed has risen to a soar 74,000.

Bulk of Indian unemployment is found in rural areas. Rural unemployment has two aspects namely 1. Seasonal and 2. Per-

ennial 1. Seasonal unemployment is caused in agriculture because of the nature of the occupation is such that it causes seasonally a little unemployment. 2. Perennial unemployment is formed because of disguised unemployment.

The urban unemployment is of two kinds 1. Unemployment among the industrial labourers. and 2. Unemployment the educated middle class.

We have so far seen what is and what are the types of unemployment. Let us here plunge deep into the factors contributing to unemployment in India.

1. *Political factor*: The economic policies of our government are not very useful in solving this big problem of unemployment which is starring at us with horrid consequences. Ours is a democratic type of government which lasts once for 5 years only. The leaders of the country so do not show keen interest in the long-run-schemes like Family Planning, whose result is felt only after 15 or 16 years, but are bent upon taking some immediate measures like opening new business-firms. This is why the great Chandrasekar of India said, "Rs. 500/- invested to start a business firm is equal to Re. 1 contributed towards Family Planning programme.

2. Great business-shots are not given the opportunity although they desire to it to start new industries or open firms.

3. The grant for licences take too long a time to be sanctioned as ours is, as I said before, a democratic government. The suggestion should be analysed deeply whether it will suit the area, the people etc.

so quick decisions are impossible. By the time the licenses concerned all arrive, interest dies.

4. *Technological factor*: Labour Saving devices are encouraged. This results in unemployment as many are thrown out because they are deprived of their duty of work. For example take the computer, it will do the work of at least 100 men put together. If it were to be used in India, it means 100 men will be without work.

5. *Institutional factor*: The type of education, we students receive has got nothing to do with whatever job we are going to hold in future. Employment-oriented education is gone null & void in India. The new graduates find their job "Latin & Greek." (meaning—very "new & strange").

6. *Sociological factor*: India is only too famous for its conventional ideas & notions to which it clings desparately. For instance, we see the man who is living in a hut in India, is not willing to seek progress and as a result is lazy and is not working. He is content with that meagre amount he has. In America, they go on and on increasing the comforts and discover and invent so many things, whereas we are not even bothered about our comfort. This mental attitude of the Indians lead to underdevelopment. But ofcourse, we should remember, it is the poor hut-dweller who is leading a happy life, whereas the American's life, is unhappy. However it means India will always be poor.

Now let us see some remedies to change these stumbling-blocks into stepping-stones

to our economic progress. (1) First and foremost capital formation, as we all well know is very low. Without capital, where are we to go for jobs. So the absolute necessary thing in the beginning is Capital. This can be got through various ways. Saving should be made compulsory. To mobilise the savings, there should be good many number of banks. Or, we should get atleast foreign capital. Many men in our country oppose this idea. Ofcourse "to stand on our own legs" is good, but we should remember our deplorable condition as far as capital is concerned. So somehow or other, the initial step should be towards capital formation.

2. There is no point in employing all men, when we know well, it is just impossible to find jobs for the ever-growing population. Population ought to be checked. Then only there is a chance of our being fully & gainfully employed.

3. Our old-model, good-for-nothing system of education should be remodelled. It should be employment oriented. Students should learn something in connection with the jobs they are going to hold in future, even when they are studying.

4. Labour - intensive - firms and not capital-saving-firms should be encouraged. This will certainly to a large extent, solve the problem of unemployment.

5. Regional disparities should ruthlessly eliminated and eradicated.

6. Graduates and others should not insist upon just what we popularly call as "the

white-collar-jobs." They should be willing to do any type of productive work.

7. Urbanisation ought and got to be discouraged. The poor farmers finding unemployment in farms, rush to the cities only without knowing that cities are far worse than their own villages. These helpless victims should be encouraged to start new

cottage industries in their own villages. We know, after the British rule, our cottage-industries have suffered a stunning blow. To rectify this, encouragement can be given to these poor farmers and they can concentrate in these fruitful-cottage-industries.

8. The 5-Year-Plans should take some effective steps to solve this problem.

OOOOO
OO

ENGLISH—The Queer Language

SELINE JOSEPH,
P.U.C. 'F'

We'll begin with box and the plural is boxes.
But the plural of ox is oxen, not oxes.
Then one fowl is a goose and two are geese.
Yet the plural of mouse would never be meese.
You may find a lone mouse or a wholelot of mice.
But the plural of house is houses, not hiee.
If the plural of man is always men.
Why should not the plural of pan be pen.
I speak of foot and you show me your feet.
I give you a boot, would you call a pair beet. ?
The masculine pronouns are he, his and him.
But imagine the feminine as she, shis and shin (!)
So English, I think—and you must agree;
Is a language as queer as any you will see.

O
OOO
OOOOO

An Accident

R. JAMUNA
II B. A. Economics

As I started from my home
To the college and not to roam
I had to chase a snake charmer
Who began to grumble and murmur.

I thought it was a bad omen
For I am often called a superstitious women
Then I started on my bike
Which I always like.

Faster and faster I flew
And everything appeared to be blue
Yet there was nothing wrong
Until so long—.

When a calf came on my way
To my wonder and distract
I put a sudden break
And with the bell did noise I make.

But just when the calf ran away,
A gigantic buffalo crossed my way,
A thick skinned Buffalo do we say,
And that it did prove by its way.

I waited for it to move
But it waited too,
I moved slowly by it
Yet with its full force, did it hit.

Alas! with my bike did I fall,
That I had never dreamt at all,
Soon I gathered up myself,
For there was none to help.

With my bike and my things
Which still in my memory rings,
Then I rode fast
For the train would be lost.

Came to the college parting for breath
But to my surprise and mirth
There was one kind lecturer
Who could understand my position better!

She asked me the matter
On hearing the news
Whole heartedly did she excuse
For being late,
And I hope never to suffer the same fate.

1. A woman brought a small white poodle into the Animal Clinic. It was a chilly day and the dog was wearing a little red sweater. The woman registered at the desk, then took a seat. She glanced around the waiting room at the other dogs and cats. Then she said to her dog in a disgusted tone, "See! I told you you'd be the only one wearing a jacket!"

*collected from
The Reader's Digest*

G. P. RAGINI
III B. A., Litt.

Our Service in 1973-74: Adult Literacy and distribution of Clothes

R. GITA
III B.A. Litt.

'You cannot help anyone; you can only serve; If the Lord grants that you can help anyone of his children, blessed you are; so long as the Millions live in hunger and ignorance, I hold every man a traitor who, having been educated at their expense, pays not the least heed to them'. — says Swami Vivekananda.

Blessed we were, undoubtedly, as our Alma-Mater granted us the wonderful opportunity of educating the poor with what little we knew. Yes, 'Adult Literacy' was our main service this year, which, undertaken wholly by the undergraduates of the I, II & III year Literature, Economics and History sections who form the Social Service League of the college, revived the record of the activities of the College in the past four years.

'Not by years but by disposition is wisdom acquired' said Platus. We realised the truth of it when we ourselves were presented in such a situation that we, young birds of the college nest, had to teach those who had a household and who were in their mother-hood, which was rather too embarrassing. But once we entered into the service, age hardly did matter, for we automatically sought the teacher's place while they turned to be our innocent students.

An hour each day was devoted for this. Tamil our regional language, the most highly cultivated language which possesses the richest stores of indigenous literature' as said by Max Muller, was taught, in the proper manner, from the fundamentals by our enthusiastic youngsters. We provided them with staves and chalk pieces to practise writing, what we taught them, in the given hour while at the same time circulated papers

in which the alphabet were neatly written that they might practise at home.

While the adults learnt from us the language, it is also to be mentioned that we learnt a sense of responsibility and carefulness, not to leave out the most important factor, that we even as we were students, understood what it is to be an instructor, rather as to what are the difficulties in being so.

The other side of our Social service is the distribution of clothes to the poor and the needy.

Charity is a bliss and most of our friends came up voluntarily in offering fresh and new garments to those who needed them and ofcourse, what their right hands gave, the left hands never knew.

For all these, the member of the social service league are bound to thank the governing body, principal and members of the staff of the college for their able guidance and help.

With the exams nearing, our services HAD to be stopped at the end of this academic year, which of course, would be continued by our juniors in days to come. We wish them an excellent success in their new attempts and all our advice to them is ;

'Give love, give help, give service, give any little thing you can'.

'Do not care what be your colour, green, blue or red, but mix all the colours up, and produce that intense glow of white, the colour of Love.'

A visit to Ponds Factory and Surgical Instruments

R. VIJAYALAKSHMI NAIDU
III B.A. Economics
G. R. RAGINI, III B.A. Litt.

As we, the students of III year walked down the G. S. T. Road, mild fragrance that filled the air touched our nostrils. The fragrance was from the nearby Ponds' Factory, manufacturers of cosmetics. Any one passing down this road will not miss the beautiful building that stands there magnificently.

Our College Planning Forum had decided to take us Project Visiting and rightly chose these Ponds Factory. Belonging to the fairer sex we were very eager to see the manufacture of what we needed and used most.

At 2 p.m. nearly ninety students assembled in front of the factory building, in the beautiful garden looking at the pretty flowers that made us all the more gay.

We were first shown the model of the factory done in wood by their carpenters. Next we were taken to the Talcum Powder Section: The enthusiasm in us increased at the sight of huge machines that stood in front of us. We were shown how the Powder and other raw material was filled into the machine and blend together. It looked like a sea at low tide, flowing smoothly. The Powder flowed down into the packing section and a train of ladies were at work, packing. The Powder was filled in tins sealed and packed into boxes.

Cream section was shown to us next. The manufacture of cold cream was under process then. The manufacturing of cream was done in big bowl like machines called Pulverisers and was filled in bottles which passed through a small glass cooling chamber after which lids were placed and the bottles were Labelled Every process was done by machines.

We were then taken to the angel Face manufacturing section, That is the compact face

powder manufacturing. The powder was compressed with a small machine and put into plaster attractive cases. They manufacture as many as six shades to suit different complexion.

We were a bit unfortunate for we could not see the production of Cutex Nail Polish, Lipstick, Mascara and Shampoo for they said that the days production was over and the section was closed down for the day.

Then we saw how these Products were packed into big cases and stored in the godown from where it was sent through out India and even overseas, to beautify millions of young ladies of the world.

Under the auspices of the planning Forum, the Final year Students were taken to the 'Surgical Instruments Plant' at Nandambakkam. It is the only Plant in India under the Public Sector. 700 workers are employed there and the tools are exported to Russia. The three main departments are Tools Department, Forging Department and the Machine Shop Department. In these departments melting, hardening, slumpering, heating and shaping of materials are done with the help of machines like Shaping Machine, Compressing Machine, Welding and with the heavy hammer. The last Department is Final Inspection Department where everything is perfect in its proper shape. We were awe Struck at the huge machines and at the dexterity of the workers in manging the machines.

The management of the plant was kind enough in sending two chief officers along with us while looking at the various Departments. The two men explained the working of the machines in a very interesting manner and we really learnt something regarding the preparations of the Surgical Instruments.

A SONG

S. ASHA,
II B.A. Litt.

Ah! what a fragrant cool breeze!
It leads me through the hills and mountains.
Flowers and plants, fresh and gay.
Brooks and streams flow near by.

The path leads me somewhere I know not.
Much like the journey through our 'life'—road.
What a bewitching silence!

The moon displays its visage partly.
Amidst the white cotton bundles—the clouds.
Oh! A deep and Sweet Song comes from some-
where.

I turn in glee round and round, but where?
I sharpen my ears to listen to this cadence;
What a Sweetness, what a thrill!
But lo! there is a tinge of melancholy concealed
in it.

Melancholy so touching and poignant.
From where? Where?
Oh! birds, streams, clouds, lead me
Lead me to its source.

OOOOO
OO

ECHOING SHOWERS

R. GITA,
II B.A. Litt.

A Voice: Isn't life a boredom, O Golden
Showers?
Echo: Ah, Yes.
Voice: What shall I do with this examina-
tion?
Echo: Shun!
Voice: How shall I get a degree, if with you
I agreed?
Echo: Ay, greed!

Voice: What shall I wish then, at this
glamour age?
Echo: Marriage!
Voice: Sweet art thou! But why than
Sayest this afore all?
Echo: As for, all.
Voice: Where forth thou sendeth they sweat-
bubbles?
Echo: To bless.

Science is not enough

N SUJATHA,
III B.A. Litt.

"Uninterrupted Devotion is necessary to keep
the fire of spirituality" said Ramakrishna Parama-
hansa.

In this modern world where tremendous develop-
ments are occurring in various fields, life is becom-
ing more and more mechanical. It is deprived of
its spiritual essence. People are becoming more
and more materialistic and they strive only for
material prosperity. Men are not having leisure
even to 'just think' about the need of their spiritual
development and peace of their nation. In such a
plight, it is not reasonable and safe to say care-
lessly that 'Science is enough.' To utter in this
way without a bit of serious thinking is very
dangerous.

Indeed, Scientific developments and Scientific
inventions do benefit humanity. It has improved
the conditions of the people to a great extent. It
has made the existence easier than what it was
hundred years ago. But their goodness is partial.
For the amount of havoc it creates is equal to the
amount of goodness it brings. For we see with
our own eyes, how the war implements invented
with the help of Science promotes the desire for
war. Thus when Science is viewed by the disaster
it creates, the harmony in Scientific creation is lost.
It makes men mechanical. As they invent more
and more their success in this field only induces
them to develop it more and more. Thus the
thoughts of other aspects, inevitable aspects of life
are completely ignored. Men do not get leisure to
think about the need for their spiritual develop-
ment. Any amount of Scientific development will
not suffice to promote prosperity and happiness.
For we see that even those great scientists who
explored Moon prayed to that 'ethereal power,'
for their success which is stronger and greater than

any other earthly power. Science is necessary but
it should be tempered by ethical, literary, natural
and human laws.

Samuel Johnson, the greatest critic puts it thus.
"We are perpetually moralists and beicometricians
by chance." Any amount of Scientific truths deals
only with the external things in the world. But
the judgement to distinguish good from evil is
inevitable for one to lead a noble and good life
and also to be helpful to others. Often it is the
character of a person that is tested and not the
amount of worldly knowledge one possesses.

Besides Science, one should realize the spiritual
quality of Nature Ruskin one of the greatest
seminal minds says in his 'Sesame and Sillies'
how, the beauty of nature is marred due to Scien-
tific developments. He says how Science kills the
beautiful sites in nature by various buildings,
railways and so on.

One should find leisure to enjoy the beauties of
nature. Words worth the greatest poet's soul attained
fulfilment under the teaching of nature. Nature
sanctified his soul. It helped the growth of his
mind and Soul. For spiritual discipline, learning
and guidance under nature are essential. The
character of Wordsworth was moulded by nature.
It was to him a teacher, a guide, guardian and
everything. He was fostered by nature. Like
him the entire humanity should realize the un-
known absolute truth through nature which is a
known truth. Nature will not betray anyone who
has faith in her. She is a revelation, a warning.

Literature is the door to eternity. No one can
despise it. By reading good Literature the char-

acter and virtues of an individual are moulded and strengthened. As Ruskin says, just as bread is the food that maintains the body so also books that contain literature is food to the soul. It is like a treasure which will never be destroyed by moths, it is that treasure which does not get rusted. It is that treasure which even if robbed, the owner is rejoiced and feels delighted. Scientific inventors are not the kings of this world. It is only the great thinkers and great authors who are the real kings. For they do not seek power, neither do they seek territory. They are not parasites like ordinary kings, they are only guides to humanity.

Coming to the altar of art, we know that great Sculptors like Michael Angelo, Leonardo-da-Vinci, great painter Raphael are remembered even now for their great performance and service done at the altar of art. Their gift is the unusual, uncommon, supernatural gift of that 'Providence', which is eternal. John Milton says that music breaks the chains which hides harmony. Music creates harmony which is pervaded over everything and which touches and pierces the soul. Hence art is equally, May, art is more essential than science.

Men should allow their mind to ponder upon humane feelings. A human being is reduced to nothing if he is in want of sympathy, generous and human feelings. It is this humanity which is ignored in the present world; sympathy and love

towards the fellow beings is an organic part of every individual. No nation can be in peace if it ignores these humane feelings. For that Lord says unto his every child, 'Love, one another as I have loved you.'

Even Huxley the greatest intellectual of character, wisdom and style warns humanity to wake up from its sleep, to realize the imminent danger to which it is leading itself. He says humanity is led to disaster by its dangerous Scientific development. It should realize this truth and its responsibility and its own destiny. Hereby further has explained as to how every day the society allows itself to be controlled by the ugly power. By its own Scientific development it is ignorantly trying to put an end where. He pleads for the quick realization of humanity so that it can release itself from the strangled hold of that Scientific power and reflect more about its own destiny and duty.

Hence Science is not enough to keep this world going peacefully, prosperously without any dispute. But Nature, Art, Literature and ultimately that Devotion to the Supreme, (to keep the fire of Spirituality) are far more important than Science.

(Adjudged the best essay in the Essay Contest. Conducted by the English Association.)

Letter perfect :— The united Auto workers union has proposed that workers be given extra vacation days, as a reward for faithful attendance. VAW Staffs dub the plan SWEET for "Stay at Work, Earn Extra Time" SWEET won out over SWEAT for Stay at Work, Earn Additional Time and BVD; for Bonus Vacation Days

Eradication of Poverty

UMA SUBRAMANIAN,
II B. A. (History)

One of the most burning issues of the day in India is the eradication of poverty which has formed the subject of discussion in the press and platform. Politicians have raised the issue as a pretext to parade their views in parliament. In view of the fact that it is an economics issue it should be discussed with pragmatism rather than dogmatism and with sense rather than sentiment.

The wind has been driven out of the sails of the democracy of the present day politics and the 'Gorbi Hatao' has been reduced to a mere slogan.

Now we shall discuss as to why there is poverty. We shall also in the process try to analyze if there is any means of eradication of poverty.

The problem of population has been the fundamental problem — the problem of problems and the Malthusian theory has reflected itself fully in the context of the Indian population and let us hope that fear of people standing on others owing to lack of space may not come true. We have more and more mouths to feed more bodies to clothe and more to shelter, these teeming millions seem to only increase and the yawning gap of poverty only tends to grow wider day by day.

The problem of poverty stems itself in defective education too. Education has no direct bearing on poverty. But yet it has its own part to play. On the one hand it does not have a technical bias and rather it is not job oriented and it is nothing but a wild goose chase. The masses do not intend to get educated. Most of the educated ones find their degrees mere passports for jobs and they finally stand no chance to secure a job. Psychology has significant role to play in this respect and one would become a slum dweller and a factory worker rather than do manual labour and reside in a village. The white collared

tendency now seems to have become an inherent malady in India. Everybody does not get to the top and the others continue to wait thus intensifying poverty.

Our system of taxation and the unequal distribution of wealth also reflect themselves in the irony of poverty. We seem to suffer from all the defects of progressive taxation and enjoy none of its benefits whereas palms are outstretched and hungry mouths wait to be fed. We have those few, those 'haves' who float in money and the concentration of wealth has only concentrated the gaping issue and offers no solution for its dilutions.

We are being misled. Yes, indeed because our leaders. Our ministers and policymakers are people who do not know the way to the goal and so they cannot lead us anywhere. These tendencies it appears will continue and lessons taught by history will never be learnt but all blunders shall never. Our planning, is also very defective and all definite propositions about provision of jobs are never actualised. Our capital resources being limited, the other, items of expenditure naturally swallow more. Prices rise day by day and incomes fall to lower levels and if at all they rise, they rise only to be spent — the compensation is unbalanced and irregular. How then with no jobs and rising prices can the problem find a tolerable solution?

It is for us to see that whatever we could not accomplish in these 26 years, a quarter of a century, cannot be accomplished, as can be derived from the sorry tangle we have got ourselves into and if yet, some of us dream of eradication of poverty, we, the few, are only championing a cause for its sake without any results.

(Adjudged the best in the oratorical contest under the Planning Forum)

A Visit to the Archaeological Exhibition

R. CHARUMATHI,
III B.A., (History).

We are indeed proud to say that we, the III year History students (1973-1974) paid a visit to the Archaeological Exhibition on 16th October, 1973, which was held at the Museum in Madras, for three successive days from 13th October to 16th October, 1973. This Exhibition was a clear comprehensive portrayal of Thondaimandalam, the region ruled by the remarkable dynasty, the Pallavas.

This Exhibition was divided into three sectors namely the Palaeolithic sector, the Neolithic sector and the Megalithic sector. A large number of photos of excavated articles which depict the unique civilization of those times along with the excavated articles like terracotta figurines, pots and beads were kept for the visitors appreciation. In fact these articles were the most attractive and important aspect of the whole exhibition. They were excavated from Kaveripakkam, Bellur Palayam, Arikamedu and Kanchipuram. They tell us of the exquisite and immortal skill they had in scul-

ture and their high artistic taste. Photographs of various ancient temples like Kailasanathar temple, Vaikuntaperumal temple and Varadharaja temple and coins belonging to different ages were on show. These temples are fine examples of ancient architecture. The coins and ring wells excavated confirm the ages to which they belonged. Last but not the least, mention must be made of the copper plates of Nandivarman III, that revealed to us facts about grants of lands.

It gives us immense joy to recall that this exhibition was organised by the combined efforts of the Staff and students of the Archaeological Department of Madras University with the help of Museum authorities and some private individuals interested in archaeology.

This visit gave us an insight into the advanced civilization of our ancients who made us very proud and inspired us.

OOOOO

Do You know ?

R. KALYANI,
III B.A. (Economics).

If you are so intelligent in Mathematics, please answer this. He is between two mats. His qualification in ICS. Who is he ?

(Answer) MAT-HE-MAT-ICS.

(MATHEMATICS)

COMMON ERRORS

R. GITA,
II B.A. (Litt).

A lad in quest of knowledge came to a chap who had a seem-to-be-knowing-everything air about him.

The lad asked : 'Please, excuse me, have you read Shakespeare's 'Hamlet'? Can you tell me something of its story ?

The chap answered : You see, I haven't read the original as such. But for the time—being I can tell you this. Hamlet means a small village. So, undoubtedly the play will be dealing with nothing but the people, the surroundings and the activities of some particular village. Can't you guess this much ? It's so simple.

A Happy Union

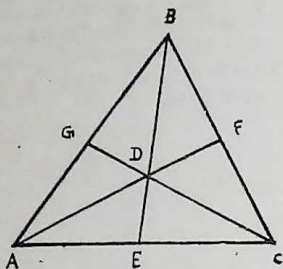
R. JAYASREE,
I B.A., (Litt).

Why blush thee pretty lotus lass !
'mid the velvet like tender moss,
Changing the hue of thy nursling,
I mean the crimson water sparkling.
Last night thou wert weeping,
And drooping with heaviness of mind ;
Haply thy lover went for sleeping,
In far off regions thou cannot find.
But now I see thee smiling with pride.
Blushing, and, flushing, like a graceful bride.
Marry ! thy groom hast come with charm.
To embrace thee with his long red arms.
The violets and the lily cups dance in exaltation,
The birds and the insects whistle with exhilaration,
The whole earth and heavens sing with felicitation,
For this is a glossy and hazy unification.

Do You Know?

T. LAKSHMI,
I B. A. (History).

1. How many triangles are there in the following figure?

2. Dashes have been substituted for the initial letters in each of the twelve words given below. Supply in the initial letters in such a way that when read downward they form a twelve letter-word.

- NDUSTRY
- UMBURES
- AXATION
- LIGIBLE
- AMENTABLE
- ANGUAGE
- TINERARY
- ALLANTLY
- MINENCE
- OMINATION
- OMPETITIVE
- MOTIONALLY.

3. There are four roads. I have come from the south and want to go to the University. The road to the right leads me away to the river, straight ahead it leads only to a fashionable shopping centre. In which direction is the University? North, South, East or West.

4. Rearrange the letters on each of the following lines to spell the name of a talkative woman, a Country, longest river (in volume), a pale yellow liquid in the body, a book respectively.

1. QAUOLOICUS
2. RANAOD
3. ZAMOAN
4. SAPMLA
5. BARUTAILY

ANSWERS

- 5) RUBAIYAT.
- 4) PLASMA
- 3) AMAZON
- 2) ANDORA
- 1) LOQUACIOUS
3. WEST
2. INTELLIGENCE

ABC
ABE
ADE
AGD
ADC
AFC
ABF
ABD
AGC
BCG
BDG
BCE
BDC
BDF
CDE
CDE

1. SIXTEEN

Mrs. Suchila Dalmia garlanding our revered Smt. Dev. Kunvar.

Our Chief Guest Mr. Cho. S. Ramaswamy presiding

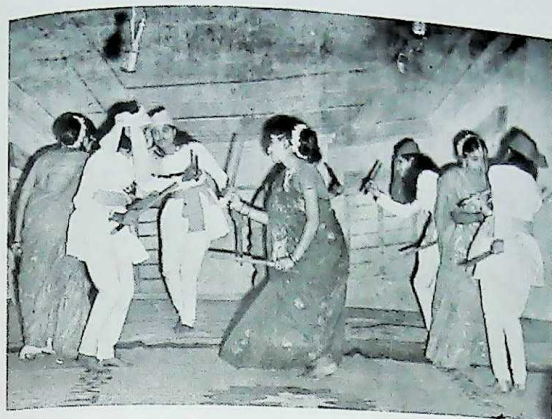
Our revered founder Chairman's wife Smt. Devkunvar distributing the prize to the best dancer of the year. Kumari

Best performance in English play—Jyanthi Rajaram receiving the prize

Characters of the Tamil play.

Gujarathi dance.

Dance drama: Sri Krishna Parijatham:
Krishna—Nirmala and Satyabama—Uma.

Independence Day Celebrations:
Mrs. Sushila Dalmia hoisting the flag

Mr. Evans addressing the Staff and Students on
"Transcendental Meditation"

The Alphabet of Success

SELINE JOSEPH,
P.U.C. 'F'

Avoid procrastination.
 Be prompt in all your dealings.
 Consider well before you commit.
 Dare to do right, fear to do wrong.
 Eschew evils.
 Feed the needy.
 Go not into the Society of the vicious.
 Hold integrity sacred.
 Injure not another's reputation.
 Jump not ere you think twice.
 Know what's what.
 Lie not for any consideration.
 Make the most of God's creation around us.

Never try to appear what you are not.
 Observe good manners.
 Pay your debts promptly.
 Question not the veracity of a friend.
 Respect the counsel of parents.
 Spare when you are young. Spend when old.
 Touch not and take not intoxicating drinks.
 Use your leisure time for improvement.
 Venture not to do injustice to your work.
 When you are in Rome, do as the Romans do.
 X-tend to everyone a kindly salutation.
 Yield not to discouragement.
 Zealously labour for the right; Success is a certainty.

The Important Words

SELINE JOSEPH,
P.U.C. 'F'

The 6—Most important words :

"I admit I made a mistake."

The 5—Most important words :

"You did a good job."

The 4—Most important words :

"What is your opinion?"

The 3—Most important words :

"If you please."

The 2—Most important words :

"Thank you."

The 1—Most important word :

"We."

The Least most important word :

"I."

A Mathematician in Love

S. VIJAYALAKSHMI,
II B. Sc. Maths

Dear Miss Beta,

I am in a great mathematical unrest from the moment my attention was attracted towards your lovely circular countenance with its centre at the tip of your straight nose which made an angle of 150 degrees with the forehead. From that day onwards, my path is subject to a central force with you as the centre, the law of force being that the force is directly proportional to the distance between you and me. When I first had a glance at your pretty face in the midst of the circle of friends around you, your unique look pierced my eyes with a velocity of at least 5,000 metres per second and made my heart thump with an acceleration of 1,000 centimetres per second, per second which had no tendency to read till today. My joy was immeasurable with any accurate instrument when I beheld your twin plaits oscillating to and fro in Simple Harmonic Motion. The golden necklace lying on the surface of your neck in the form of a parabolic catenary with its vertex at the lowest point where it literally touched your heart.

Let my love be projected in to the surface of your heart so that it may return with twice its initial velocity. Only then will my body restore its equilibrium which was unstable so far. Let the plane of my love touch the sphere of your attention in the point whose co-ordinates are (love, love, O). My life or death depends on whether your reply is greater than or less than zero. My equilibrium will be stable or unstable according as your reply

is positive or negative. My joys will be multiplied, my sorrows divided and my worries subtracted when you and I become the two real foci of the conic of marriage. Our rejoicing life will have no limiting point and our happiness will tend to infinity. Please show your kindness and find a positive solution to my problem which is burning the midnight oil and keeping my heart as heavy as our weights put together.

For Heaven's sake, answer the questions below in your reply :

- (1) What is the maximum velocity with which your heart beats at the sight of this letter ?
- (2) Write a circuit diagram for the flow of love between you and me.
- (3) Is your love a continuous, bounded function or discontinuous ?
- (4) Describe with a neat sketch, the construction and working of an instrument to measure love.

With 10,000, 420 compliments.

From : ALPHA.

Actress Natalie Wood, asked for the beauty secret she treasures most, replied " Each morning, slip into an active mind ".

Do You know these cities?

D. SUDHA,
III B.A. Litt

The City that is 'Lie'	— Mendacity.
The City that is 'Simple'	— Simplicity.
The City that refers to 'Variety'	— Multiplicity.
The City created by 'Human Wants'	— Scarcity.
The City that is 'Advertisement'	— Publicity.
The City that is 'Mobile'	— Velocity.
The City that will give you a 'Shock'	— Electricity.
The City that is 'Wise'	— Sagacity.
The City that is truthful	— Veracity.
The City that is 'Eloquent'	— Loquacity.

During a coffee break, my husband and some fellow employees were talking about what they would buy if someone gave them a cool million dollars. Mansions, yachts and luxury cars were mentioned. Then one quiet man was asked what he would do first. " Well ", he said, ' when I get off work, I'd go buy ' a gallon of ice cream and then eat the whole thing. Otherwise, 'I'd do about what I'm doing now " . A collection was quickly taken and so, 'a millionaire' was born.

(Ninagr abb)

Do you know these 'Cides' ?

D. SUDHA,
III B.A. Litt.

The murderer of one's own mother	— Matricide.
The murderer of one's own father	— Patricide.
The murderer of a King	— Regicide.
The murderer of a race or Community	— Genocide
The murderer of humanbeings	— Homicide
The Destructor of Herbs	— Herbicide.
The Destructor of Insects	— Insecticide.
The Destructor of Pests.	— Pesticide.
The Destructor of Germs	— Germicide
The Destructor of Worms	— Vermicide.

Expanding Horizon: A Philosophical friend nearing, middle age, says the older you get, the more interesting 'girl watching' becomes. That he says, is because you watch girls from age sixteen up to what ever age you are-so the scope expands every year.

1. If you would sell your experience for what it costs, you'd never need social security.
2. At a certain age, some peoples minds close up, they live on their intellectual fat.
3. Our Memories are card indexes Consulted and then put back in disorder by authorities whom we do not control.
4. We are half received by conformity; but we should be wholly received without it.
5. A truly good book is something as wildly natural and Primitive, mysterious and marvellous, ambrosial and fertile as a fungus or a Lichen.
6. The idea of utopia is mischievous as well as unrealistic. And dull to boot. Man is born pushing and showing as the sparks fly up ward.

OUR EVERGREEN MEMORIES OF THE CAMP

RAGINI, VIJAYAKUMARI and CHITHRA

The Gandhi Jayanthi celebrations was held in the 'Gandhi Mantap' at Guindy from October 2nd to October 14th. In view of spreading the Gandhian ideals a youth camp was conducted for the first time by His Excellency Thiru. K. K. Shah, our Governor. 140 students from various city colleges participated in the camp activities. There were 80 girls and 110 boys. The girls had their camps at Avvai Home, Adyar and the boys had their camp at the Engineering College campus.

Seven girls from our college had the privilege of participating in this youth camp. Our experiences at the camp, gave us an opportunity to know 'Our Father of the Nation' more closely.

Coming to the details of the camp, we started from our college campus on 1st evening of October 1973 and reached 'Avvai Home' by 6-30 p.m. We were given a hearty welcome by the management, staff and students of Avvai Home. We had the pleasure of meeting Mrs. Manda Krishnamurthy, the Correspondent of 'Avvai Home', Mrs. K. S. Vijayam, the Headmistress of the school and our camp officer, Miss. Chandra. On the same evening we were entertained by the 'Ram Dun Bhajan' conducted by the Lions Club of South Madras. Later we were given instructions regarding our stay in the camp by Mrs. K. S. Vijayam.

The main motive of such camps is to promote co-operation among students. The motive of this youth camp was to acquaint the students with the philosophy and way of life of Gandhiji. The campers were expected to cooperate in all the activities with the spirit of dedication and smiling face. As we were asked to have our own plate,

tumbler, simple bedding and other stationary, we had to arrange them and have them in a clean manner.

- Daily we had to rise at 5-00 a.m.
- Prayer and flag hoisting at 6-00 a.m.
- Physical jerks at 6-30 a.m.
- Coffee at 6-45 a.m.
- Cleanliness and decoration of the tents and the surroundings. } 7-00 to 7-30 a.m.
- Tent Inspection at—7-45 a.m.
- Personal time—8-00 to 8-30 a.m.
- After 8-30 a.m., we had different programme on all eight days.

When Mrs. K. S. Vijayam had finished with the instructions, we, the campers started 'self-introduction'. We got acquainted with each other and retired to bed round about at 10-30 p.m., because we were not supposed to have the lights on after 10-30 p.m.

On 2nd morning we had to get up at 4-30 a.m. as we had to get ready for the Jyothi March. By 7-00 a.m. we started from the Gandhi Statue at Marina and the long winding procession consisting of students and men and women of different walks of life, reached Gandhi Mantap by 11-00 a.m. Though at first we were wonderstruck when we heard that we had to walk 12 kilometers, later when we started walking, singing Ram Dun and songs relating to the great martyr of our nation, we were rather thrilled at the march past experience. When we reached 'Gandhi Mantap', His Excellency Thiru. K. K. Shah, Mr. Nedunchezhiyan

and other members of the chair that day appreciated the spirit of the students. By 12-30 a.m. we returned to Avvai Home. In the afternoon, we assembled in the hall and the Avvai Home authorities gave us an 'Introduction of the Educational Project' regarding the 'Message of Mahatma'. We had to do the Project work on six topics namely Gandhiji and Religion, Gandhiji and Women Sarvodaya, his village work, Gandhiji and education.

In the evening we attended the 'Inaugural Function' at Gandhi Mantap and returned to our camp by 7-30 p.m. After our dinner we assembled in the hall and 30 of us were divided into five groups named after Kasturba Gandhi, Avvai, Dr. Muthulakshmi, Jhansi Rani and Anne Beasant. We elected a captain for our camp and each group elected its own leader. We were about six girls in a group and each group had girls from different colleges, so that we would know each other better. Later we were introduced to our camp inspectress Miss Vasanthi we were given five tents and we had to arrange all our things in our respective tents and sleep according to our groups. That night we retired to bed at 11-30 p.m.

On the 3rd morning we arose at 5-00 a.m. and after prayer and physical jerks, we started our tent decoration for the first day. With the help of Nature, we did our utmost in decorating our tents. It was a thrilling experience to collect all the dry leaves, twigs, flowers, leaves and the dry fruits for the tent decoration. By 7-45 a.m. we were to stop decorating our tents. Miss Vasanthi and our camp officer visited our tents for inspection and gave us marks. Everyday the best group was given a star just to encourage us.

At 9-00 a.m. we left for 'Gandhi Mantap' and attended the 'Symposium'. Our dear Principal Miss Saroja Swaminathan was the President of the Symposium. Some of the youth campers read out and spoke on the following topics. (1) Economics of the Spinning Wheel; (2) The Boycott of British goods; (3) Fasting—a form of Satyagraha (4) Salt Satyagraha; (5) Prohibition. One of our college students also participated in the symposium. Our Principal gave an excellent speech on Gandhiji and Satyagraha and the entire crowd became spell

bound. When we returned from Gandhi Mantap we had a new experience of laying road for about 1½ hours. At 5-00 p.m. we left for the 'Avvai Banyan tree'. All of us were awe struck at the huge Banyan tree and its numerous branches. It can be considered as one of the wonders in Madras. We also visited the Theosophical Society building which had lovely paintings and carvings when we returned we started our 'project work'. It was great fun collecting things or materials for the project work. The competitive spirit was so great that each group did its utmost to make their work 'best'.

By 5th we had finished our project work and the Director of Collegiate Education and the Deputy Director of Collegiate Education visited our tents. They appreciated us when we explained to them the simple way we lived in our tents. They were very glad to see our 'Project Work' and enquired us for the splendid work we had done in four days time.

On 6th after our usual routine, we had been to the Engineering College campus where the valedictory function for the youth camp was conducted. His Excellency Thiru K K Shah spoke about Gandhiji's high spirits in serving the Nation and also requested the youth campers to continue to live the Gandhian way as they had lived in their camp. After tea, we had a variety entertainment. The girls performed a Tamil skit an English one and a candle dance. One of the lady camper had composed 'Villupattu' songs relating to our experiences in the camp and it was sung by a group. The men campers also gave us hilarious comedies in Tamil. Later when we returned to our camp, we on the 'Camp fire'. We had grand fun during the camp fire and then we entertained the 'Avvai Home' authorities with our variety entertainments.

On 7th we visited the 'Home' run by the 'Avvai Home' authorities at Thiruvanniyur, which is a sheltered workshop for blind women, a Balwadi for 50 rural children and women's tailoring cooperative. We were astonished to see the lovely handwork of the Blind women and the dexterity with which they handed the sewing machines.

The Blind women and the small children were kind enough to entertain us with some good songs.

Later we had our breakfast there and left the place by 11-00 a.m. That afternoon we were given a delicious lunch by His Excellency Thiru K K. Shah at the Engineering College Campus. When we returned to our camp, in the evening we entertained the Avvai Home authorities with all 'variety entertainment'. The campers from our college took an active part in all the items.

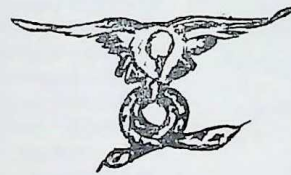
On 8th morning we were asked to leave our tents and pack up all our things, as we had to meet the last hour in our camp life. It was really very touching, when each of us started bidding farewell to one another, asking for addresses and autographs. We were sorry to leave our dear camp officer who was more or less like a sister to us. She was very kind and understanding. Mrs. Vijayam and the other school teachers treated us with such hospitality that we would never forget them for our life time. Mrs. Manda Krishnamurthy, though a leading lady in Madras was like a mother to us. We felt homely at 'Avvai Home'. Though we learnt many things due to our experiences in the camp, yet we were lucky enough to receive the motherly and sisterly affection from our camp officer and the Avvai Home authorities.

Finally when the hour of departure came tears rolled down our cheeks unconsciously. We returned home with, a heavy heart and with the fresh memories of camp life.

The camp life has taught us many good principles which should be put into practise by all the students in general. When we entered 'Avvai Home' on the first day and met the new faces around us, with whom we would carry on our life with them for seven days. But the very night, our attitudes changed as we came to know them well. When we were divided into groups we learnt to cope up and adjust with the other college students. Our spirits of Co-operation was heightened. As we led the Gandhian way of life, we learnt simplicity. As we did the Project work concerned with Gandhiji's life and work we had the golden opportunity to realise the precious ideals of our dear 'Father of the Nation'.

Having experienced such a camp life, we feel that we were really fortunate and our special thanks are due to our dear Principal Miss. Saroja Swaminathan.

We wind up the essay by praying to god that every student should get such opportunity and enjoy the benefits of a camp life.

TRAGEDY

D. SANKARI, III B.A. Litt.

(Adjudged the best paper in the Seminar conducted by the English Association).

Drama can be said to be one of the ancient form of literature, dating back to the Greeks. Tragedy and Comedy are the two broad types that constitute drama.

Drama is said to have grown out of the ballad, rather the ballad dance, which was a fusion of music, poetry and gesture. After branching out into the dithyrambic processionary dance and the choral stationary dance—associated with the festival of Dionysius—the two forms coalesced in course of time and became Attic Tragedy in the hands of Aeschylus, Sophocles and Euripides with the stress on the choral element. Tragedy and Comedy had their roots also in the Epic. The all inclusive epic had room for both the heroic and the comic and this got differentiated into the tragic and comic and gave rise to many varieties of tragedy and comedy. Thus tragedy had come into its existence and flourished since the ancient days.

The most famous definition of tragedy in the medieval times is given by Chaucer :

"Tragedy is to seyn a certain storie.
As old books maken us memorie.
Of him that stood in great prosperitie.
And is y—fallen out of high degree
Into miseries and endeth wrecedly."

According to Bradley—the all famous critic of Shakespearian Tragedy,

"A Tragedy is a story of exceptional calamity leading to the death of a man in high estate."

But the most famous of all definitions is that of the great philosopher Aristotle who in his 'Poetics' has chalked out the definition of a tragedy as thus.

"Tragedy is the imitation of an action that is serious, complete and of a certain magnitude, in language embellished with each kind of artistic ornament, the several kinds being found in separate parts of the play, in the form of action not of narrative through pity and fear effecting the proper purgation (Katharsis) of these emotions"

According to Aristotle, a tragedy must contain six (and only six) parts which determine its quality. They are the Spectacle, Melody, Diction, Character, Thought and Plot, two of them arise from the means one from the manner and three from the object imitated.

The most important of these is the plot. Tragedy is an imitation not of persons but of action and life of happiness and misery. Plot is therefore the first essential ("the very soul as it were of Tragedy and character comes second")

Character in a tragedy is that which reveals the will of the agents, the kind of things they choose or reject, where that is not obvious. Thought on the other hand is shown in all that is said by way of proving or some particular point, or of enunciating some universal proposition. Fourth among the literary elements is Diction, the expression of the thoughts in words. Melody is the greatest of the pleasurable accessories. Thus by the rule of Aristotle, these are the six essential elements that go to form a great tragedy.

The aim of Tragedy should be, that by its complexity it must arouse pity and fear.

A dramatic plot must have some length within the range of memory. The period should be sufficient as to allow the hero to pass by a series of probable or necessary stages from happiness to misfortune. It should involve both Peripety and Anagnorsis. In the delineation of character the four points to be regarded are that the characters should be good, appropriate, possess reality and be consistent.

The hero of the piece should be an intermediated sort of person—one who is not pre-eminently virtuous and just, one who incurs misfortune not as a result of vice or depravity but by some error and judgement—while enjoying great reputation and prosperity. The exceptional suffering and calamity affecting the hero, generally extending far and wide beyond him, so as to make one whole scene a scene of woe, are essential ingredients in the tragedy and the chief source of the tragic emotions and especially of pity and fear. The hubris—the flaw in the hero's character which is said to be the tragic flaw, is solely responsible for his downfall, which not only stirs our sympathy and pity but admiration terror and awe.

The language of Tragedy should be in keeping with the tragedy—full of vigour and of great poetry. These are the bare essentials and features of a tragedy.

The first writers of tragedy were the Greeks—Aeschylus, Sophocles and Euripides. From the Greeks the tragedy spread to Rome and was followed by Seneca.

Tragedy spread its roots in England during the time of the Renaissance. It was the fount of Seneca that the early dramatists of the Renaissance fed, and without the influence of his writing we might never have had in their existing form the tragedies of Shakespeare. A number of Tragedies were written in imitation of Seneca's. The torch of the tragedy was carried on by the University wits—Thomas Kyd—The Spanish Tragedy. And tragedy reached its high water mark in the hands of William Shakespeare. It reached such a height of glory, it is impossible to say, whether

the art of tragedy was immortalized by Shakespeare or the art of tragedy immortalized Shakespeare.

Tragedy which was scene, noble and grand, had now lost its touch of loftiness. In the hand of the modern tragic dramatists—great heroes are no more the subjects of a tragedy—but in keeping with the trend of the modern world where much importance is given to the common man, tragedy is not to be left out in any way, and now tragedy orbits around its Central Sun—the common man. The modern tragic dramatists are Ibsen, John Osborne, Arnold Wesker and Arthur Miller.

Now let us come to the most important aspect of tragedy—the role of tragedy and its dominance over comedy.

It is said "a work of art must be founded on pity. A book or poem which has no pity in it had better not be written". This when applied to drama prove that tragedy is a dome built entirely upon pity and fear, whereas comedy is built on frolic laughter and satire.

Another aspect of tragedy is its moral purpose. Drama was brought into existence mainly for a didactic purpose. And tragedy which developed from the Mystery, Miracle and Morality Plays was there to instruct and purge us of our pity and fear. Comedy Dryden observed 'begets malicious pleasure' testified by laughter and he drew a rather sharp distinction between the moral responsibility of Comedy and that of Tragedy especially in the matter of instruction through the spectacle of rewards and punishment. "Comedy is not so much obliged to the punishment of faults which it represents as Tragedy". That tragedy is justified because it serves dreadful warnings on those who might otherwise fall into sin or error. Chapman proclaimed the following properties—"Material instruction, elegance and sententious excitation to virtue and defection from her contrary" as the soul, limbs and limits of an authentic tragedy.

"The actor can fire.
The blood or swell the veins with emulation
To be both good and great."

Another important aspect of literature in general is its capacity to appeal to our emotion. Literature is fed and flourished by imagination intellect and emotion and it can be aptly said that emotion is the corner stone in the architecture of literature. Literature, first and foremost is born out of a man's emotions to appeal to the passions and feelings of others. Tragedy the highest form of drama is built on the passions and weakness of man, and that is why it is most appealing to us more than a comedy, for to understand comedy it requires wit.

"Tragedy combines in one harmonious representation the individual and the universal whereas comedy tends to merge the individual in the type, tragedy manifests the type through the individual"
—Butcher.

Thus in a tragedy we start with a known individual, Oedipus or Aganemon and see what he comes to, at what being and what meaning he arrives at through a certain development. A comedy or satire on the other hand does not portray the fortunes and misfortunes of a single individual, it portrays the manners of society and is a mechanism which we employ towards some more complex over all end. We are more interested in the individual for he is a man much like ourselves and we face the same conflict as him.

To those who mistakenly think of a Tragedy as something gloomy or depressing are incapable of recognizing the elation which its celebration of human greatness inspires and therefore confuse it with things merely miserable or pathetic. Therefore the accusation that a tragedy is all gloomy and therefore not interesting is not at all convincing, and it is not real for:

"What is life doeth only grieve us
That in heart we gladly see."

The pleasures of tragedy said Cord Kames arises from "an appetite after pain", "an inclination to render one's self miserable." The pleasure of tragedy said another Scotch theorist Hugh Blair is

a "luxury of woe." And the poet William Cowper had written that

"T is woven in the world's great plan,
And fixed by Heaven's decree,
That all the true delights of men,
Should spring from sympathy."

The best artist is said to be one "who makes harmony ring out of every discord."

Though the character of a tragedy dies and our hearts die with him, he does not die away from our hearts. We exult at the thought that the hero has never shown himself so great or noble as in death which seals his future. A rush of passionate admiration and a glory in the greatness of the soul mingle with our grief. The tragedy of king heal is evergreen in our memory and if the king had not died at the end our feelings for the play would not be the same as it is now. Moreover in many tragedies, the tragic action and the emotion lies not so much in failure and suffering, as in a bold and often heroic confrontation between the individual will and a superior law or destiny.

We accept gladly the outward defeats which a tragedy describes for the sake of the inward victories which it reveals. Juliet died, but not before she had shown how great and resplendent a thing love could be, Othello plunged the dagger into his own breast but not before he had revealed that greatness of soul which makes his death seem important. "Hence it is that every real tragedy however tremendous it may be, is an affirmation of faith in life, a declaration that even if God is not in 'His Heaven' then atleast Man is in his world."

Though the undertones of a tragedy be pessimistic, it does not end in pessimism. It ends with poetic justice. Evil may dominate but not for long, it perishes under the crowning glory of virtue and goodness.

We enjoy a comedy and live with it only for the moments in which we enjoy reading or seeing it. But tragedy does not live in one minds only for a specific time, it is there forever in one memory. Take for instance Shakespeare. Shakespeare is immortalized by his art more by his tragedies than his comedies. He can stand as "a man not for an age but for all times" even only with his tragedies—the greatest pieces of human greatness and passions.

Our passion, our disappointments and our suffering, it is that which remains important to us, and makes one life worth living—for "variety is the spice of life". And "Life is good because it is painful" (Nietzsche). The zest for life expresses itself through conflict and tension.

To conclude, tragedy is a forest and a night of dark trees, but he that is not afraid of its darkness will find banks of roses under its cypresses.

Me and My Lord

R. GITA, III Litt.

O my Lord
Those that do chat
With me do not know
That thou art in my heart
Those that do curse
Me do not know
That thou comest to me in their words.
Those that do walk
With me do not know
That thou'rt still closer in my path.
Those that do praise
Me do not know
That they're praising you otherwise.
All those in this world
Never do know
That 'You' and 'I' art folded in one mould.
O my lord
Poor little men
Who this do not know
Will realise THY GRANDEUR, When's ?

COMEDY

M. S. NALINI,
III B.A. Litt.

Comedy is a reflection of the lighter side of humanity where there is no lasting disaster and villainous treachery. The comic writer holds a mirror up against the society. And the people in all ages and at all times find a special interest in comedy. Walpole says that, "This world is a comedy to those who think, and tragedy to those who feel". Accordingly comedy is about those who assume life to be a comedy. It has always something to stir the noble emotions of the human mind.

Comedy has an ancient origin. It took up many forms as it came into the hands of many writers. The domestic comedy which was first in vogue later had divisions called Romantic Comedy, Comedy of Humours, and Comedy of Manners. The Comedy of every age becomes 'a spectacle of life and public manners.' The conception of comedy ever changes in connection with the state of the society.

The Romantic Comedy of Shakespeare just reflects the brighter side of humanity. The Characters in his plays are not perfect but they give interest only because they represent the fallible humanity. Ben Jonson considered that it is the duty of the comic poet to exhibit the immoralities of the society, thereby to rectify it. His portrayal often becomes a satiric attack against the society. Lastly the Restora-

tion comedy reflects the licentiousness and recklessness of the people. Thus we see comedy in all ages to be a social product.

The idea of comedy has always been associated with something humorous, pleasant and funny. Laughter is not the end but it is the accompaniment to comedy. Where we have laughter as the end it becomes a farce. Almost in all the comedies of Shakespeare we have laughter only as the accompaniment. In some of his comedies we find a gloomy atmosphere hanging about till the catastrophe.

Dr. Johnson says, we do not find a clear transition between comedy and tragedy in plays of Shakespeare. He further says, "Shakespeare has united the powers of exciting laughter and sorrow not only in one mind but in one composition". So there is not one tragedy of Shakespeare which is devoid of comic element and there is not one comedy of Shakespeare in which we occasionally feel the pangs of disaster. Indeed the fool in 'Lear', the grave diggers in 'Hamlet' and the porter in 'Macbeth' are more recognisably. The comic characters than Claudio, Orsino and Ferdinand.

Again as Johnson says in tragedies he is always struggling to be comic after some occasion and in comedy he seems to be luxuriating in what is already in his

possession. His tragedy proves his skill and labour whereas his comedy proves the power of his instinct.

Unlike in Shakespeare, in Ben Jonson we see not a sympathetic response to society but the severity of a school master. He is through and through a moralist. Nevertheless his plays taken as a whole provides us something to laugh at. We laugh heartily or smile complacently at the follies and absurdities of the people illustrated before us. Jonson created greedy young men, foolish richmen, cunning deceivers and immoral ladies to show an example of the Society.

In the Restoration comedy we see the traces of Ben Jonson followed by his successors. Since it brought out the immoralities of the society and manners of the people it was later named as the comedy of manners. Instead of being a Satiric attack it is just a portrayal of the Society. The most conspicuous quality of Restoration Comedy is the witty exchange of words. Which we again see in Oscar Wilde's.

The idea of comedy irrespective of the age and Society is always associated with the idea of giving pleasure. Though we see didacticism in Ben Jonson, his plays give pleasure at the same time as the pieces of art. Laughter is a Social gesture. Comedy keeps men aware of the world they are living in. It provides them with material to know more about the ordinary world. Walpole says again that comedy is an act of judgement. Accordingly we find the comedies of all the ages are the acts of judgement. They are the testimonies to prove the people and the Society.

The comic writer differs from a Satirist,

(Paper read in the Seminar conducted by the English Association)

in that he goes outside his own feelings to a conception of nature. As Ben Jonson himself said "Shakespeare never restricts himself to one particular age or to one set of people. He is for all ages." The characters in his comedy can be always met in the ordinary life. With the help of his excessive imagination he animates them and gives a realistic representation. We feel at home with Benedick and Beatrice, Viola, Malvolia or Bottom than with Lear, Cordelia or Hamlet. His tragic heroes are awe-inspiring whereas his comic characters seem familiar to us.

Not only the plays of Shakespeare but comedies taken as a whole have this characteristic of realism. It is no doubt that Ben Jonson Satirises the Society but he nevertheless gives realistic account of it. The Restoration dramatists like Goldsmith and Sheridan and the 19th century dramatist Oscar Wilde reach the extend of realism.

Comedy provides something to all sorts of people. Highly intellectual people and ordinary illiterate mass have a natural inclination towards Comedy. Tragedy needs the mental power of the people to understand the feelings of the characters. There are quite a number of controversies regarding the role of Hamlet, the insanity of Lear and the jealousy of Othello, but there arise no controversies regarding the comic Characters.

"The human soul is made the sport of fortune, the prey of adversity, it is stretched on the wheel of destiny in restless ecstasy," says Hazlitt. So Comedy can only give consolation, delight and instruction to the mankind.

The Pretty brook

R. KALYANI,
III B.A., Economics.

I am walking along the river,
The ripples shine like silver,
It murmurs its secret with grass;
But grass never pass,
The hills rise steeply
It makes a sudden sally,
It carries grits from hills as a loot,
But it just remains mute,
Birds from the roost
Shout together with high most,
It chatters as it flows
Strong wind kiss the river when it blows,
The river seems to be a fairy in the night,
It gives others a lovely sight,
It runs and goes into the nook,
It is far away from my look,
Oh! What a pretty brook.

Freedom spreads her wings

V. NATESAN,
Dept. of History.

The Democratic and Scientific age, the wondrous period of time began after the fall of Napoleon. The French revolution which at first had brought high hopes to every generous-hearted lover of human freedom had in the end deeply shocked the men who believe that no cause can justify ferocious violence. It also gave ready excuses for interference by monarchs who governed countries where reasonable freedom was unknown. All the kings of Europe were eager in sternly repressing any popular movements that could be thought of as dangerous and the intense personal ambition of Napoleon which superseded the revolution and was supported by the French nation, still further banded together the autocratic Governments in crushing at once the self-seeking tyrant and the freedom which had given him his chance. Freedom and its dangerous defender fell together.

There never was a moment when the world looked darker to lovers of liberty than when Napoleon and French were crushed by the united powers of Russia, Austria and Prussia who were haters of freedom and by Britain the hater of ambition wielding the sword. As a great modern poet has said Europe's "Wormy dynasties" tried a fresh to rule the world. They had forgotten none of their old ways, and had learned nothing from the outburst of human aspiration in France so fine in purpose, so fierce and undisciplined in method.

When the kings of Europe met at Vienna in 1815, after Waterloo, their chief aims were to repress the spirit of liberty everywhere and to gain advantages over each other through diplomacy backed by military might. The strangest feature of the Congress where the reconstruction of nations was begun in 1815, was that the most liberal minded present were two old British Tories, Castlereagh and Wellington. They only, speaking with

the voice of England had a word to say in favour of the common liberties of mankind.

In 1919, after another great upheaval of Europe, another Conference was being held to arrange for further reconstruction of nations. This time the place of meeting was Versailles, outside Paris. But here, not one of Europe's continental monarchies of 1815 was there. All had crumbled as the monarchies, under disunion or defeat. Every crown was on the dust and the hereditary rulers were fugitives. Austria was disintegrated. Germany was leaderless and Russia under a clique of tyrants. There was a great change in Europe in a 100 years of history.

As early as 1821 the insurrection of the Greeks against the Government by Turks had begun. Nearly the whole of the Balkan Peninsula was then under Turkish rule, and not till 1830 did Turkey acknowledge the independence of Greece after the combined British, French and Russian fleet had destroyed the Turkish fleet in Navarino. Thus led by Greece, the non-Turkish part of Europe rebelled against Turkey which covered nearly a century, and cost a dozen wars with massacres almost as fatal and futile as wars. First Rumania, then Serbia and Bulgaria became free by degrees, and the first world war brought almost complete redemption from the rule of the brave but implacable Turk.

The part played by the free nations of Western Europe in the drama of emancipation for the Balkan race was singularly inconsistent. The enthusiasm for freedom, which rose high when Greece was the oppressed country did not extend to peoples with a less known story. Rumanians, Serbians and Bulgarians created little interest in the world.

It was from oppressed Russia, the movement for releasing the Balkan races from Turkey began. Only in the later stages of the Balkan drama was the sympathy. Britain enlisted there on the side of human freedom. In the hearts of the Russian people similarity in race and religion made the support of the christian peoples of the Balkan popular, but the diplomats of Britain and France saw chiefly in that support the idea of wiping out the Turkish empire. The result was that Britain, France and Italy fought the Crimean war on the side of Turkey against Russia in support of the Balkan races and later when Turkey was on the verge of complete overthrow England protected her by an armed demonstration in delirious cries of "The Russians shall not have constantinople". But it was autocratic Russia that freed the Balkans. While England slowly repented and turned round to her traditional love of freedom, France watched the drama unmoved.

All the while however, the instinct of freedom that has now established four independent nations where only Turkish mastery existed a century ago was working in the minds of people and neither imperial power nor imperial dreams could crush or wipe it away. That instinct of freedom was working everywhere in Europe, and its struggles and triumphs make up the sad story of the century between the wars of Napoleon and the I World War. In the less free nations the instinct showed itself in insurrections and wars, and in the more free nations it extended voting power and reforms which democracy naturally demands. In the more-powerful countries only England and France had any belief in the purifying power of liberty.

The path towards freedom was, however, a very difficult one for the nations whose rule a 100 years ago was essentially despotic.

Games Committee.

SRI KRISHNA is the darling of humanity

Sri. T. V. VISWANATHA Aiyar.

We owe to Adi Sankara Bhagavadpada, the establishment of Vaideeka Marga, the observance of the eternal Dharma. Among the many things he said was the basic idea—that whatever we do, we must do in a spirit of unselfishness and in a spirit of dedication and surrender to the Almighty. OM PARAMESWARA PRIYATHAM, OM KRISHNARPANAMASTHU. We dedicate everything to the Lord. We also owe Sankara the idea of celebrating and observing the birthdays of Jayanti of great ones. When the word "Jayanti" alone is used without more it means "Krishna Jayanti". Krishna's birthday, like Pattanam means Madras. In other cases we have to give the full name like Nagapattinam, Kaveripoompattinam etc., Sri Jayanti and Gokulashtami are therefore celebrations in remembrance of our devotion to Lord Krishna.

Krishna's life and teachings are to be found mainly in three works, the "Mahabharatha" which is an Itihasa, Srimad "Bhagavata" which is Purana and Sri "Narayaneeyam" written by Narayana Bhattathiri.

There are three kinds of great men (a) the teacher who illumines like Vyasa, Sankara (b) those that inspire devotion towards the Universal Fount of all Life-Godhood, like Ramanuja, Buddha, Christ others

and (c) the adjusters of national Karma, the righters of widespread wrongs-like Parasurama, Sri Rama and Sri Krishna. An avatar is a divine manifestation, one who descends i.e., he infinite limiting himself in form, for the occasion, for men's sake. The avatar is the will or power to show himself as Iswara. He is as it were a player on the world's stage and He plays a definite drama and that drama is the exposition of spiritual Truth and living out His life as man in the history of the world. Krishna's life can be divided into seven acts as it were.

First, He comes to show forth to the world a great object of Bhakthi

Second, He shows His character as the destroyer of the opposing forces that retard evolution and that runs through whole of His life.

Third as a Statesman, the wise guiding force of the nation by his wondrous policy and intelligence.

Fourth—as friend, the human friend especially of the Pandavas and of Arjuna.

Fifth, as teacher—the world teacher, not the teacher of one race.

Sixth as searcher of hearts of men, the trier and tester of human nature.

Seventh as manifestation of the Supreme all pervading life of the universe who looks on nothing as alien to or outside Himself-who embraces everything evil and good, darkness and light etc (He has given ocular proof or demonstration of this)

The importance of Sri Krishna is (a) he has combined himself to an extraordinary degree the powers of a man of action and history-maker and righter of wrongs, (b) a man of emotion and a devotion inspirer (c) a master of spiritual and physical powers, (d) a man of knowledge and teacher. Krishna's activities are so many sided that people accept him as a Purna Avatar, a complete manifestation of the *whole* Supreme or Universal Life as no other was-not even Rama.

Rama and Krishna divided the hearts of the Hindu belief between them. The time they were born makes for the distinction between them. Rama's birth was in Treta yuga, when love, cooperation and unselfishness were present in three parts against struggle and selfishness forming onepart. Hence it was possible to have "Ramarajya", but Krishna came at the junction of Dwa-parayuga (two sided-hence doubt) and Kali, which is a symbol of discard and trouble. Thus it is that we see an atmosphere during Mahabharatha War which Krishna conducted as far more stormy, passionate and complex. There is intense, all round, concentrated, activities and individual appropriate to it had come into being Sri Krishna is great in knowledge, great in emotion, great in action-all put together. We cannot imagine a life fuller or more active than Krishna's. In the 125 years given to him

on earth in that Avatar, every week he battled and warned against and slew evil from his very childhood until his death. A life full of activity and turmoil. He has been the overseer as it were of the Kurukshetra war when nearly 4 million people died and only three were left on the side of might and seven on the side of right. The famous verses in the Bhagavad Gita, Chapter 4 verses 7 and 8 reveals from the Lord's mouth itself the ground and object of his manifestation or Avatara.

Whenever there is a decline of law,
O Bharata and an outbreak of law-
lessness I incarnate myself.

For the protection of the good, for
the destruction of the wicked and the
establishment of the Law I am born
from age to age (B. G. IV 7 & 8)

Thus the Lord manifests himself whenever he feels it necessary to do so, in view of the decline of virtue and the preponderance of vice. In short it is for Lokaranga-world synthesis, the organisation a good of human race. In the words of the great Bhishma Pithamaha.

Yata : Krishnas thatho Dharmo

Yatho Dharmas thatho Jaya :

(Where Krishnas is, there Dharma
ever is ;

Where Dharma is, there always is
unfailing triumph.

It is therefore necessary and appropriate that we, with our long tradition and heritage, should remember what Krishna Avatar stands for render our devotion and obeisance to him in thought, word and deed.

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥

Whenever there is a decline of Law, O Bharata and an out break of lawlessness I
incarnate myself

परित्ताणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगोयुगे ॥

For the protection of the good, for the destruction of the wicked and for the
establishment of the Law I am born from age to age.
(B.G.IV. 7&8)

Vamsi Vibhushita Karan Navaneera Dhabath
Pitambarath Arunabhimbha Palotarshotath
Purnanendu Sundara mukath aravinda nethrath
Krishnathparam Kimapi Thathvamaham najane na jane.

मधुसूदनसरस्वती

Sanskrit The Basic Genius of India

Sri. T. V. VISWANATHA AIYAR

I. "India was the Mother of our race, and Sanskrit the mother of Europe's languages. She was the mother of our philosophy; mother, through the Arabs, of much of our Mathematics; mother, through Buddha, of the ideals embodied in Christianity; mother through the village communities of self government and democracy. Mother in many ways is the mother of us all". (Will Durant)

II. "All our languages, including what are known as the Dravidian languages, have through all the centuries habitually drafted, in a greater or lesser degree, to meet every new situation and requirement of expression of a new idea or shade of meaning, upon that vast and inexhaustible treasure house of vocabulary, phrase, idiom and concept comprised in the Sanskrit language and literature. The Ramayana and the Mahabharata, the Puranas and the Sastras, the Classical poems, dramas and literary masterpieces of Sanskrit have served throughout those centuries not only as the reservoir of ideas, sentiments and parables to be drawn by all for the embellishment of their literary output, but also as benchmarks of literary excellence, as standards or social conduct, as exemplars of morality,

and, in short, as the repository of wit and wisdom of all the Indian people throughout the ages....." (Official Language Commission).

III. "வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாக வாறும்"

(Because Sanskrit is common to all parts of the country) (Commentary to Tolkappiam-Collatikaram-Ecc.viyal (5))

These quotations are enough to show the unique place Sanskrit language and literature occupy, and their value to India and the World.

The spirit of India has manifested itself in Sanskrit; and what it stands for has become a part of the warp and woof of our daily life. It is the very life-spring of our culture. The history of Sanskrit language and literature down the millennia from Vedic times is truly the history of the intellectual, religious and cultural progress of India and its civilization. This long and unbroken tradition, continuity and force, has no parallel! In width and depth, variety and vastness, its contribution is unequalled. Look at our Vedas, Vedangas, Ithihasas, Puranas, Kavyas, Sutras, Bhashyas, Subhashitas, Dramas, Champu, etc., We have in Sanskrit, Dharma Sastras, Artha Sastras, Kama

Sastras and Moksha Sastras, Corresponding to the four great Purushartas or ends of life. We have also Sangitha Sastra, Narya Sastra, Silpra Sastra, etc.,—the subjects covered are unique in their range and sweep.

Apart from its philosophical, religious, literary, cultural and aesthetic value, Sanskrit has an educative and academic value as well. Sanskrit is not only a great classical language, it is also a great feeder-language and ideas and forms of expression. It is noted for its music, rhythm, *rasa dhvani*. It is both simple and suggestive, affording much scope for the *manobhava* of the reader. It is not easy to bring out the same connotation, "artha" and "bhava" in translations from Sanskrit. Its capacity for creation of new words is widely accepted. Its contribution to phonetics, grammar, etymology etc., has been acknowledged by western scholars as the greatest achievement of the human intellect. The Sanskrit language is a perfected, completed and integrate tongue, capable of infinite expansiveness, so as to suit the requirements of a modern set-up. In fact in translating our Constitution and for obtaining our Administrative and legal terms, Sanskrit has been widely used and found in practice to be the most useful and as near in sense to the original as could be obtained.

Even in the attainment of our independence, Sanskrit works and compositions were taken for granted as the most natural to be adopted. In fact, Sanskrit was looked upon as a visible symbol of a single united nation and as a great unifying force. Look at the following instances :

The basic mantra for Independence was VANDE MATARAM which may be otherwise terms the RASHTRA GAYATRI Take our Constitution, India that is "Bharat". The Sanskrit expression Bharata Varsha is adopted in its short form Bharat. The national motto is SATYAMEVA JAYATE. Our National Anthem itself is 90% Sanskrit with 10% Sanskrit words added; that is how it is easily understood and accepted through out the length and breadth of India. The motto of A.I.R. is BAHUJANA HITAYA — BAHUJANA SUKAYA (for the good of the many and for the happiness of the many.) The motto of the L.I.C. is "YOGA-KSHEMAM VAHAM YAHAM (I take responsibility for success and security) The motto of the Indian Navy is SAM NO VARUNAH. In fact, the great principle of Indian Foreign policy is PANCH SHILA.

Sanskrit has been not only the original source of much that is great and outstanding in several spheres of thought, it has also been the principal vehicle of thoughts, aspiration and beliefs of the Indian people and the basis of their integration and unity in religious, philosophical, aesthetic and cultural spheres. It is noteworthy that Sanskrit has been the language of all schools of thought. In the realm of religion and philosophy, Sanskrit was the medium of human thoughts and experience ranging from atheism at one end and Advaita on the other, with a number of other schools of thought in between. Even Buddhism, Jainism and other religions owe much to Sanskrit.

"SAMSKRITA" denotes purification or "SUDHIKARANA". The scope and purpose of Sanskrit is to develop purity

by removing impurities. It is refined speech.

The glory of its greatness has spread to many foreign lands. The savants and scholars of the West, England, France Germany, America etc., have taken to it seriously and earnestly and sung the praises of Sanskrit and the great body of religious, philosophical and literary works in that language. Many consider that an acquaintance with and knowledge of that language in original is a liberal education in itself and a great help to precise thinking, analysis and clarity and conciseness in expression. These savants and lovers of Sanskrit have established Chairs and special institutions for the study of Indology and Sanskrit in several of their great Universities. The services of these scholars and Indologists to the causes of the preservation and development of Sanskrit are immeasurable. We owe much to them.

In recent times, English, has spread to a large part of the world and with it, the knowledge of commerce, industry, science etc. In the same way, in the olden days, the spread of Sanskrit throughout India and in many countries, abroad, resulted in spreading the ideals for which Sanskrit stood - AHIMSA, tolerance harmony between matter and spirit etc., etc., This message of SANTI and MAITRI (peace and good-will) has been the basic spiritual tradition which has held us together.

Not only is the Sanskrit language common to the whole country, all the ancient wisdom and literature imbedded in

that language, is also our common heritage and treasure. The geographical and cultural unity and oneness of BHARATA-VARSHA from Kashmir to Kanya Kumari, Kandla, to Kamrup, has been stressed on every conceivable occasion throughout these millennia. The reverence we have for our great rivers, mountains, places of worship, thirthas places of pilgrimage, avatars, acharyas, sages and saints, heroes and heroines, bears witness to this. For that matter, our very sankalpa, worship and prayers, marriage and other mantras, daily rites etc., are based on this. It also cut across diversities of blood, colour, language, dreams, manners and sex". Those who have travelled on pilgrimage will readily admit the force of this.

No wonder it has been said that Sanskrit "is in a way the breath of our nostrils and the light of our eyes, so far as our corporate as well as personal socio-religious existence is concerned".

Can we not rightly say, therefore that Sanskrit has been a great integrating force down the ages (whatever the political complexion) sustaining our civilisation, our beliefs and ways of life and is the very root of our culture; enabling us to have an honoured place in the comity of Nations, in the realm of thought and philosophy? It has stood the test of time. Sanskrit has been the strong base and foundation on which our social, spiritual and cultural life has been built. As Swami Vivekananda said "it is culture that withstands shocks, not a simple mass of knowledge"

Thousands of scholars have worked whole-heartedly for the preservation and development of Sanskrit without any idea of material gain. Even now, in many fields, foreigners are doing much in the cause of Sanskrit studies. Sanskrit flourished only when scholars worked in a selfless spirit, caring neither for fame or name. In those days there were no library or other modern facilities. Love of the subject for its own sake was the surest guarantee for the development and progress of Sanskrit.

Since we are the proud inheritors of such a great heritage and such an ancient and sacred language, is it not our burden and duty to know and enjoy first hand its most beautiful melodies, soul-stirring and artistic poems and compositions, and see to its preservation and propagation? Being our common national heritage, familiarity with it IN ORIGINAL is not only a necessity but also a qualification for any one who claims to be a true Indian. Any one who possesses a good knowledge of his mother-tongue, of Sanskrit and of English is sure to acquire self-confidence and assurance and become a more rounded person. He will have the occasion and opportunity, sooner than later of being noticed and rendering significant service to himself, his family, his country and his people.

Our great Pandit Jawaharlal Nehru himself has said about Sanskrit :

"If I was asked what is the greatest treasure which India possesses are what is her finest heritage, I would answer unhesitatingly it is the Sanskrit language and literature and all that it contains. This is a magnificent inheritance and so and so long as this endures and influences the life of our people; so long will the basic genius of India continue".

Hence not only in our own self interest, but also in our national interest, it is for each one of us to do our little bit for the preservation and continuance of this basic genius of India and not fail in our duty to hand the torch, burning and unsullied, to our children, to posterity and to the world at large.

श्रेयश्च प्रेयश्च मनुष्यमेतः

तौ संपरीत्य विविनक्ति धीरः ।

श्रेयो हि धीरोऽथि प्रेयसो वृणीते

प्रेयो मन्दो योगक्षेमाद् वृणीते ॥

(The good and the pleasant approach a man. The wise man considers and distinguishes the two. Wisely does he prefer the good to the pleasant, but plays the fool when he chooses the pleasant for its wordly good).

The College Union Report for the year 73-74

The elections of the office-bearers of the College Union and other allied Associations for the year 1973-74 were held in July 1973. The following were elected as office-bearers of the different associations.

Student's Union President	—	Parvathi Jayaram III Eco,
Union Secretary	—	G. P. Ragini III Litt.
Union Joint Secretary	—	Shasikala Rao PUC 'F'
Secretary of the English association	—	D. Shankari III Litt.
" " Tamil "	—	R. Anandaselvi PUC 'A'
" " Hindi "	—	Umasubramanian II His.
" " Sanskrit "	—	R. Jamuna II Eco.
" " Science "	—	P. Janaki III Maths.
" " Arts "	—	K. Rajalakshmi III His.
" " Planning forum	—	R. Vijayakausalya III Eco. & Indra Manian PUC 'F'
" " Fine Arts "	—	Nirmala Subashini II Eco.
" " Social Service League	—	S. Padmini III Eco. & T. S. Rajalakshmi III Eco.
" " Games	—	G. Bavani II Eco.

The inauguration of the College Union and the allied Association for the year 1973-74 was held on the 14th of August 1973.

Mrs. Soundara Kailasam inaugurated the Union activities.

On the 15th of August the Independence day was celebrated in our College. Mrs. Susbila Dalmia our College Correspondent hoisted the National Flag.

To mark the celebrations of the Sanskrit Day and also Gokulashtami on 18th of August 1973, Sri Viswanatha Iyer, retired advocate and the retired Professor of Philosophy — Vivekananda College and Dr. Shankaranarayanan obliged us by being present amidst us.

Our Principal greeted the guests we were entertained with dances, songs and Mono-acting. Both Sri Viswanatha Iyer and Dr. Shankaranarayanan spoke to us about the Sanskrit language and its merits.

The Hindi Association meeting held on 22nd August 1973 was graced by Sri Pannalal Tripathi of the Hindi Prachar Sabha. Sri Tripathi spoke on the greatness of Hindi. He explained as to how through the improvement of the language the integrity of the country can be improved.

The Tamil Association meeting was held on the 24th of August 1973. It was marked by the presence of Thiru Selvaraj from the Madras Christian College. His speech was about "The greatness of women and their duties," which was interesting.

A meeting of the Science Association was held on the 25th of August '73. On this occasion Mr. John Evans and Stephen Stimer, disciples of Maharishi Mahesh Yogi gave a very convincing talk on the 'Science of creative intelligence' through effortless techniques.

The meeting of the English Association was held on 12th September '73. Presided over by Prof. Jagadisan from Presidency College. The President's speech was focussed on the topic 'Beware of English'.

The meeting of the Arts Association was held on 14th Sep. '73. The function was presided over by Dr. S. Krishnaswamy from MCC. He delivered a very inspiring speech on 'Historical Research and difficulties in conducting it.'

Under the auspices of the union on 9th Oct. '73, Miss Indu Tikekar a prominent social-worker spoke on the elevation of women through spiritual development and removal of anti-social elements.

The U. N. Day was celebrated on the 24th Oct. '73. The President of the function was our then Principal Miss Saroja Swaminathan. Various students read out papers on the U.N. and its activities. An exhibition was also held by the final year B.A. History students.

There was an exhibition of low-priced Indian reprints of American University-level Text books published by India-America Text books Programme at our College. Mrs. Thangam Seshan, our acting Principal inaugurated the exhibition on 3rd Dec '73.

On 11th Dec. '73, Sri Dinshah, an American from Newjersey spoke on the merits of Vegetarianism for maintaining good health.

On 17th Jan. '74 Bharathi Music Competition was conducted. S. Hemalatha of PUC 'D' batch and G. Suguna of III Litt. were adjudged the best singers of the day.

Mr. Mahadevan, Director of A.I.R. was kind enough to arrange a recording programme in our premises on 18th Jan. '74 when Mr. J. P. Thomas, Principal, YMCA gave us an interesting speech on "Main-

taining a good figure through physical exercise, and" Mrs. Vidya, beautician and a lecturer in Cosmetology from Womens' Polytechnic delivered a speech on 'Beauty aids'. They answered questions put forth by the students.

On 26th Jan. 74 the Republic day was celebrated and Mr. Varadarajan Special Officer from the Pallavaram Municipality hoisted the flag.

The Planning forum of our college made a survey of the schools in the neighbourhood which were 10 in number. The Survey report was submitted to the Govt. with recommendations. The Forum made a project visit to the Ponds factory. The members of the Forum participated in the celebrations of Gandhiji's birthday at Gandhimandapam. The Forum celebrated the Plan-week by conducting an essay-contest, Quiz-contest, an Oratorical contest and held various seminars. The Forum also conducted Adult-Literary classes for the sweeper-women of the Pallavaram Municipality.

An external project to the Surgical Instruments Plant at Nandambakkam was conducted.

The English Association activities commenced with a seminar on 'Tragedy and Comedy'. Papers were read out by the final year students. An essay contest was held and the winners were N. Sujatha and D. Shankari from III Litt. The winners of the elocution contest conducted for the PUC students were Sasikalarao and Zandra Mary from 'R' batch. The winners of the Oratorical Contest were R. Gita, III Litt. and Uma Subramanian, II His.

The Annual Sports meet was held on 4th Feb. '74. Mrs. Stella Soundarraj presided

over the function S. A. Nadira, I Eco. was the champion of the years. With pride we announce that as Usha Shobana, II Eco. has been selected as a member of the Madras University Volley ball team.

Our College won many tournaments both in Badminton and in Volley-ball. On the 22nd and 23rd Feb. '74, an intercollegiate athletic meet was held and our athletes were able to secure the fifth place among 10 Womens' Colleges that participated.

A Quiz contest was conducted on 28th Feb. '74 under the auspices of the Arts Association. The students from different branches of study participated. Miss Uma Natesan was the Quiz master. The 1st place was secured by G. Lalithambal and the 2nd by R. Gowri both from I P, Sc. (Maths).

On the 6th of March, the Union Valedictory was held and Prof. J. Ramachandran, Principal, Presidency College presided over the traditional laying-down of the office. The out-going President & the Secretary handed over the lamp to the incoming President and Secretary.

The College day was held on the 11th of March '74. Sri. Cho S. Ramaiah was our Chief Guest. All the members of the Managing Committee graced the occasion. Smt. Devkunvar, our revered Founder-Chairman's wife was kind enough to distribute the prizes.

With the College Day Celebrations our College-Union activities came to a close. Looking back on the activities of the Union, we are proud to say that the year '73-74 proved to be eventful.

The College Planning Forum Report -- 1973-'74

R. VIJAYAKOUSALYA

"Planning is not a once for all exercise, it requires a continual watch on current or incipient trends, systematic observation of technical, economic and social data and adjustments of programmes in the light of new requirements".

Such being the uniqueness of planning in the 20th century. It is but natural for the vigorous functioning of our college Planning Forum. It is my pleasure and privilege to present a report of the splendid attempts of our planning Forum.

To herald another year of activities, the Forum was inaugurated on the 14th August 1973 by Mrs. Saundara Kailasam.

Educational Survey: A four day educational survey of a number of schools in the Zamin Pallavaram was conducted from the 3rd to 7th September, 1973. Education is the primary want of every civilised being. The forum is very keenly interested in driving out the ghost 'illiteracy', which is predominating our masks for many years. With this view the college conducted an educational survey to bring out the drawbacks felt by the students as well as the members of the staff in their working conditions. The information gathered were submitted to the Govt., to implement changes in the present conditions.

The following observations were made in the survey :

Total no. of schools surveyed	7
Total no. of Students	4,120
No. of male students	2,336
No. of female students	1,784
No. of teachers	106
Average teacher, pupil ratio	1 : 39
Boys, Girls ratio	5 : 4

In the first week of October 1973, certain members of the college Planning Forum took part in the Birth day Celebration of Mahatma Gandhi held at 'Gandhi Mandapam' The participants revealed their talents and were awarded certificates

Plan Week Celebrations: The forum celebrated the plan week by conducting various competitions to arouse the intellectual curiosity of the students. On 3rd Nov. 1973, an essay competition was conducted on 'State Trading in Food grains', for the degree classes and "The problem of unemployment" for the Pre-University classes. R. Vijayakousalya of III B. A. Economics won the I prize and Celine Damayanthi P. U. C. secured the II prize.

On 6th Nov. 1973, oratorical contest was held on the topic 'Erradication of Poverty' and Uma Subramanian II B. A. History and H. Lakshmi II B. Sc., Maths were awarded the I and II prizes respectively.

A seminar was arranged on the 13th Nov. '73 and the title was 'How to hold the price line' and a number of papers were read by the students and various questions were asked during the discussion.

A quiz programme was conducted on 20th Nov. '73 on Plans and in that Vijeyalakshmi R. Naidu III B. A. Economics got the I prize and Indira Manian the P. U. C. got II prize. Hearty congratulations to all the prize winners.

The college Planning Forum, following the 'Adult Literacy Drive' of our state, conducted evening classes for just one month for the slum dwellers in Chromepet region and the students were enthusiastic and took active interest in teaching them.

Social service: The Forum distributed a number of clothes soaps and other toilet things for the poor people living nearby.

External Visits: The Indian Economy is being more and more industrialized and it is evident

from the fact that many small and large scale industries are started frequently. Hence the members decided to visit the nearby projects to witness the development of the industries.

On the 12th October '73 a number of students with 3 staff members visited the Cheseborough Ponds factory which produces various cosmetics.

On the 14th and 15th Feb, '74 eighty students visited with the guidance of some members of the staff the Surgical Instruments Plant, at Nandambakkam, Madras.

The Forum feels that, on looking back, at the previous years's activities, it is clear that increasing various activities is necessary. So we wish in the coming years we will be getting chance to enrich ourselves still in acquiring good adventure. The members of the Forum thank the governing body, the Principal and the members of the staff of the College for their able guidance and help, we wish the Forum all success in years to come.

Our students with their adult students.

Distribution of clothes to the poor.

Gokulashtami Celebrations: Garba dance by the Gujarati students

Mathematics students at Mahabalipuram

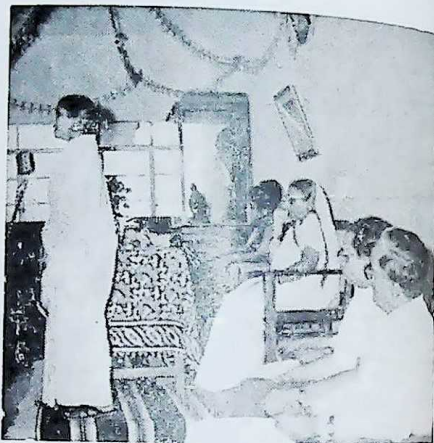
Literature students at Pulicat.

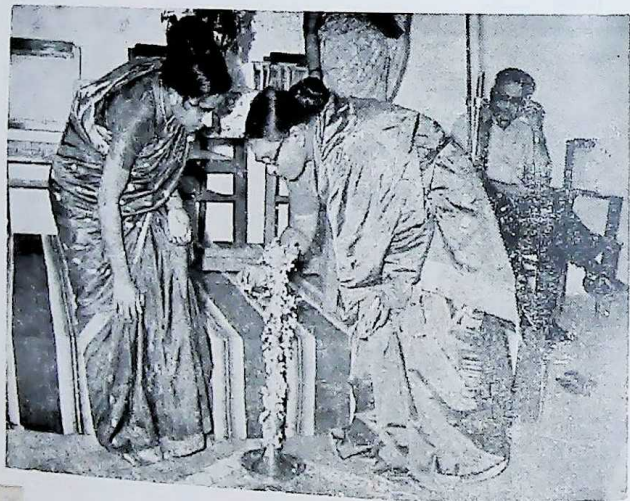
History students at Mahabalipuram

U. N. Day Chart Exhibitions
by III History Students.

Mrs. Indu Tikekar
addressing the students.

Union inaugural
The traditional lamp lit
by Mrs S Kailasam.

State participation in Economic activities with special reference to State trading in Food grains

R. VIJAYAKOUSALYA

According to the most reputed Economist Aristotle "state exists for a good life and not for life alone" Rousseau proceeds and calls "state is a contract between two persons on absolutely equal level and it is bound to the utmost welfare of the population who comprise the state and the latter has the power to charge the authority in the event of any apathy of the state forwards its population. "Each nation has to draw a line between the private and public sector in accordance to its tempo of economic development and in the present economic circumstance and administration machinery.

It is clear that India is wedded to the policy of democratic socialism, and it is easy in a democratic country to draw the line with the consent of the people to consort the path of socialism without any revolution. In India there is a mixed Economy with both the capitalist Enterprises and the public sector or state participation and an evolutionary or a gradualist tendency is followed, so that through a bit by bit or through a piecemeal scheme socialism will come to a higher order or the state will acquire 'commanding position'.

The historic perspective of state participation is very limited. To be clear, the state participation in economic activities

is of a recent evolution. To be precise it starts with the attainment of India's Independence. Prior to that the only instance worth mentioning were the Railway, Post and Telegraphs, the Government salt factory and the Quinne factory state participation has been urgently felt to accelerate the phase of economic development and to reach the level of the advanced nation like USA and UK in the economic progress.

Further more the Directive Principles of the Indian Constitution States. "The state shall provide in securing.

(a) to all its citizens both men and women equal opportunity to an adequate means of livelihood.

(b) and that by the distribution of material wealth and economic resonance, it shall not result in concentration to subserve the common good, and

(c) that the economic functioning in the future does not result in concentration of the common detriment and that no citizen should be forced by economic needs to take up avocations not suited to their age or strength"

The Directive Principles early defined or bring to the limelight that India is a welfare nation and that its citizens are

interested in their economic progress. So Aristotle remarks, that a state which does not take up welfare activities has no right to functioning and that "the state should train its citizens to enjoy and develop the life had in sublimity."

Being a 'welfare state' the state has to participate in almost all walks of life. The various activities where the state plays a vital role can be summarised as follows.

(1) British legacies—of the railways, post and Telegraphs and so on.

(2) Projects undertaken for the sake of providing all the necessity or the urban structure for the private sector. Those industries abandoned by the private due to huge investment and long period. For example, the hydro-electrical schemes, the fertiliser factories and manufacturing concerns like the Hindustan Machine Tools etc.

(3) Controlling the banking and urgency system of the country—eg. RBI and SBI,

(4) Mobilisation of the resource to be channalised in productive activities e.g. LIC.

(5) Providing credit for industrial development in addition to the private capital like the — NIDC, ICIC etc.

(6) Eliminating profiteering and restricting their jurisdiction through SIC.

(7) Elimination of Monopoly of concentration and providing minimum necessities to the masses.

The Industrial Policy Revolution of 1956 stated "The State shall progressively assume predominance in setting up of new Industrial undertakings and by facilitating transport and shall also undertake state trading on an increasing scale"

Let us as economists divide, divide the economic functioning as Agricultural Sector, Industrial and commerce and transport, or divide the economic into primary sector and Tertiary sector—If we analyse the role of the state, we find that the vital position is occupied by the state.

In the Agricultural field the state provides security of tenure of intermediaries, ceiling on the card holdings, not enough with these activities it has entered into credit facilities. The RBI has advanced Rs. 386 cr. of advances to the co-operatives and the SBI also provides credit in order to provide assistance the Agricultural Ministry and the Agricultural Development (locomotive) and the ware housing Ministries have been set up.

In the Industrial field, it has the avowed objective of increasing production and elimination of concentration with this end in view, the Industrial Licensing Act have been passed in 1970, with three sectors, and a Licensing Committee has been set up to control regulate and locate the Industries. The Industrial Development Act was passed in 1956 to develop the industries and also the Monopolistic Trade Practices Act was passed to ultimate concentration. It is implicit that the Govt. is the sole crux of organisation provide the backing and transport facilities through the RBI with its Issue Department and the

chief controller regulator and a guide to the Commercial Bank. Having an accers, with the foreign exchange Banks also. To regulate transport the Govt. or the state has set up the Railway Ministry. The Eastern shipping and western shipping corporation, the Indian Airlines Corporation and airlines sector national.

To Government has come to the domine of business, or the Industrial undertaking because of private capital and efficiency. The public sector accounts for 135 Enterprises like the Fertilisers Corporation-Steel Plants and so on who accounted for 9 crores of project in 1973.

Thus agricultural and Industrial organisation, who are the body and bones and the transport and communication—which are the nerves of the Economy are in the hands of the state. The state participation (in contrast to the private participation) amounts to the conclusion that it is 64:36; when the ratio is concerned.

Being a socialist democratic nation, the 10 points programme was submitted by the All India Congress Committee, which mentions state trading in food grains and foreign trade to achieve socialism and to eliminate the concentrate on and to eliminate the malpractices and anti-social activities.

According to the recommendations the State Trading Corporation was set up in 1956, with five crores of authorised capital and 2 crores of subscribed and paid up capital. The main aim being to trade with those nation where trade is undertaken by the Govt. But at present it is, handling internal trade and transportation also.

The State Trading Corporation was authorized to settle disputes between the foreigners and the Indian traders with regard to the rates of exports or import. The State Trading Corporation has its subsidiary viz. the Misual and Metal Corporation, Handloom Export Corporation and at present the Food Corporation of India. In 1972 its internal trade amounted to Rs. 7,700 crores and external trade to the amount of Rs. 2,250 crores. The profits of the STC thus declined from Rs. 23 crores to Rs. 19 crores.

India launched a new era in 1973, April 1st with the takeover of whole sale trade in wheat and in the near future to takeover rice whole sale trade and the whole of food grains.

Food is one of the primary necessities of mankind, produced in the fields, its needs to be transported to the urban areas and involves marketising and transportation. There are many nations having their food-grains trade interested in the hands of their Govt. Ex Canada, Japan, Italy, etc. In these nations food grains trade was taken over to provide the farmers Economic remuneration by not allowing the price to fall below a certain level and one to excess production. But in India the problem is entirely different.

The takeover of the foodgrains is not a new policy originating in 1973 but dates back to the fine of the Foodgrains Enquiry Committee under Asok Metha. In the year 1959, there was the plea for the take over but lost its importance. But in 1973, this idea has resulted in a Era of success to the Government due to the procurement policy and being a success.

This policy is in accord with the socialised and planned Economic development for any frequent functioning in the essential goods price affects the entire planning.

The procurement target has been fixed as Bihar 3 lakh tonnes, Haryana, 1800,000 tonnes, Punjab 33,000,000 tonnes and so on. The wholesale traders were eliminated and the retainers were licensed their Roalding Ltd. being 10 tonnes of wheat.

In spite of its achievement income states drought conditions are a result of which 2 million tonnes were imported. The Largest for total procurement by the F C I being 8 lakh tonnes only blowing 6 lakh tonnes have come so 2 lakhs tonnes of import.

In addition to the F C I the other agencies are the State Civil Supplies Dept. and the co-operatives. The Finance Minister has commended on the wheat procurement as an operational success. The ECI has been granted Rs. 220 crores of money for the present ragi season to carry on the procurement were there which deficiate due to the reluctance of the farmer there will be a severe dealing with them or levies would be changed.

In the case of rice, there are four alternatives for the states (1) either take over wholesale trade in rice (2) by compulsory procurement from the farmers (3) from the farmers and millers or from (4) millers and millers but there are various hurdles in the working of F C I or the wholesale trade in foodgrains.

The first and the foremost being the financial difficulties. The above is not able

to increase the procurement price because the cost may go up and hence the price even inspite of the fact that the farmers are reluctant to give their quota as it earns higher price in the open market upto Rs155 per quintal instead of Rs 76 from the F C I. The Last price and the Agricultural Price Enquiry Committee has been set upto plan for increasing the procurement. It recommended the increase in procurement price to Rs. 36 as a incentive to the farmers in the case of wheat.

Secondly the different states are not allowed to adjust to their policies; for there is a uniform procurement, the state of Bihar has asked the F C I to setting up its own centre in the state and for a subsidy of Rs. 130 crores. U. P. asked for Rs. 150 crores as subsidising Rs. 23 crores as annual subscription for the working of the public distribution machinery. Maharashtra has not asked for subsidy for it is having monopoly procurement for the past 7 years, but for rice it has asked a procurement subsidy of Rs. 20 per quintal. The Union Federation of All India foodgrain dealers were opposed to this measure has the price would raise and investment also upto Rs. 2000 crores. But the agricultural ministry is of the opinion that it will result in the investment to the amount of Rs. 3000 crores for the working of public distribution machinery and procurement. For 100 million tonnes, is the procurement target and one million is needed for every one million of tonnes to be procured and distributed.

The operational and administrative machinery is also not upto the standard to feed the entire masses. There is

inadequate warehousing shortage marketing and financing facilities. The FCI has failed in certain centres to pay for the procurement at once. But it is not allowed to happen again by starting a loan of Rs. 220 crores to the FCI.

But due to the take over there was numerous remonstrations and looking of the shops, but everything is silenced at present. What is the immediate need of the hour is to strengthen the distribution machinery and setting up of trained dedicated cadre of men. Everything will be set right in the future.

The rice take over has been launched in Assam, Orissa, and in some states, but in the other states, there is a rephasing of the problem and not retreat or going back. The takeover will be in the earlier season.

Thus the P. M. has been right in remarking, "Even in the most sanguine

circumstance, with a good monsoon and a large centre pool, to draw from and elimination of the private traders and complete refregement with the food public distribution machinery yet there is many problems, administrative, political and social.

But these problems will be solved in the near future and the aim of the government to ensure equality and minimum needs as mentioned in the pay commission with Rs. 196 as the minimum will be provided.

Thus in the near future, India will be the land of socialism, with all its commitments, equality, liberty and democracy. In the near future, this land will turn into a rich nation competing with UK and USA but all this is possible only if the people worship not wealth and power, but work as their duty.

JUST IN JEST

SELINE JOSEPH
P.U.C. 'F'

1. 5 years old Mohan said to his father, "I would like to get married." "Whom do you want to marry?" Dad asked. Mohan replied, "I'd like to marry granny". Father laughingly replied, "Do you think I'd let you marry my mother?" "Why not, you married mine, didn't you", came the reply.
2. "Do you love me?"
"Yes."
"Would you cry if I died?"
"Yes."
"Show me how much you would cry."
"Die First."
3. The Minister arose to address his congregation.
"There is a certain man among us today who is flirting with another man's wife. Unless he puts five dollars in the collection box, his name will be read from the pulpit." When the collection plate came in there were 19 five dollar-bills and a two dollar one with this note attached, "Other three pay-day."

எஸ். சுந்தரவல்லி,
இளங்கலை, இரண்டாம் ஆண்டு.

Good bye and Good Luck

Y. PARVATHI
II B. A. Literature.

On the eve of your impending departure from this college, we, the next group to follow suit, wish you "Good Bye and Good luck".

We have been together in this Campus, but for a short while and yet parting for good is not at all palatable. We have got to put up with this separation, for just as rivers originating from a mount find their way through different routes over the country, so do we the products of this constitution have to take up to different vocations when once we are out of it. We have great pleasure in wishing you all the best whatever walk of life each of you acquire and wherever you may be.

We offer you our heartiest congratulations on your graduation. The degrees for which you are to attain, consequent to the strenuous work and disciplined efforts you have put in. By this great achievement, you have brought in credit not only for yourselves, but also to our college. More than this you have set an example to be followed by us.

At the convocation one or the other of the great men of our country will confer on you the hard-earned degrees and at the same time give you superb advice as to what and how you should be to be come good citizens of our great nation. It

would therefore be both uncalled for and impertinent for us to indulge in pouring out sermons in that aspect. Nevertheless it would certainly be not out of place here to reproduce below extracts from the convocational addresses delivered elsewhere by our erstwhile President, Dr. S. Radhakrishnan.

At the Delhi University in 1953.

"Education is the means by which the youth is trained to serve the cause of drastic social and economic changes".

At the Punjab University in 1953.

"The importance of education is not only in knowledge and skill but it is to help us to live with others. Co-operative and mutually helpful living is what we should be trained for. Moral qualities are of greater value than intellectual accomplishments".

We once again say that our good wishes are always with you. We do hope very much that the qualities of mind and character which have helped you in the college courses may continue to be with you in the larger life you are entering.

Cheers friends,
Heep Heep Hore!

GAMES TEAM

Volley Ball team.

Badminton team.

Athletic team.

Tennikoit team.

Staff Badminton team.

Net Ball team.

Best Athlete of the year S. A. Nadira.

Winners of the obstacle race at the Victory Stand.

Mr. K. R. Sundararajan and Sri Chandrakanth M. Tosa Secretary on the Victory Stand. (Winners of the guest item).

Mrs. Stella Soundararajan giving away the rolling cup to Sushila who led the team for Pre-University.

Statement about ownership and other particulars about
SHRIMATHI DEV KUNWAR NANALAL BHATT
VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE

FORM IV

(See Rule 8)

1. Place of Publication ... Shrimathi Dev Kunwar Nanalal Bhatt
Vaishnav College Magazine, Madras-44.
2. Periodicity of its Publication... Annual
3. Printer's Name ... Sri. A. V. Rao
Nationality ... Indian
Address ... Manorama Press, 168, J. J. Khan Road,
Madras-14
4. Publisher's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan M.A.,
Acting Principal
Nationality .. Indian
Address ... Principal, Shrimathi Dev Kanwar Nanalal
Bhatt Vaishnav College, Madras-44.
5. Editor's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan M.A.,
Acting Principal.
Nationality ... Indian
Address ... Principal Shrimathi Dev Kunwar Nanalal
Bhatt, Vaishnav College, Madras-44.
6. Names and addresses of }
individuals who own the }
newspaper and partners or }
share-holders holding more }
than one per cent of the }
total capital. }
Shrimathi Dev KunwarNanalal Bhatt, Vaishnav
College, Madras-44.

I, Mrs. Thangam Seshan hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) D. THANGAM SESHAN
 (Signature of Publisher)

The 'monkeywah' — Nirmala Subashini — I prize, Fancy Dress contest.

'Our Joker' — Chitra Govindarajan II prize Fancy Dress contest.

கண்ணீர்

ஒரு சிப்பியிக மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளி வருகிறது. துள்ளி வந்த அச் சிப்பியின் வாயில் மழைத்துளி ஒன்று சென்றுவிடுகிறது. இனி என்ன நடக்கும்? இப்பியின் வயிற்றை இடமாகக் கொண்ட மழைத்துளி, சிப்பியை உறுத்துகிறது. இந்த உறுத்தலை நீக்கக் கருதிய பூச்சி முயற்சி செய்கிறது. தன்னுள்ளே ஒரு நீரைச் சுரக்கிறது. இந்த நீரும் உறுத்தும் பொருளாம் மழைத்துளியுமாக இணைந்துமுத்தாக வெளிவருகிறது. சிப்பியின் உறுத்தலே முத்து! கவிஞன் உள்ளத்தில் ஏற்படும் உறுத்தலே கவிதை. கருத்து என்ற மழைத்துளி கவிஞன் உள்ளத்தை இடமாகக் கொண்டு உறுத்த, தற்புனியாம் நீரைச் சுரந்து, கவிதை என்ற முத்தைக் கவிஞன் தருகிறான். இந்த உறுத்தல்களே, கனமாக, சோகமாக, நிலையாகக் கவிஞன் உள்ளத்தில் தேங்கிவிடுகிறது. வன்மருங்குல் வாளரக்கியர் இடையில் துன்பப்பட்ட சீதையின் துன்பம் கம்பன் நெஞ்சில் உறுத்திக் கொண்டே இருந்திருக்கும். கண்ணகியின் துயரம் இளங்கோ நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும். வானத்தின் அழகையே மழை, மலரின் அழகையே தேன். தாயின் அழகையே மழலை. கவிஞனின் அழகையே கவிதை. சிந்திக்கத் தெரிந்த மனிதகுலம் மட்டுமே சிரிக்கும். ஆனால், அழகையோ எல்லாவிடக்கும் சொந்தமென நிற்கும். சோகமே என்றும் எப்பொழுதும் நிலைபெற்றது என்பதை அறிந்ததால்தான் தமிழிலக்கியத்தில் பாலையே விஞ்சியிருக்கிறது! மனத்துக்கண் தோன்றும் மாசைக் கழுவ ஒரு நீர்தான் உண்டு; அதுதான் கண்ணீர்!

கண்ணீரின் பெருமையை நன்குணர்ந்த இளங்கோ, தம் கண்ணீரால் உருவாக்கிய கண்ணகி கண்டு, மலர்கள் தேன் என்னும் பெயரால் கண்ணீர் வழிப்பதைக் காட்டுகிறார். அடுத்து, கண்ணீரின் விளைவு என்ன என்பதைக் காட்டுவார் போன்று, வழக்குரை காதை அமைக்கிறார். ஒற்றைச் சிலம்பு ஏந்திய கையளாக வந்த கண்ணகியைக் கண்ட மன்னவன்,

'நீர்வார் கண்ணை என்முன் வந்தோம் யாரை யோநீ மடக்கொடியோம்'

என்று கேட்கிறான்.

சொல்லின் செல்வி, தன்னை அறிமுகப் படுத்திக்கொள்கிறான். 'தேரா மனனா', என்று தொடங்கியவள்,

'ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுடத்
[தான் தன்
அரும்பெறல் புதல்வனை ஆழியின்
[மடித்தோன்.

ஆண்ட புகார் என் ஊர் என்கிறான். 'மனனா, எங்கள் நாட்டில் ஒரு மாடு, கண்ணீரை உகுத்தது'. உகுத்தல் என்னும் பொழுது, ஓரிரு சொட்டுக்களே சிந்திற்று என்ற பொருளேதொனிக்கிறது. கடைக்கண்ணில் ஒரு சொட்டு நீரே உகுத்தது ஒரு ஆ. அது கண்டு எங்கள் மன்னவன், துடித்து, அழுது, புலம்பி, தன் மகனையே தேர்க்காலில் இட்டுக் கொள்ளுன். நீரின் தன்மை தன்மை. தீயை அணைக்கும். ஆனால், மாறாக மாட்டின் கண்ணீர் மன்னன் நெஞ்சைச் சுட்டது.

உகுநீர் நெஞ்சைச் சுட்டது. மன்னன் மகன் தேர்க்காலில் மடிய வழி வகுத்தது. ஒரு மாட்டின் கடைமணி உகுநீருக்கு எங்கள் நாட்டில் தந்த மதிப்பு அது! ஆனால் இங்கு என்ன நடக்கிறது? ஒரு பெண் நீர் வர வந்து நிற்கிறேன். உன் பதில் என்ன, என்பாள் போல கேட்கிறாள். உகுநீர் நெஞ்சு சூடும். வாய்கின்ற நீர் நாட்டைச் சூடும் என்பதைக் காட்டி நிற்கிறாள். வாய்கின்ற நீர் என்னும் பொழுதே, நீர் வழிந்தோடுகிறது என்ற பொருள் தொனிக்கிறது.

வேண்டும் என்றே இளங்கோ, உகுநீர் என்றும், வாரீர் என்றும், சொல்லை வைத்து விளையாடுகிறார். கண்ணீரின் பெருமையைக் கண்ணகி வாயிலாகக் காட்டுகிறார் இளங்கோ. |

கண்ணீரின் பெருமையை இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர் மிக அழகாகக் கூறுகிறார். "எந்தக் காரணமும் இன்றி, எவ்விதப் பலனும் எதிர்பார்க்காமல் யார் இருபத்துநான்கு மணி நேரம் தொடர்ந்து அழுகிறார்களோ, அவர்கள் பால் அண்ணை பராசக்தி ஓடிவருவாள்" என்கிறார்.

இதை உணர்ந்தமையால்தான் மணி வாசகப் பெருமான் 'வினையேன் அமுதால் உன்னைப் பெறலாமே' என்கிறார். இறை வனிடம் எத்தனையோ கேட்க இருக்க அவர் கேட்பது என்ன தெரியுமா? அழகை தான். உற்றுரை யான் வேண்டேன். உன் வேண்டேன் பேர் வேண்டேன்; பொன் வேண்டேன்; பொருள் வேண்டேன்; போகமும் யான் வேண்டேன்; என்ன வேண்டும் தெரியுமா? கற்றற மனம் போல் கசிந்துருகும் மனம் வேண்டும் என்கிறார். காதலாகி, கசிந்து கண்ணீர் மல்க எனக்கு அருளவேண்டும் என்கிறார். என் கண்ணீர் பாழில் போகாமல் பயிருக்குப் போகச் செய்ய வேண்டும் என்கிறார்.

அழகையின் பெருமையை நன் குணர்ந்த நம் காலக் கவிஞர் கண்ண தாசனும், 'தனியே எனக்கோர் கண்ண வேண்டும்' தலைசாயும் வரைநாள் வேண்டும்' என்கிறார்.

'தொழுவது சுகமா வண்ணத் தோகையின் விழுவது சுகமா உண்ணும் [கனித்த மாட்டு] பழகிய காதல் எண்ணிப் பள்ளியில் தள்ளிப் [சாய்த்து] அழுவதே சுகமென் பேன்யான் அறித்தவர் [அறிவாரா?]

என்றவர் மேலும். 'ஆனந்தம் கொடுத்த தந்த அழகைதான் சிரிப்பே யல்ல, நானந்த சுகத்தைக் கண்டேன்' என்று முடிக்கிறார். அழகையின் பெருமை இவ்வளவு என்றால் நாமும் அதனைப் பெற வேண்டும் தானே!

நாம் இறைவனிடம் வேண்டுவது என்ன? 'இறைவா' நான் இறந்த பின்பு என் கல்லறையில் தூவ மலர்கள் தேவையில்லை. கூடை கூடையாக மலர்கள் கொட்டுவதை நான் விரும்பவில்லை. என் கல்லறையின் மேல் என்மீது கொண்ட அன்பின் அடையாளமாக, இதயங்களிந்து, கண்கள் கலங்கி, கண்ணீர் மலர்கள் சிந்த வேண்டும். நான் வாழும் வரை என்னை அழவிடு. இறந்தபின் எனக்காக மற்றவரை அழவிடு. வாழும் பொழுது என்னைச் சிரிக்கவைக்காதே. இறந்தபின் என்னைப் பார்த்து மற்றவர் சிரிக்கும்படி என்னை வாழ வைக்காதே!' என்பதுதான் இதற்கு நாம் செலுத்த வேண்டியது கண்ணீர் என்ற காணிக்கைதான்.

நா. காமாட்சி,

தமிழ்த்துறை

காணிக்கை

என்னுயிரே	இதயத்து	விளக்கே,
கற்கண்டே	கரும்பின்	சுவையே,
நறுந்தேனே	மலரின்	மென்மையே,
சந்தனமே	மணக்கும்	முல்லையே!
என்றையத்	தமர்ந்து	ஒளித்தாய்
என்மனங்	கலந்து	சுவைத்தாய்
என்னுயிரில்	இணைந்து	சிறந்தாய்
என்னுடன்	பிணைந்து	நிலைத்தாய்
ஒளிரும்	நந்தா	விளக்கே
கற்கண்டுச்	சுவையோ	இதழ்ச்சுவை
மலரின்	மென்மையோ	உன்மனம்
மணக்கும்	முல்லையோ	உன்குணம்!
நடையிலே	நிமிர்ந்த	ராஜநடை,
செயலிலே	திமிர்ந்த	தூயநடை,
கண்ணிலே	என்றும்	மயக்கும்கலை,
நெஞ்சிலே	எதற்கும்	துணிந்தபடை!
நினைக்க	வியலாச்	சான்றோனுக்குப்
போற்றிக்	கூறும்	குணங்களில்லா,
கோழை	நெஞ்சப்	பேதையவளின்
கண்ணீர்த்	துளிகளே	காணிக்கையாம்.

ப. வசந்திராணி,

இளங்கலை, மூன்றாம் ஆண்டு,
பொருளாதாரம்.

பாரதப் பண்புகள்

பாரதம் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் ஓர் உபகண்டம். இங்கே வற்றாத ஜீவநதிகள் பாய்வது போல வளமான மொழிகள் பல உள்ளன. அம்மொழிகள் பேசும் பல்வேறு இனங்கள் உள்ளன. எண்ணிலா ஜாதி களும், ஏற்புடைய மதங்களுமாகப் பலப்பல, இத்துணை வேறுபாடுகளுக்கும் அப்பால் பாரதம் என்ற நினைப்பு - ஒற்றுமை முனைப்பு ஏற்படுகிறதென்றால், அதன் பெயர்தான் பாரதப் பண்பு. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கண்ட விசித்திரப் பண்பு. பல வண்ணங் களைத் தன்னகத்தே கொண்ட வெள்ளை நிறம் பாரதம்.

மனித உடலில் ஐம்பொறிகளும் பல உறுப் புகளும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டிருந் தாலும், மாறுபட்ட வேலைகளைச் செய்தாலும் உடலையும் உள்ளத்தையும் ஒருசேர ஒம்பு தலையும் போற்றி வளர்ப்பதையும் காணும் நமக்கு, மாறுபட்ட இன மொழிப் பிரதேசங் களைத் தன்னகத்தே கொண்ட பாரதத் தாயின் வளர்ச்சியின் உண்மை புரிகிறது. அந்த உண்மைதான் பாரதப் பண்பு.

'திராவிட நாடு திராவிடருக்கே' என்ற பிரிவினை வாதமும், வட்டார வெறிகளும், மாற்றுள் நம் மண்மீது படையெடுத்தான் என்ற சேதி கேட்டதும் மங்கி மடிந்தன. நாட்டுப்பற்று கங்கையைப் போல் பெருக் கெடுத்தது. படையெடுத்த பாக்கிஸ்தான் ஆப்பசைத்த குரங்கின் கதிக்கு ஆளாகிப் படுதோல்வி அடைந்ததை நமது கால வர லாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறித் துள்ளோம். பங்களாதேஷ் மக்களின் எழுச் சியை மதிக்காத எதேச்சாதிகார சர்க்காருக் குப் பாடம் புகட்டிய பாரதப் பண்புக்கு 90,000 போர்க் கைதிகள் சரணடைந்த உண்மையை உலக வரலாறு உரைத்துக் கொண்டே இருக்கும்.

மறத்திற்கு மட்டுமா? அறத்திற்கும் இது இருப்பிடம் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருக்குறள் போன்ற ஒப்பிலா அறநூல் பிறந்தது. இல்லறத்தானுக்கு அன்பு, துறவறத்தானுக்கு அருளையும், அரசன் முதல் ஆண்டிவரை அனைவருக்கும் நீதியும் கூறும் பண்பு நூல் திருக்குறள். ஆசைதான் துன்பத்தின் பிறப்பிடம் என்ற உண்மையை கண்ட புத்தன் பிறந்த பூமி பாரதம் எனவே புத்தன் பண்பெல்லாம் பாரதப் பண்பு தானே!

நான்கு வேதம், வேதங்களின் சாரமாய்க் கீதை, சாத்திரங்கள், புராண இதிகாசங்கள் - இவைகள் நாட்டிய பண்புகள் பலப்பல. காவியங்கள், ஓவியங்கள், இலக்கியங்கள் காலக் கண்ணாடியாக இருந்து காட்டுகாட்சிகள் ஏராளம். போர்க்களச் சாச தந்திரங்கள் வேண்டுமா? பாரதத்தைப் படிச்சகோதர பந்தபாசத்தை உணரவேண்டுமா? இராமாயணத்தை எழுதி தென்னாட்டு மூவேத் தர்களது வரலாறும், தமிழர் பண்பாடும் தெரிய வேண்டுமா? சிலப்பதிகாரத்தைத் தேடு - என்றெல்லாம் எடுத்துக்காட்ட எடுக்கும் ஏடுகள் கூறும் பண்பாடுகளும் நாம் எடுத்துக்கொண்ட தலைப்பிற்கு அரண் செய்கின்றன.

"காயமே இது பொய்யடா, வெறுப் கற்றடைத்த பையடா" என்ற வேதாந்தம் வேண்டுமா? அன்றித் "திரைகடலோடிப் பூ திரவியம் தேடு", "வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" என்ற பிரத்தியட்சவாதம் போல வேண்டுமா? மற்றும், மதியையும், கதிரையும் மற்றும்முள கோள்களையும், சுழற்சியையும் கணிக்கும் பஞ்சாங்கங்கள் வேண்டுமா? இத்தகு பண்புகள் பற்றி அறியக்கிடக்கும் ஓர் இடம் ஒப்பற்ற பாரதம்.

மேலேநாட்டுப் பண்பாடுகள் மேலோங்கி வந்தாலும், கீழேநாட்டு நாகரிகம் கிளர்ந்தோடுவதும், ஒடுங்கினாலும் 'எப்பொருள் யார் யார் வந்த கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' என்ற வான்புகழ் மன்னுவர் பண்பாட்டில் தினை த்தவர்கள் பாரதத்தார் என்றால் மிகையாகாது.

பெண்ணின்றி ஆணில்லை; ஆணின்றிப் பெண்ணில்லை, எண்ணிருவர் சேர்ந்தே இடம் என்ற ஆன்ரோர் வாக்கு, பாவையர் புறியிப் பாரதப் பண்பிற்கு மற்றுமோர் எடுத்துக் காட்டு. பொருளீட்டத் தலைவன் வெளி யுலகில் சென்று வருவதும், தலைவி இல்லத்து நிர்வாகத்தைத் திறம்படச் செய்து வந்ததும் பண்டைய மரபு. இன்றைய நாளில் ஆணும் பெண்ணும் ஒருசேர உழைத்து இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்துவதும் நாடும் ஏடும் போற்றும் நல்ல பண்புதானே!

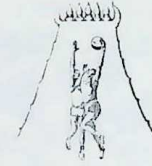
பெண்களும் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை ஓளவையார் போன்ற பெண்பார் புலவர்கள் மூலம் அறிகிறோம். நாட்டுப்பற்றைத் தங்கள் உயிரினும் மேலாகக் கருதினர் என்பதற்குச் சங்ககாலச் சான்றிகள் பல உள. பகைப்பலத்தை எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தந்தை வீழ், கொண்டவன்

வீரசுவர்க்கம் அடைய, குல வாரிசான ஓரே மகள் கையில் வாள் சேர்த்து, 'போருக்குப் போய்வா மகனே! எதிரியைப் புறம் கண்டு வீரத்தை நிலைநாட்டு!' என வீரத்திலகமிட்டு வழியனுப்பிய வீரத்தாயின் காட்சியைப் புறநானூறு புகலுகிறது.

அலறிம்சை முறையில் அந்நிய ஆங்கில ஆட்சியை அகற்றிய உலக உத்தமர் காந்தி வழியையும், சமாதான சக வாழ்விற்காக இறுதிவரை பாடுபட்ட ஆசிய ஜோதி தேரு விள் முறைகளையும், நமது மண்ணை நயவஞ்சகமாகக் கவர்ந்துகொண்டிருந்த சீன நாட்டுக்கும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் இடம் கேட்ட பெருந்தன்மையையும் கண்ணுறும் போது, நமது பாரதப் பண்புகள் இன்றும் மங்காமல்-மடியாமல் நிறுபுத்த நெருப்பாக நிலவுகின்றன என்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

வானுக்கு நீல நிறமும், வண்ணமலருக்கு மணமும், வற்றாத கடலுக்கு நீரும் வாய்த் திருப்பது போலப் பாரதப் பண்புகளும் குன்றாமல் - குறையாமல் இருக்க மரபு காப்போம்! மாப்புகழ் சேர்ப்போம்!

மா. ஜோதியணி,
புகழுக வகுப்பு

இறைவன் படைத்த இயற்கை

மழைத்துளிகள்	பொழிந்ததுமே	மயிலினந்தான்	ஆடுதம்மா
குழலிசையும்	தோற்கும்படி	குயிலினந்தான்	பாடுதம்மா
அந்திப்போது	மயங்கியதும்	அல்லிமலர்	மலர்ந்ததம்மா
பிந்தியந்தப்	போதினிலே	பிறைநிலவு	சிரித்ததம்மா
நீலவான்	டையிலே	விண்மீன்கள்	ஒளிர்ந்ததம்மா
கோலப்புற	றரையினிலே	கறவையினம்	மேய்ந்ததம்மா
கதிர்வன்	தோன்றியதும்	கமலங்கள்	மலர்ந்ததம்மா
கருவண்டுகள்	ஶங்கரித்து	வந்ததிலே	அமர்ந்ததம்மா
புள்ளினங்கள்	மகிழ்ச்சியுடன்	புதுப்பாட்டு	இசைத்ததம்மா
துள்ளலுடன்	வீசும்தென்றல்	துயக்கஇன்பம்	தந்ததம்மா
சேர்ந்துடனே	தேனருவி	சலசலவென்	றிசைத்ததம்மா
ஆர்ப்புடனே	கிள்ளையினம்	மழலைச்சொல்	லுதிர்ந்ததம்மா
இவற்றையெல்லாம்	எப்படித்தான்	இறைவன் தான்	படைத்தானே ?
இவ்வலக	மாந்தரெல்லாம்	வியக்கும்படி	செய்தானே !

ச. இரா. கீதா,

இளம் அறிவியல், நடுநிலைப்பட்ட வகுப்பு.

இவ்வலகின் நிலையின்மை ! கனவுலகின் களிப்புத் தன்மை !

கண்ணைப்	பறித்து	என்னைக்	கவர்ந்து
திண்ணிய	காட்டிற்	கழைத்துச்	சென்று
விண்ணில்	பறந்து	விரைந்ததொ	ருமலர்
அம்மலர்	போலே	பின்னொரு	நாளே
நம்பிடச்	செய்த	நொடிக்குப்	பின்னே
வெம்பிடச்	செய்ததே	இவ்வல	காசை !

ரித்திய	மன்று	நீள்கொடி	மின்னல்
இடியும்	புயலும்	வருவதைக்	காட்டும்
அத்தகு	மாயை	ஆழிசூழ்	மண்ணும்
நொடியி	லழியும்	வாழ்வைக்	காட்டும்
கற்பே	மலிவாய்க்	கடைச்சரக்	கானது
நட்பே	அரிதாய்	நாடக	மானது
காதலின்	பேரின்பம்	பெருந்துன்ப	மானது
பாதையிற்	பிணமாய்	நிலைகெட்ட	துள்ளம் !

இன்னும்	வாழ	நினைத்தால்
இனிய	தொன்று	சொல்வேன் !— நீ
கண்ணை	மூடிக்	கொண்டு
கண்டு	மகிழ்ந்த	வற்றை
விண்ணை	அதனது	அழகை
வீசி	நின்ற	வளியை
மன்னும்	அழகு	மலையை
மாண்கள்	திரிந்த	அழகை

மனதை	மயக்கிய	மலரை
உணர்ந்த,	அவற்றின்	மனத்தை—பிற
நினைவை	அகன்ற	நிலையில்
இனிமை	சேரும்	வழியில்
கனவு(உ)	லகின்	களிப்பில்
கவலை	தீர்ந்த	சிறப்பில்
மனது	வெள்ளித்	திரையில்
கண்டு	கண்டே	களிப்பாய்!

R. கீதா,

ஆங்கில இலக்கியம்.

வள்ளுவர் கூறும் சான்றண்மை

சான்றோர் தமிழ் நாட்டின் பழஞ்செல்வம் ஆவர். 'சேரநாடு வேழமுடைத்து, பாண்டி நாடு முத்துடைத்து. சோழநாடு சோறுடைத்து', தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்து என்பது ஓளவையின் அருள் வாக்கு. யானையும், முத்தும், நெல்லும், சான்றோரும் நம் நாட்டின் செல்வங்கள்.

சான்றண்மை என்ற இச் செல்வம், தமிழ் மக்களின் தனிப்பட்ட சொத்து. 'சால்பு' என்பது பல நல்ல குணங்களான நிறைந்திருத்தல் 'ஆண்மை' என்பது. அந்நிற குணங்கள் யாவற்றினையும் ஆளும் தன்மை.

"அன்புநான் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு ஐந்துசால்பு ஊன்றிய தூண்"

என்னும் குறளில், 'சான்றண்மை' என்னும் கட்டிடத்தைத் தாங்குகின்ற தூண்களாக ஐந்து பண்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பண்புகளைப் பெற்றவரே சான்றோர் ஆவர்.

"அன்புகளும் ஆர்வம் உடைமை அஃதுநுணும் நன்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு"

என்கிறார் வள்ளுவர். எனவே, யாக்கை அகத்துறுப்பாகிய அன்பினைப் பெற்றவர்கள், யாவரும் நன்பு என்று சொல்லப்படும் அளவிறந்த சிறப்பினைப் பெறுவர். மேலும், வள்ளுவர், "அருளென்னும் அன்பின் குழவி" என்றதால், செல்வத்துட் செல்வமாகிய அருட்செல்வம் அன்பினால் ஏற்படும் எனத் தெரிகிறது. "அருளில்லார்க்கு அவ்

வுலகம் இல்லை' என்பது பொய்யா மொழி எனவே, அருளை உடையவர்கள் அவ்வுலக அடைவர். இவ்வாறு, பிறர்மாட்டு அன்பு உடையவர்கள் இம்மை உலகில் 'நாடாச் சிறப்பையும்', அன்பினால் அருளைப் பெறுதல் மூலம் அவ்வுலக இன்பத்தையும் அடைவர். அன்பு என்கின்ற ஒரு சால்பே இம்மை, மறுமை இன்பங்களைக்கொடுக்கிறது.

அடுத்துக் கூறப்படுவது நான் என்னும் தூண். "அணி அன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்கு" என்கிறார் நாயனார். "நான்" என்னும் நன்மை குறித்தது சால்பு ஆதலால் இந்நாணுடைமையைப் பெற்றவர்கள் சான்றோர்கள்.

கடனறிந்து சான்றண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு நல்லவை எல்லாம் கடனும். இவ்வாறு கடனறிபவர், இடனில் பருவத்தும் ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார். அவர்கள், தங்கள் தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற்பொருட்ச் செலவிடுவர். இவ்வாறு புத்தேஜலகத்தும் ஈன்றும் பெறலரிய ஒப்புரவியைப் பெற்றவர் சான்றோர்.

அன்பு, நாண், ஒப்புரவு என்ற இம் மூன்று பண்புகளுக்குப் பிறகு, சால்பிற்குரியதாகக் கூறப்படுவது கண்ணிற்கு அணிகலனாகிய கண்ணோட்டம். "ஒறுத்தாற்றும் பண்பினார் கண்ணும் கண்ணோடிப் பொறுத்தாற்றும்" தலையாய பண்பினை உடையவர் சான்றோர். இதனால்தான் வள்ளுவர்,

"இன்னுசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால் என்ன பயத்தோ சால்பு"

என்கிறார். இவ்வாறு 'கருமஞ் சிதையாமல் வல்லாராகிய சான்றோர்' இவ்வுலகையே உரிமையாகப் பெறுகின்றனர்.

"கண்ணோட்டம் என்னும் கழிபெருங் காரிகையினை அடுத்துக் கூறப்படும் பண்பு, மனதொன்றும் தீமை இலாத சொல்லுதலும், புறநீர்த்த நன்மை பயப்பன சொல்லுதலும், மனவாய்மையாகும்.

"எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்"

பொய்யா விளக்கே விளக்கு" என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. எய்யாமை எல்லா அறமும் தரும் பொய்யாமை, சான்றோரு அகத்து இருளை நீக்கும் விளக்கெனத் திகழுகிறது. மேற்கூறிய அன்பு, நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம், வாய்மை என்னும் நான்கு பண்புகளையும் பெற்றவர் சான்றோர்.

"கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை சொல்லா நலத்தது சால்பு"

என்று சான்றண்மைக்கு இலக்கணம் கூறுகிறார் வள்ளுவர். சான்றண்மைக்கு இலவர், சொல்லில் ஒன்றும் செயலில் ஒன்றும் வீழ்ந்தி, அதிலும் சொல்லுக்கு முன்னே செயலு வீழ்ந்திருக்கிறது.

சான்றோருக்கு இருக்கும் மற்றொரு பண்பு பணிவுடைமை. அதுவே சான்றோர் 'மாற்றா மாற்றும் படை' ஆகும். 'பெருமை பெருமீதமின்மை', என்றும், 'பணியுமாம் என்றும் பெருமை' என்றும் கூறப்படுதலால், பெருமையின் இயல்பிற்கிணங்கப் பணிவுடைமையைப் பெற்றிருப்பார் சான்றோர். ஒருவன் தன்னின் மேம்பட்டவரிடத்து மட்டும் பணிவுடன் இருப்பின் அது சான்றண்மையாகாது. தன்னை விட இழிந்தா

ரிடத்திலும் பணிந்து நடக்க வேண்டும், ஒருவன் தன்னின் இழிந்தாரிடத்துச் செய்யும் செய்கைகளின் மூலம்தான் ஒருவனது உண்மையான குணநலன் வெளிப்படுகிறது. இதனால்தான் வெகுளாமைமைப் பற்றிக் கூறும்போது வள்ளுவர்,

'செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான் அல்லிடத்துக்

காக்கில்என் காவாக்கால் என்" என்கின்றார். சான்றோர் தம்மைவிடத் தாழ்ந்தோரிடத்திலும் தம்மிடமுள்ள பணிவின் காரணமாகத், தாம் தாழ்ந்து தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்வர். இச் செயலே 'சால்பு' என்னும் பொன்னை அறிதற்கு ஏற்ற கட்டளைக்கல் என்கிறார் வள்ளுவர்.

இன்மையின் இதைதாகிய இன்மையும், சால்பென்னும் தின்மை உண்டாகப் பெற்றவர்களுக்கு இளிவன்று. சான்றண்மைக்கு ஆழி எனப்படுவார், ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார்.

'அங்ஙன் விசம்பின் அகல்நிலாப் பாரிக்கும் திங்களும் சான்றோரும் ஒப்பர்மன்— திங்கள் மறுவாற்றும சான்றோர் அஃதாற்றார் தெருமந்து தேய்வர் ஒருமா சறின்"

என்கிறது நாலடியார். சான்றவர் தம் சான்றண்மையிலிருந்து குன்றின் இரு நிலத்தான் பொறை தாங்காது.

இத்தகைய நற்குண, நற்செய்கைகளை உடைய 'ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்' பழிக்கும் ஒருவன் செய்ருள் பசி காண்பான் ஆயினும் ஒருவன் செய்தல் கூடாது என்பது, 'பரந்த பொருள் எல்லாம் பார் அறிய' 'சுருங்கிய சொல்லால் விரித்துப் பொருள் விளங்கச் சொல்லும், வள்ளுவரது அறிவுரையாகும்.

11. இலக்குமி, அறிவியல், இரண்டாமாண்டு.

இந்திய ஜனநாயகம்

ஆடெலாம்	நரியாகும் அவர்க	நரியெல்லாம் எரிட்ட	ஆடாகும்
கோடெலாம்	இடமாரும் கொள்கை	கொடியெல்லாம் யென்னும்	நிறமாரும்
வீடெலாம்	கூடாகும் விரித்து	விளக்கமும் வைத்த	தவராகும்
ஏடெலாம்	பொய்யாகும் இயக்க மாக்கும் !	இவையெல்லாம்	நம்நாட்டு
எரிச்சலால்	ஒருபேச்சு ஏற்ற	ஏமாந்தால் வாழ்க்கை	ஒருபேச்சு
கரித்தலால்	ஒருபேச்சு கட்சி	காலத்தால் யென்று	ஒருபேச்சு
நரித்தலை	புலிப்பற்கள் நடப்ப	நாய்க்குணம் தெல்லாம்	ஒன்றாக
அரிப்பினால்	உண்டான அறிக	அரசியல் மாதோ !	தானென்று
ஜனநா	யகமெனும் தழைத்த துண்டு	தத்துவந	லங்காக்கத்
மாநா	யகங்களும் வளர்ந்த பின்னே	பணநா	யகங்களும்
இனநா	யகம் சென்று இயங்கும் போது	இழிநா	யகம்வந்து
எனநா	யகம்இந்த எரிகின் ரோமே !	ஜனநா	யகம்என்று

மோ. இரா. சித்ரா தேவீ.
புகழுக வகுப்பு, 'உ' பிரிவு.

பாரதி கண்ட பாரதம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் மொழிக்குப் புத்துயிர் அளித்தவர் கவிஞர் பாரதியார் ஆவார். தன் நினைவிழந்து போய்ந் துயர்ந்து சோர்ந்து கிடந்த நம் பாரதத் தீண்டக் கவிதையாலே தட்டி எழுப்பியவர் பாரதியார் ஆவார். உறங்கும் மக்களைப் பாட்டினிலே தட்டி எழுப்பினார். நாட்டு உணர்ச்சிகளை அளிக்கும் பாக்களைப் பாடினார். எனவே, அவரைத் 'தேசியக் கவி' என்றும், உரிமைக்கவி என்றும் கூறினர்.

அவர் கண்ட பாரதம் உண்மையானதும், தூய்மையானதும், வலிமையானதும், தோண்டி யிருந்ததும் ஆகும். அவர் கண்ட பாரதம் எளிமையானதும் சிறப்பு வாய்ந்ததும் ஆகும்.

பாருக்குள்ள நல்ல நாடு :-

'பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு - எங்கள் பாரதநாடு

தீரத்திலே பரமோனத்திலே - உயர்

மானத்திலே அன்ன தானத்திலே

காளத்திலே அமுதாக நிறைந்த

கவிதையிலே உயர்நாடு - எங்கள்

(பாரு)

என்று நம் பாரத நாட்டைப் பற்றி இளிமையாகக் கூறியுள்ளார்.

வலிமையிலே, படைத்தீரத்திலே, இளகிய நெஞ்சினிலே, அருளினிலே, சாரத்திலே, சாத்திரம் கண்டு தருவதிலே உயர்ந்த நாடு நம் பாரத நாடாகும். யாக்கத்திலே உயர்ந்த நாடு. பொய்மையிலே தவறாத புலவர்களின் உணர்விலே உயர்ந்த நாடு தெய்வ பக்தி கொண்டார் மும் அருளினிலே உயர்ந்த நாடு என்று இளிமையாகக் கூறியுள்ளார்.

"வந்தே மாதரம் என்போம்—எங்கள் மாநிலத் தாயை வணங்குது மென்போம்"

மக்களாகிய நாங்கள் ஜாதிமதம் பார்க்கமாட்டோம். வேதியராயினும், வேறு குலத்தினராயினும் நாம் ஒருவரே ஆவோம். ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சண்டை செய்தாலும் சகோதரர்களே ஆவார். ஆயிரம் ஜாதி இங்கு உண்டு, ஆயினும், அயலார் வந்து புகல்வது என்ன நீதி என்று பாரதியார் கூறியுள்ளார்.

பாரத நாட்டின் தொன்மை :-

"எந்தையுத் தாயு மகிழ்ந்து குலாவி யிருந்தது மிந்நாடே - அதன் முந்தைய ராயிர மாண்டுகள் வாழ்ந்து முடிந்தது மிந்நாடே - அவர் சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து சிறந்தது மிந்நாடே".

என் தாயும் தந்தையும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்ததும், அவர்களின் முன்னோர்கள் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து முடிந்ததும் நம் பாரத நாடே ஆகும். அவர் சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து சிறந்ததும் இப்பொன்னுடே ஆகும்.

வெள்ளிப் பனிமலையின்மீது உலவுவோம். எங்கும் பரந்து விளங்கும் கடல் முழுவதிலும் கப்பல் விடுவோம். நாம் எங்கும் கோவில் எழும்புவோம். எங்கள் பாரத தேசமென்று தோள் கொட்டுவோம் என்கிறார் பாரதியார்.

பாரதத்தாயின் பாதமலர் போற்றுவோம் :-

'நல்லறம் நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி நயம்புரி வாள் எங்கள் தாய் - அவர் அல்லவ ராயி னவரை விழங்கிப் பின் ஆனந்தக் கூத்திடு வாள்'

முப்பது கோடி முகத்தை எங்கள் தாய் பெற்றாலும் உயிர் ஒன்றே பெற்றவள்

மொழி பதினெட்டுக் கற்றலும் சிந்தை ஒன்றே உடையவள் எனப் பாரதத் தாயின் பெருமையைப் பாரதியார் கூறியுள்ளார்.

'தாயின் மணிக்கொடி பாரிர் - அதைத் தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரிர்'

உயர்ந்து ஓங்கி வளர்ந்த கம்பத்தின் உச்சியின்கீழ் நின்று, வந்தே மாதரம் என்று கூறும் வீரர்கள் தம் உயிரைத் தந்தாகிலும், நம் பாரதக் கொடியைத் தம் கண் போன்று காப்பார்கள் என்று பாரத வீரர்களைப் பற்றிப் பாரதியார் கூறியுள்ளார்.

இக்கால பாரதம் :-

'சிப்பாயைக் கண்டு அஞ்சுவார் ஊர்ச் சேவகன் வருதல் கண்டு மனம்பதைப் பார்துப்பாக்கி கொண்டொருவன் - வெகு தூரத்தில் வரக் கண்டு

இக்கால மக்கள் மந்திரவாதி என்று கூறும் மாத்திரத்திலேயே சிலி பிடிப்பார்கள். பஞ்சம் பஞ்சம் என்றே தினம் பரிதவித்து, உயிர் துடிதுடித்துத் துஞ்சி மடிகின்றனரே! அவர்களின் துயர் தீர்க்க எவரும் உள்ளனரோ என மனவேதனையுடன் கூறுகின்றார்.

ஒளியற்ற பாரதமே போ போ போ :-

'வலிமையற்ற தோளினாய் போபோபோ மார்பிலே ஒடுங்கினாய் போ போ போ'

'வேறு வேறு பாஷைகள் கற்பாய் தீ விட்டு வார்த்தை கற்கிலாய் போ போ போ'

'ஜாதி நூறு கூறுவாய் போபோபோ தருமமொன் நியற்றிலாய் போபோபோ'

கையில் காசு நீட்டில் வணங்குவாய் ஐம்பதாயிரம் வாதம் வாயிலே ஓதுவாய் நீ. இப்படிப்பட்ட மக்கள் நம் நாட்டிற்குத் தேவையில்லை. நீங்கள் போங்கள் என மனவேதனையோடு கூறுகின்றார்.

ஒளிபடைத்த பாரதமே வா வா வா :-

'ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வாவாவா உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வாவாவா' இனைய பாரதத்தினாய் வாவாவா எதிரிலா வலத்தினாய் வாவாவா'

களிபடைத்த மொழியினையும், வலிமையுடைய தோளினையும், தெளிவுபெற்ற மதியினையும் கொண்டு, எளிமை கண்டு இரங்கிப் பொய்யம்மை கூற அஞ்சும் மக்களே நம் நாட்டிற்குத் தேவை. நீங்கள் வாருங்கள் என வரவேற்கின்றார்.

பாரதியார் நம் நாட்டின் பெருமையினையும், மக்கள் நடக்க வேண்டிய வழியினையும் பல வகையில் வரையறுத்துள்ளார். அவர் கூறிய உணவாகிய நெறிகளை வாயாகிய காதலிட்டு, வயிருகிய மனத்தில் நிறுத்த வேண்டியது இப்பாரத நாட்டின் மக்களான நமது கடமையாகும்.

லலிதர சாஸ்திரம்,
புகழுக வகுப்பு.

நாணத்தால் பறந்ததுவோ !

தெருவினிலே	பிறர்கண்டால்	தொல்லையென்று
திரும்பாமல்	போகின்றான்	காலம் போல்
இருளிடையே	மின்னல் போல்	வந்து சென்றான்
எமாற்ற	எங்கிவள் தான்	கற்றாளோ
உருகுமென	துள்ளத்தைப்	பறித்திட்டே
ஒடிட்டாள்	காந்தச் சிலைக்	கள்ளியவள் !
ஆருயிர்நான்	கரங்களில்	அணைத்திடவே
அழகுப் புரு	நாணத்தால்	பறந்ததுவோ !
	(வேறு)	
மீட்டும்	விரல்நான்	ஆனாலும்
மீட்டிட	யாழ்நீ	இன்றிக்
காட்டு	வழிபோல்	தனியானேன்
கள்வர்	மனம் போல்	இருளானேன்
கோடைத்	தென்றல்	உன்னோடு
குலவும்	நானும்	எந்நாளோ !
வாடைக்	காற்றும்	பிரிவினிலே
வாடி	மெலிந்து	நலிகின்றேன்
தென்றல்	எனவே	உணர்ச்சுற்றித்
தேடி	வந்தேன்	பெருமூச்சால்
இன்றும்	காற்றில்	ஒரு குரலாய்
எங்கோ	நானும்	அலைகின்றேன்
எங்கும்	உன்னைக்	காணாது
மனமும்	புழுங்கிச்	சொர்க்கின்றேன் !

தே . கோமளவல்லி
கடைநிலை, இளங்கலை
பொருளாதாரம்.

நெஞ்சின் குரல்

கள்ளமில்லா	உளமெனக்குக்	கொடுத்திட	வேண்டும்
கறைபடியா	மனமெனக்கு	அளித்திட	வேண்டும்
நல்வாக்கு	நவில்நாவும்	நிலைத்திட	வேண்டும்
நாவிற்கு	நற்சுவையும்	கூட்டிட	வேண்டும்
தூயதாம்	நெஞ்செனக்குத்	தழைத்திட	வேண்டும்
துணிவென்னும்	குணமெனக்குத்	தந்திட	வேண்டும்
தெளிவுற்ற	மதி எனக்கு	அருளிட	வேண்டும்
பணிவென்னும்	பண்புடைமை	படிந்திட	வேண்டும்
பண்புடனே	பொறுமையும்	ஓங்கிட	வேண்டும்
பொறுமையுடன்	புகழுடம்பைப்	பெற்றிட	வேண்டும்
பிறர் போற்ற	பகுத்தறிவு	சிறந்திட	வேண்டும்
பக்தியுள்ள	நிலையெனக்குச்	சேர்ந்திட	வேண்டும்
பக்தையாளர்	ஈசனுடன்	இணைந்திட	வேண்டும்

இரா. வேதவல்லி,

கடைநிலை, இளங்கலை,
பொருளாதாரம்,

தலைப்பின் சிறப்பு

என்சாண்	உடம்பில்	சிறந்தது	கேட்பின்
எவரும்	உரைப்பர்	தலையென	உடனே
தலைப்பில்	லாச்செய்	தியெங்கு	மில்லை
தலைமை	யில்லாப்	படையொன்	றில்லை
தலைப்பற்	றநற்	கவிதையு	மில்லை
தலைப்பே	யில்லாக்	கவிதை	தன்னைக்
கவிதை	யெனவே	வழங்கிடத்	தகுமோ?
தலைப்பற்	றகவி	காணின்	கவிஞர்
மலைத்திடு	வாரது	உறுதி	யன்றோ?
தலைப்பினை	நாடித்	தவித்து	நிற்கும்
கவிஞர்	தாமும்	புகழ்ப்	பெறுவரோ?
தலைச்சி	றந்த	தலைப்பொன்	றேந்தி
தலைநி	யிர்ந்தொளிர்	கவிபல	கண்ட
கவிஞர்	தாமே	ஏத்திடற்	குரியோர்
கவியால்	பெரும்புகழ்	ஏற்றிடும்	பெரியோர்

வி. மைதலி,

இளங்கலை, இறுதியாண்டு,
பொருளாதாரம்.

சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன்

ரா. உஜ்ஜீவினி
முன்னுமாண்டு, இளங்கலை

பாச இதயத்திற்காகவே வாழ்ந்து பாசத்தின் பிடிப்பிலே சிக்குண்டு தவிக்கும் அவள் நெஞ்சம் இறுதியில் சித்தம் கலங்கும் போது தேடுவதும், நாடுவதும் சொல்ல நினைப்பதும் பாச இதயத்தைப் பற்றித்தானே!

“என்னம் தோன்றும் இதயம்
[இரண்டாகலாம்]

பாசம் தோன்றும் இதயம்
[ஒன்றல்லவா?]

மலர்கள் கொண்ட மனம்
[இறைவனுக்கல்லவா]

மனம் கொண்ட மலர்
[பாச உறவுக்கல்லவா”]

“நினைவுகள் நீங்கப் பெறின் நிம்மதி கிடைக்கும் நெஞ்சிற்கு” அந்த நினைவுகள் தான் நீங்குவதில்லையே. நிலையானபின் பாசமும் மாறுவதில்லையே. அதையே தான் அவளும் சொல்லத்தான் நினைக்கிறாள், சொல்லத்தான் துடிக்கின்றாள். சொல்லத் துவங்கி விட்டபின் சொல்லித் தானே தீரவேண்டும்.

“மல்லிகைப்பூ வாசத்துடன்
அல்லிமலர் பென்மைகொண்டு
பாசமலர் பூத்ததுபோல இந்த
இதயமலரில் பூத்த பாசமலரே”

அவள் தம் ஆசையெல்லாம் நிராசையாகி கற்பனைகள் சிதறி கனவுகள் கலைந்து, வாடும் நேரத்திலும் எண்ணற்ற எண்ணங்களை வளர்த்தவள். அந்த நேரத்திலும் சொல்லத்தான் நினைப்பது அவள் தம் நீங்காத நினைவைத்தானே!

“நீங்காத நினைவே—உன்
நினைவு யாருக்காக!

வாடாத மலரே—உன்
மணம் யாருக்காக!
அனையா விளக்கே—உன்
ஒளி யாருக்காக!
துடிக்கும் இதயமே—நீ
துடிப்பது யாருக்காக!”

தேடாத போது நாடிவந்த பாச இதயங்கள் பல இருப்பினும் தேடிய போது நாடிய இதயம்தானே மனதிற்கு மிழந்து தரும். நாடிய இதயம் கிடைத்ததே என்ற உண்மை நிறைவினால் கள்ளமற்ற சிரிப்போடு கலங்காத நெஞ்சோடு, நேர்மையான உறவோடு, காலமெல்லாம் இந்தப் பாச நெஞ்சம் நமக்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு உலவியவரும் போது அவள் சொல்ல நினைப்பது அந்தப் பாச உள்ளத்தைத்தானே!

“பூரண நிலவிலே பூத்த அல்லிபோன்று
பூங்காற்றிலே தவழ்ந்த இசைபோன்று
பாச நெஞ்சிலே தவழ்ந்த பின்னேபோன்று
ஓவியன் நெஞ்சிலே நிலைத்திட்ட ஓவியம்
[போன்று”]

அவள் தன் இதயம் அடைந்த நிறைவைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ! நறுமணம் வீசிய பாசமாளிகை வறண்ட நிலமாக மாறிய பின்னும் அவள் சொல்ல நினைப்பது பாச இதயத்தைத்தானே!

“என் கண்களில் என்றும் நிலைத்திருப்பது
[உன் பாசஉருவம்]

என் நெஞ்சில் என்றும் தவழ்வது
[உன் பின்னே மனம்]

என் உள்ளத்தில் என்றும் உறவாடுவது
[உன் அன்புமனம்]

என் இதயத்தில் துடிப்பது
[பரிவுகொண்டபாச உயிரன்றோ”]

வாழாமல் வாழும் இந்த நேரத்திலும் அவள் சொல்ல நினைப்பது பாச இதயத்தைத் தானே? இதை உலகம் உணரவில்லையே!

“சிந்தனை சிதறி விட்டபின்
சிங்கார சிரிப் பெதற்கு
உன்மை பாசம் மறைந்தபின்
உன்மற்ற உயிர் எதற்கு?
கற்பனை கலைந்தபின்
கள்ளமற்ற மனமே நீ எதற்கு?”

வாழ்க்கையே ‘என்’ என்ற நிலைமை வந்துவிட்டதே! உலகமே முற்றுப்புள்ளி யாக நினைக்கும் நேரத்திலும் அவள் சொல்ல நினைப்பது அவள் தன் பாச உயிரினைப் பற்றித்தானே!

நினைக்காமல் இருக்கவும் முடியவில்லை நினைத்தால் தாங்கவும் முடியவில்லை ஏன் இந்த சோதனை இதுவும் புரியவில்லை ஏமாற்றத்தைத் தாங்கும் [சுமைதாங்கியானேன்
எனே துடிக்கின்றேன்... அதன்
இளம் புரியாமல் தவிக்கின்றேன்”]

நீர் மல்கும் கண்களோடு, வாடிய நெஞ்சோடு உயிரற்ற உடலோடு இறைவனைக் கேட்கின்றேன். பதில் கிடைக்கவில்லையே! கருணை பொங்கும் உன் திருவிழ்களில் நான் கேட்கும் கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்கவில்லையே! புரியாத கேள்விக்கு விளக்கம் கேட்டு விடையை எதிர்பார்த்து ஏமாறும் சிறு குழந்தையாகி விட்டேனே!

“என் பாச உயிரை என்ரிடமிருந்து
பிரித்தபின் உலகமென்?
உயிரற்ற உள்ளமென்?
வருவேன் நீ பதில் சொல்ல வேண்டும்”

பாசத்தைத் தவிர வேறெதற்கும் இடம் தரவில்லையே! என் நினைவுகளை

மலராக்கி அந்த மணம் பரவவதற்கு முன் என் கற்பனையை அழித்துவிட்டாயே! காலம் மாறினும் நினைவுகள் மாறவில்லையே! கனவுகளை நினைவாக்கிய இறைவா! என் கேள்விக்கு ஏன் பதில் இல்லை. விளக்கம் கேட்டு அலையும் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது ஏன்?

“உறைந்திட்ட வடிவமது இதயத்திலே
எவராலும் பிரித்திட முடியாது என்றே
அதையும் ஏற்கின்ற நிலை அடைந்ததேன்
பாசமுள்ள இதயத்தை என்றும்
[காண்பேன் என்றே!]

கிடைக்கவில்லையே? துடிக்கின்றேன் துயரத்தால்; உறங்காமல் தவிக்கின்றேன் உள்ளத்தால்!

“என் இதயமென்ற திரையினிலே
பாசம் கொண்ட உருவத்தை
என் கண்களினால் வரைந்தேனே
அன்பென்ற வண்ணம் கொண்டு
ஆசையென்ற துடிப்போடு அழகு
மலரை வரைந்தேனே!

என்னைப் படைத்த இறைவா! உன் மனம் அறியாதோ அதன் மணத்தை, நானும் காத்திருந்தேன் காலம் வரும் என்று. காலமும் பதில் சொல்லவில்லை. காலனும் பொறுமையைச் சோதிக்கிறான். மலர் வாடிவிட்டது, இலை சருகாகிவிட்டது. இனி என் பயணம்தான் தொடராதோ! இந்தப் பயணத்திலும் என்னைப் பழிவாங்கிவிடாதே! நம்பிக்கையோடு கேட்கிறேன்!

சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்லிவிட்டேன். செயல் ஆற்றுவாய் என எதிர் பார்க்கிறேன். என் பயணம் தொடரும் நேரத்திலும் நான் தேடுவதும் நினைப்பதும் இணைந்திட்ட பாச உயிரைத்தானே!

பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்ப, 'இரும்பிசிர ஆந்தை அடியறை' எனினே மாண்ட [நின்

இன்புறு பேடை அணியத் தன் நன்புறு நன்கலம் நல்துவன் தி நன்கே

என்று. ஆண்டு பலவாக நரையிலராக் கலையற்று வாழ்ந்திருந்த பிசிராந்தையாரே,

"இந்த அந்தி வேளையில் யான் செயலற்று இருக்கின்றேன்"

என்றுரைக்கும்படி செய்த நினைவுகளைப் பற்றி என் சொல்வது?

இலக்கியப் புலமையும், அரசியல் திறமையும் ஒருங்கே பெற்றிருந்த சான்றோராகிய ஔவையாரும் சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனியளித்த அசியமான் வீரமரணம் எய்தியபின் தன்னுள்ளத்தில் எழுந்த துயரத்தினைச் செய்யுள் வடிவமாக்கி,

"ஆசாகு எந்தை யாண்டினான் கொல்லோ?"

என்று பாடுகின்றார். தன் கவிதையும், கண்ணீரும்கூட அதியனை மீட்டுத்தரா என்பதனை உணர்ந்தும் இங்ஙனம் ஔவையார் புலம்பக் காரணம் நரந்தம் நாரும் கையாற்ற புலவு நாரும் தந்தலை தைவரும் மன்னவகைய அதியனின் சினைவு அவர் நெஞ்சினின்றும் நீங்க மறுத்ததே எனலாம்.

வேறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலரும் தன் ஆருயிர்த் தோழனை பாரியின் நினைவால் கலங்கித் தவித்தமையை அவரது கையறு நிலைச் செய்யுட்களில் காணலாம்.

இனி பக்தியென்னும் கடலினலே ஆர்க்கின்ற நினைவலையில் முழுகி எழலாம்.

குருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசை கொண்ட முருகப் பெருமானைக் கண்டு களித்துப் பின் ஊர் திரும்புகிறார். தண்டமிழ்ப் புலவர் மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள், அதுமுதல் தன் உள்ளத்தை அவன் நினைவு ஆட்டுவிப்பதை உணர்கின்றார்.

"கூர்வந்து வணங்கும் மேன்மைக் சுப்பிர மணிய தேவே!

நேர்வந்து நின்னைக் கண்டு நேற்றிராத் திரியே மீண்டென் ஊர்வந்து சேர்ந்தேன்; என்நென் உளம்வந்து சேரக் காணேன்! ஆர்வந்து சொல்லினுங் கேளேன்! அதனையிங் கனுப்பு வாயே!"

என்று பக்திப் பெருமித்த்தோடு பாடுகின்றார். ஐயன் நினைவால் அடியனார் உள்ளத்தினின்று தோன்றிய இவ்வழகிய பாடலை நோக்கினால் விண்ணோக்கி எரியும் வெகு சுடர் போலும், மண்ணோக்கிப் பாயும் தீம்புனல் போலும் இறைவனை நோக்கிய புலவரின் எண்ணமெலாம் பாய்வதனை உணரலாம்.

இறுதியாக இக்காலக் கவியொருவர் இதயத்தில் என்நென்றும் இடம் பெற்று விட்ட நினைவுகளைப் பற்றிப் பாடுவதைக் கேட்கலாம். செம்மையறும் கற்பனையில் சிறகடிக்கப் பார்க்கையிலே முன்னுள் கதைகளெலாம் முகம்காட்டி நிற்பதும், மனத்தைப் பிடித்திழுத்து மயக்கத்தை நீக்கிவிட்டு வாழ முயல்கையிலே இந்நூலு துயரமெலாம் இணைந்து வருவதுவும் கண்ட அக்கவிஞர்,

நினைவுகளே நினைவுகளே நின்றுவிட மாட்டீரோ?

கனவுகளே கனவுகளே கலைந்துசெல்ல மாட்டீரோ?

இரவுபகல் இப்படி நீர் என்னை வதைப்பதனா?

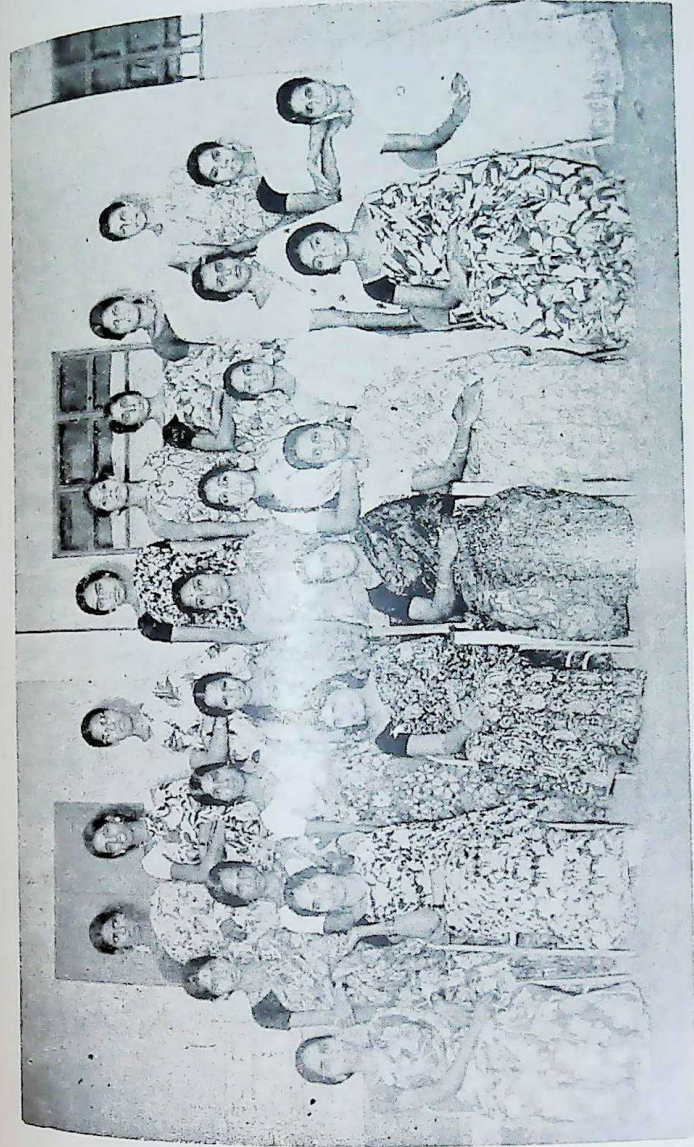
உறவுகளை விட்டே நான் ஓடத் துணிந்துவிட்டேன்

என்றுரைக்கின்றார். தமிழில் எடுத்துரைக்கத் தரம் நிறைந்த புலவரெலாம் அழிந்தனைய கவிதையிலே அவர் நிலையை உரைக்கின்றார். சொல்லவொரு வார்த்தையின்றிக் கேட்பதற்கு நண்பரின்றி அல்லலுறும் ஏனையோர்க்கு அவர் கூறும் மாற்றமென்ன?

'காற்றென்றை இந்தக் கட்டையிலே விட்டுவைத்த

கூற்றுவனைக் காணாமல் குழப்பம் அகலாது'

என்பதுவோ!

The first batch of out-going III History Students.

The outgoing III Mathematics students

எது வாழ்வு ?

கலவரிக் கழகாரம் டாண் என்று ஒரு குறை அடித்தது. அதற்குப் பின்னணி யாக இறுதி மணியும் சிறந்த ஒலியெழுப் பியது. தத்தம் விடைத் தாள்களை ஆசிரி யர்மீடும் சமர்ப்பித்த பின், 'கலகல்'வென்ற ஒலியுடன் 'அவிழ்ந்த பூங்கொத்துக்களைப் போல்' மாணவியர் குழாம் வெளியே சித் தியது. தேர்வினால் சில முகங்களில் புன் னகையும், சில முகங்களில் சோகமும், சில முகங்களில் பிரியப் போவதால் ஏக்க மும், புதிய வாழ்வின் நோக்கமும் தழுவந்து விளையாடின. இரு ரோஜா மலர் ள்ள இணைந்து உறவாடத் துவங்கின.

ஹாய் மாலு பரீட்சையை எப்படி எழு தினும்? என்ற தோழியின் குரலைக்கேட்ட மாலா, குரல் வந்த திசையை நோக்கினாள். நான் வெளுத்து வாங்கிவிட்டேன் நிர்மல், உன் நிலை என்ன என்று பதில் கொடுத் தான் மாலா, ஏதோ, உன்னைப்போல் முதல் மாணவியாகத் தேர்வாட்டாலும், உன்னுடைய சகவாச தோஷத்தால் முதல் வகுப்பு வாங்குவேன் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது என்றாள். நிலவாணில் விண் மீன்களோடு பவனி வரும் நிலவைப் போன்று தோழியர் குழாத்துடன் வந்த நிர்மலா, ஆம், அவள் நிலவாணில் பவனி வரும் நிலாதான். அழகில் மட்டுமல்ல, செல்வத்திலும், வளர்ச்சியின் செழுமை யிலும் அம்முழு நிலவை ஒத்தவள் அவள். செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்து திருமக ளுடன் திராத நட்பு கொண்ட அவளிடம், கலைமகளும், மலைமகளும் இயற்கையில் குழுகொண்டிருந்தனர். அவள் கல்வியில் மாலாவைப்போன்று சிறந்த மாணவியாக நிலவாவிடிலும், அழகிலும், வீரத்திலும் கவளினும் மேம்பட்டவளாகத் திகழ்ந்

ப. மா. ஜெயந்தி,
இளங்கலை முதலாண்டு,
பொருளாதாரம்.

தாள். ஆனால் நடுத்தரக் குடும்பத்தில் பிறந்த மாலாவின் அறிவோடு மிக்க அன்பு கொண்டிருந்தாள் கலைமகள்.

மாலு, தேர்வினை எழுதி முடித்து விட் டோமே, அடுத்து நாம் எங்கு சுற்றுலாச் செல்லலாம் என வினவினாள் நிர்மலா. அதற்கு மாலா, அடியே நிர்மல் என் அப் பாவிற்கு மதுரைக்கு மாற்றலாகி விட்ட தால் இந்தச் சென்னைக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு பாண்டியனில் நாளை இரவு ஏறப்போகிறேன் என்று. அதற்கு நிர்மலா, சரி நீ பாண்டியனிலாவது ஏறு, இல்லை சேரலிலாவது, சோழனிலாவது ஏறு எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. உன்னுடைய எதிர்கால வாழ்வின் நோக்கமென்ன என்று கேட்டாள். அதற்கு மாலா, புரட்சித் திலகம் நிர்ம லாவே, உன்னுடைய பொண்ணு என ணங்களை உதிர்ப்பாய், பின்யான் என்னு டைய மண்ணான, மடமையான நோக் கத்தினைக் கூறுகிறேன் என்றாள். நிர் மலா தன் தோழியிடம், தேர்வு முடிவினை அறிந்தபின் ஒரு நல்ல வேலையைத் தேடிக்கொள்வதுதான் என் முதல் எண் ணம். பிறகு ஒரு நல்ல கணவனைக் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டு என் விருப்பத்திற்கு அவனை இசைய வைப் பேன் என்றாள். அதற்கு மாலா, நானும் உன்னைப்போல் வேலைக்குத்தான் செல் லப் போகிறேன். ஆனால் என் பெற்றோர் எனக்குரிய மணாளனைத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டால் வேலையை விட்டுவிட்டு அவன் சொற்படி எனக்கே உரிய இனிய வாழ் வினை மேற்கொள்வேன் என்றாள். மேலும் மாலா, நிர்மல் கணவனை உன் வழிப் படுத்த முற்பட்டு தோல்வி கண்டால்

வாழ்வு முடிகள் நிறைந்த பயனற்ற புதராக மாறிவிடும். அதில் நீ வெற்றி கண்டால் வாழ்வு யின் விளக்குடன் கூடிய இல்லம்போல் தோன்றும், ஆம் செயற் கையாகத்தான் தோன்றும். இளங்காலைச் செங்கதிர்வளின் இன்னொளியை, வெம் மையின் அருமையை உன்னை அனுப விக் இயலாது என்று கூறினால் மறு மொழியாக நிரமலா வாழ்வில் யார் வெற்றி காண்பது? எனக் காலம் விடை கூறும் என்று.

பாண்டியன் எச்ஸ்பிரஸ் 'கூ'வென்ற ஒலியுடன் பிளாட்பாரத்தைக் கடக்கும் பொழுது தோழியின் கைக்கும், கைக் குட்டைக்கும் மிகுதியாக வேலை கொடுத் தன அவர்களது கண்கள். வண்டியில் இருந்த வடநாட்டுப் பயணிகள் தென் னகத்தின் குற்றலம் ஓப்பெண்ணின் கண்ணீரிலிருந்து உருவாகியது என மாலாவையே பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந் தனர் ஆம், தன்னுடைய ஒரே நெருங்கிய தோழியைப் பிரிந்ததால் நிலவினை யிழந்த வானம்போல அவள் கண்கள் ஒளியிழந்து கரும் புளந்தம் இரும்பாக அமர்ந்திருந் தள் அவள். விண்மீன்களைப் போன்ற தோழிகள் பலிருந்தும் தானே வானத் தினின்று பிரிந்து பூமிக்கு வந்த நிலவைப் போன்றிருந்தாள் தோழியைப் பிரிந்த நிரமலா.

காலமகள் தன் வேலையைச் செவ்வனே செய்து வந்ததால் தோழியர் இருவரும் தேர்வில் வென்று வேலையிலும் அமர்ந்து விட்டனர் அவர்களது நட்பும் வளர்ப்பிற யாகக் கடிதங்கள் மூலம் வளர்ந்தது ஒரு நாள் நிரமலாவிற்கு மாலாவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது.

மை டியர் நிரமல்,

நலம், நலமறிய அவா, தேர்வின் இறுதி நாளன்று நாம் பேசிக்கொண்டது உனக்கு நினைவிலிருக்கும் என்று நினைக் கிறேன். ஆம், அன்று நான் கண்ட கனவு நீனைவாகும் நான் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது புரிந்ததா? புரட்சித் திலகமே! புரியாவிடில் கேள் சொல்

கிறேன். எனக்குத் திருமணம் விருக்கிறது. மணாளனுடன் எத்தனை நாட்கள் உரையாடி, உறவாடி, உள்ளம் என்று கேட்காதே. அவரை என்ன நேர்ர்கள் தான் பார்த்து முடிவு செய்தீர்கள். அவர் திருச்சிக் கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்து வருகிறார். பத்தில் மூத்தவரான அவருக்குப் பெற்றோர்களும், இரண்டு தம்பிகளும், இரண்டு தங்கைகளும் உள்ளனர், பிறந்த வீட்டில் ஒரே மகளாக உடன்பிறப்பின் இன்பம், சண்டை. சமாதானம் இவற்றை உள்ளம், யான் ஒரு பெரிய சமஸ்தானத்தின் உணர்வு எழுமானியாகத் திகழப்போகும் என்று எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் எனது மணாளனின் பெயர் மதன். என்மல் அவர் சொற்படி வாழ்ந்து வாழ்வில் வெற்றி பெறுவேன். அதுசரி உன்னைக் காதல்நோய் பற்றிவிட்டதா? பற்றிவிட் கிறதா? விவரமாகப் பதில் போடவும்.

இப்படிக்கு உன் பிரியமுள்ள மாவு.

திருமண இல்லத்தில் போடப்பட்டிருந்த பந்தல்கள் பிரிக்கப்பட்டன. சிறந்த கிடந்த சாமான்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. மணப்பெண்ணின் பெட்டிகளும், மூட்டைகளும், படுக்கையும், பாயும், சூதா சாமான்களும் மணமகளின் சாமான்களோடு சேர்ந்து ஊர்தியில் ஏற்றப் பட்டன. மணமகள் வீட்டாரும் புறப்பட ஆயத்தமாயினர். மணமகளும் புறப்பட டாள், கண்ணில் நீருடன் நெஞ்சில் நிறைவுடன். அவள் கையில் அன்றுகாலை தோழியிடமிருந்து வந்த கடிதம் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவள் மனமே அக்கடிதத்தின் சாரங்களைத் தனக்குள், தனக்கே உரிய வகையில் கூறிக்கொண்டிருந்தது. அவள் மனதிற்குள் சிரித்தல் கொண்டிருந்தாள். ஏனெனில் கணவனுடன் புகக்கம்சென்று புதுவாழ்வு எழும் இன்பப் பூங்காவில் இணைப்புருக்களைப் போன்று உலவப்போகும் நேரத்தில்,

“பெற்றோர் தேர்ந்தெடுத்த மணாளனைப் பெறப்போகும் உன் கல்வியறிவை

என்னைக் காதல் நோய் செய்யவதுமாக இல்லறமும் ஒரு நடந்து கொண்டிருந்தது. இரண்டொரு அலுவலகத்திலேயே செய்து பெற்றோர்கள் வாழ்க்கைத் துணை போகிறேன். மணாளனை வாழ்க்கைத் துணை வரித்துக்கொண்ட உன் திருமணத் துணை “புரட்சித் திலகமான எனக்கு” வரவில்லை, மற்றும் நேரமும் இல்லை. உன் திருமணத்திற்கு உன்னை அனுப்பமாட்டார் உன் மன்ன நிச்சயம் ஏனெனில் நீ தைரிய மாக அந்த அளவு விரைவமாட்டாய் என நம்புகிறேன். உன் வாழ்வு “பூவும் மணமும்” போன்று இருக்க வாழ்த்துகிறேன்.

இப்படிக்கு உன் அன்பு, நிரமல்

என்ற வீரத்தோழியின் கடிதம் வினை யாடிக் கொண்டு இருந்தது அவள் நெஞ்சத் துள்.

ஆண்டுகள் இரண்டு கழிந்தன. ஆரு ள்ந்த தோழியர் இருவரில் மாலா தன் இல்லற வாழ்வைத் துவங்கிவிட்டாள். பெண்கள் அவசியமில்லாமல் ஆடம்பரச் செலவுகளை மேற்கொள்வதற்காக, கல்வி பயின்ற பலர் வேலை இல்லாமல் திண்டாடுவதையும் பொருட்படுத்தாமல் வீணே பொழுதினைக் கழிப்பதற்காகப் பணிபுரிவதனை உயர்பதவியில் இருந்த அவள் கணவன் புறக்கணித்ததால் தன் வேலையையும் விட்டு விட்டாள் அவள்.

இரண்டாம் தோழியாகிய நிரமலாவும் தன் விருப்பப்படியே காதல் திருமணம் புரிந்துகொண்டாள். முதலில் அவள் வாழ்வும் இன்பமாகத்தான் துவங்கியது. பின் தன் விருப்பப்படியே செயல்பட முற்படும் இளம் மனைவியின் போக்கினைக் கண்டிருந்த விருப்பாத கணவனை அவள் தன் சொற்படி நடப்பான் எனக் கனவு கண்ட நிரமலாவின் வாழ்வில் சலிப்பும், அலுப் பும் நிலகாட்டத் துவங்கின. எதனையும் தன் விருப்பப்படியே இவள் செய்வதும்

அதனை வினையாட்டாகக் கொண்டு செய்வதுமாக இல்லறமும் ஒரு நடந்து கொண்டிருந்தது.

காலமகளின் காலடிச் சுவடுகள் பத் மறையலாயின. பெண்ணினத்திற் உரிய அச்சம், மடம், நாணம், பயிர் கொண்ட மாலா, மாமனார், மாமியா, மைத்துனர்கள், நாத்திகள் நிறைந்த புகக் கத்தில் சிறந்த பெயர் பெற்றார். பெரிய வர்களிடம் மரியாதையும், கணவனிடம் மிக்க அன்பும், மதிப்பும். சிறுவர்களிடம் பாசமும், நேசமும் கொண்ட அவள் இல்ல மென்னும் இன்பக் கோவிலிலே அணையாது எரியும் சுடராகத் திகழ்ந்தாள். அணை வரும் மெச்சும் தன்மை கொண்ட அவள் இல்லத்தில் தவழ்ந்து, மகிழ்ந்து, கொஞ்சி சிரித்து வினையாடப் பச்சிளம் பாலகர்கள் இருவரையும் சிறந்த இல்வாழ் வின் சிகரங்களாக அளித்துவிட்டாள். அவள் இல்வாழ்வில் தென்றல் தவழ்ந்து வினையாடியது எந்நேரமும் பிறர் இன் பத்தில் நாட்டம் கொண்ட அவளுக்கு இயற்கை அன்னை எல்லாவகை இன்பத் தினையும் மனம் உவந்து அளித்தாள்.

நிரமலாவும் கால மகளின் பாதையில் வெற்றி நடை போடத் துவங்கினாள். ஆம், ஊரும், உலகமும், உற்றாரும், பெற்றாரும் அவள் வாழ்வில் இன்பம் இல்லை, இயற்கை இல்லை, கனிவு இல்லை, கனவு இல்லை, நினைவு இல்லை, நிறைவு இல்லை என்று எண்ணிய போதிலும், “சுதந்திர உணர்ச்சி” இருக்கக்கூடாத நினைவுகளில் மிகுதியாகப் பெற்ற நிரமலா கணவனுடன் ஒத்து வாழ இயலாதவளாய் இரண்டே ஆண்டுகள் அவனுடன் வாழ்ந்து ஒரே மகளை ஈன்றபின் அவள் பெற்றோர் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தாள். உற்றாரும், ஊராரும் இது நியாயமான செயலா எனக் கேட்க, “இது 20ம் ஆம் நூற்றாண்டு. நான் கல்வியறிவு பெற்றவள், அலுவலகத்தில் சிறந்த பணியாற்றுவவள், எனவே எனக்கு யாருடைய அறிவுரையும் தேவையில்லை. நிலவிற்கே மனிதனை அனுப்பும் இவ்வுலகத்தில் ஆணுக்குப் பெண் அடிமை யும் அல்ல, அவனுக்கு அடங்கி வாழ்வு

நிகழ்த்தக் கூடிய பேதையும் அல்ல" என்று வீர முழக்கம் செய்தான். "ஆறிய கஞ்சி பழம் கஞ்சி" என்பதுபோல சில ஆண்டுகள் கழித்து அவளைப்பற்றிப் பேசுவரும் இல்லை. கவலைப்படுபவரும் இல்லை. அவளது பெற்றோரும் நம் மகள் அறிவுடையவள், என்றுமே முற்போக்கான எண்ணம் உடையவள், எதிலும், எங்கும் வெல்வாள் என்ற நோக்கத்துடன் வாளா விருந்தனர். எனினும், மனதில் அமைதியின்றி 'அலைகள் நிறைந்த ஆர்ப்பாட்டும் கடல்போல' வாழ்வு நடத்தி வந்தனர்.

தோழிகள் இருவரும் தத்தம் இயல்பிற்கேற்ற வண்ணம் வாழ்வு நடத்தி வந்தனர். கணவனின் நிழலிலே தன்னைப் பேணிக் கொள்வதில் இன்பம் கண்டாள் மாலா, அவள் வாழ்வில் குயில்கள் இனிய கீதம் எழுப்பின. மயில்கள் இணைந்து ஆடத்துவங்கின. இணைப்பிற்குள் இவர்கள் இனிய வாழ்வுடன் தம் வாழ்வை ஒப்பிட்டுத் தோல்வி கண்டு தலை குனிந்தனர். முல்லைக் கொடியாள் தன் காதலனை அணைத்து, "மாலைபிட்ட மன்னனேடு மனம் நிறைந்த வாழ்வு வாழும்" மாலாவின இனிய இல்லற வாழ்வை ஒத்திதனக்கும் அத்தகைய வாழ்வனை அளிக்கும் மாறுவேண்டினன் கொண்டாள் குறிப்புணர்ந்த அவ குழவிகளின் மழலையின் பத்திலும், தன் இனிய இல்லறக் கடமைகளிலும், கணவனைக் கண்ணும் கருத்து மாய் கவனித்து அன்பை அளித்து மும்மடங்கு பெறுவதுமான இன்ப வாழ்வனை மேற்கொண்டிருந்தாள் அவள்.

கணவனைத் தன் வழிப்படுத்த முயன்று, ஆண்மைக்கே உரிய வீரம் நிறைந்த அவனிடம் தோல்வியுற்று, தான் தன் வழிச் சென்ற நிரம்லா தன் மனதிற்கியைந்த முறையில் இன்பம் காணத் துவங்கினாள், ஆம் கணவனைப் பிரிந்த பின்புதான், ஆயின் அவள் வாழ்வில் இன்பம் தவழ்ந்து விளையாடியதா? இல்லை, இல்லை, இரண்டாண்டுகள் கணவனுடன் வாழ்ந்த நாட்கள் அவள் மனத்திறையில் ஓடலாயின. மல்லிகை மலரைப் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் அம்மலர்களில் அப்

பொண்ணை மலருக்கு மயங்கும் அவள் கண்ணை கணவன் முகம் எட்டிப் பார்க்கும் சிரித்தது மாங்கனியைக் காணும் பொழுதெல்லாம் அதற்கு அவள் கணவன் மலர்ந்து மறைவதை உணர்ந்தாள் அவள். ஆம், அவள் பெண்தானே! தனக்கு உரிய முரட்டுக் குணம் கொண்டபோதிலும், அதனால் தன் வாழ்வனைத் தானே அழித்துக்கொண்டதை உணர்ந்தாள் அவள். மனம் மாறுபட்ட கணவனுடன் இனி வாழ்வு நடத்த இயலாது என்பதையும், அப்படியே நடத்தினாலும் அது இயற்கையான ரோஜாவின இனிய நறுமணத்துடனும், அழகிய நிறத்துடனும் விளங்காது என்பதையும், காகித ரோஜாவைப்போன்று மட்டுமே விளங்கும் என்பதையும் தெரிவுற்றுள்ள அப்பேதை ஆயின் என்ன செய்வது? விதியாரை விட்டது?

ஆறுகள் பாய்ந்து கடலைச் சென்றவடவதுபோல் விதியின் துணையால் தோழியர் இருவரும் சந்திக்கும்படி நேரிட்டது. கடந்தகாலக் கணவுகளில் கணவனைத் செலுத்தியபின் மாலா, "எண்டி நிரம் இவ்வளவு இணைத்துவிட்டாய், இப்பொழுது எங்கு இருக்கிறாய், உன் கணவர், குழந்தைகள் நலமா?" என்று வினவினாள். முழுநிலவின் அழகினை இழந்து தேய் பிறையை ஒத்த நிரம்லா, மாலாவிடம், "உன் இனிய வாழ்வின் இரகசியத்தை முதலில் கூறு" என்றாள். மாலா அதற்கு, "என் கணவர் சொற்படி வாழ்வு நடத்தி வருவதால் யிக்க இன்பம் பெற்றுள்ளேன். அருமை மக்கள் இருவரும் பெருமையுடன் கல்வி கற்கின்றனர். பூ, இலை, கிளை, கனி, விழுதுகள் நிறைந்த ஆலமரமாக என் இல்லறம் விளங்குகிறது" என்றாள்.

அவளது ஆரஞ்சுக் கன்னம் ஆப்பிளாக மாறியிருந்த அதிசயத்தைக் கண்டாள் நிரம்லா. சற்று நேரம் அவளையே உற்று நோக்கிப் பின், "எது வாழ்வு, எது வாழ்வு" என்று அலறத் துவங்கிய தேய்நிலையைக் கண்டு செயலற்று நின்றாள் மாலா.

அலைகள் ஓய்வதில்லை

அவள் காத்திருக்கிறாள்; காலமென்னும் ஆற்றினிலே, இருபது ஆண்டுகளாக ஊறிப் பின், இக்கருதல்க் கடலில் கலக்கக் காத்திருக்கிறாள். மாலை மயங்கும் நேரம். அவள் வாழ்விலே அது மாலை மயங்கி இருள் குழிந்த நேரம். பறவைகள் இரை தேடி முடித்துத் தம் இல்லம் தேடி விரைகின்றன. அடித்துத் தேடி வந்த பறவைகள் யாவும் தம் இல்லத்தேடி பறந்துவிட்டன. 'சொய்வ' என்று ஒரு சீங்காரம் அதோ! என்? அவ் வண்டுக்கும் பூவிய் இனி என்? இல்லை போலும். எங்கோ தலைதெறிக்கப் பூவை விட்டு விரைகின்றதே!

சே, என்று திரும்புகிறாள்! அவளிடம் இறுதியாக அன்பைப் பொழிந்து, ஆசை மலர் சொரிந்து, இன்ப மொழி கூறி, இனிமறவேன் என்றுமுரைத்து, இவை யாவும் வெற்று மொழியாகும்படி, அவளைத் தவிக்க விட்டுத் தானும் ஒரு வண்டென்பதை நினைத்த அவளை நினைத்தாள். தான் வாழ்ந்ததெல்லாம் நளவுதான், நிகழ்த்தவையாவும் உண்மைதான், தன் மனம் தனி தனித்தும் மெய்தான், என்று அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. எப்படி முடியும்?

வாழ்வில் அடியெடுத்து வைக்கக் காத்திருக்கும் இளங்கன்னி. கனிவாய் மொழி புலையாள், கயல் போல் கண்ணுடையாள், கோடு போன்ற இடைகொண்டு, நடை யினிலே அன்னம் ஒக்கும் அவள், காலத்திற்கேற்ற கோலமும் உடையாள். கல்லூரிப் படிப்பினிலே சிறந்து விளங்கியதோடு நில்லாது, பருவத்து உணர்ச்சிகளால் காதலனைத் தேடி நின்றாள்! தளிர்க்கொடி, அது தழுவிய நிற்கக் கொழுகொம்பைத் தேடியது.

ஒருவரா, இருவரா? இனாரங்களில் பலர் கண்யாவை நாடி வந்தனர் - சுகன்யா அதுதான் இப்பூங்கொடியாளின் பெயர். அவளை நாடி வந்தவரில் சிலர் அவள் அழகை விரும்பினர். அவள் கல்வியில் மயங்கினர்

ரா. கீதா,
முன்ருமாண்டு.

சிலர்! ஆண்மையின்றி அவள் சொல்வதைக் கேட்டு நடக்கக் காத்திருந்தனர் பலர்! அனைவரையும் ஒன்றெனக் கருதிப் பழகி வந்தாள் சுகன்யா.

பல நாட்களாக அவள் மனத்துள் ஓர் எண்ணம். நாகரிக உலகிலே வாழ்ந்தாலும், அவள் நாடியதெல்லாம், இனிய இல்லற வாழ்க்கை! இந்தியப் பெண்ணன்றோ அவள்! அவள் கணவு...

இனிமையுடன் பேசும், இயலழகு கொண்ட இளைஞன்! கல்வியில் உயர்ந்தவன்! ஆண்மையுள்ள கணவன்! பெண்ணின் பின் செல்லக் கூடாது. பெண்ணைக் கண்டால் முகம் திருப்பவும் கூடாது என்னென்ன அளவில், எவை எவை இருக்கவேண்டுமோ, அவ்வவ்வகையில் அவை அவை நிறைந்திருக்கக் கண்டாள் லக்ஷ்மிமீடம்! எங்கேனும் இத்தகையதோர் இன்பக் கணவு அப்படியே நிறைவேறுமா என வியந்தாள் சுகன்யா.

லக்ஷ்மிமீடம்! இனிமை, அழகு. கம்பீரம்! கல்வியில் தன்னிகரற்றவன்! சுகன்யாவை அவனுக்கும் பிடித்தது! காதலெனும் தீ இருவர் நெஞ்சிலும் பற்றியது.

இன்ப நினைவுகள் என்னும் தீ. உணர்ச்சிகளாம் மெழுகினை உருக்க, அந்த இன்ப வேதனையில் - இதமான கனிப்பில் தன் மணநாளை எதிர்நோக்கி, ஆசையாய்க் காத்திருந்தாள்! ஆனால்...

கடந்த ஒரு மாதமாக லக்ஷ்மிமீடம் அவளை நோக்கி வரவேரில்லை! எங்கு சென்றாள் எனத் தெரியவில்லை எவ்வளவு முறை சுகன்யா அவளைத் தேடி அலைந்திருப்பாள்! நாகரிகப் பெண்ணைப் போன்று, இத்தகைய ஏமாற்றத்தை எளிதாக அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை!

ஒவ்வொரு நாளும் 'இன்று வருவான், வருவான்' என்று நினைத்துத் தேற்றிக்

கொண்டிருந்தான். லக்ஷ்மணின் நண்பர் கனில் சிவர், அவன் தன் தந்தையிருக்கு மிடம் திருமண விஷயமாகப் போயிருப்ப தாய்க் கூறினார். உண்மையாகவா என்று கேட்டு, உண்மையாகவோ என்று சந்தேகித் துப் பின், உண்மையாயிருக்கும் என்னும் நம்பிக்கை கொண்டார். அவன் தனிமை யைப் பயன்படுத்திப் பலர் அவனை நெருங் கினார். அவன் அதை விரும்பவில்லை. கண் களிவின்றும் இக்காட்சி அகல, அவற்றை இறுக முடிக்கொண்டார்.

'சுகன்யா!'

கற்பனைச் கழலில் ஆடிச் சென்றுகொண் டிருந்த அவன் நிமிர்ந்து நோக்கினான். லக்ஷ்மண! கண்கள் பொய்க்கின்றனவா?

'லக்ஷ்மண!' வியப்பால் அவன் குரல் கம்பியது.

சற்றுப் பின்னர் அவன் பேசாதிருந்தான். ஆம், இப்பொழுதுதான், அவன் தன்னை விட்டுச் சென்றிருந்தது நினைவிற்கு வந்தது. தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றவே அவன் காத்திருந்தான்.

இனி என்ன வாழ்க்கை?

'சுகன்யா, ஏன் பேசமாட்டேனென்கிறாய்? கோபமா?' ஆகா, நஞ்சு கலந்த தேனாய்ச் சொற்கள் வருகின்றன.

'யார் மீது யார் கோபம் கொள்வது?' என்று கேட்டுப் பின், 'ஆமாம், உங்கள் தந்தை நலமா? தாங்கள் சென்ற காரியம் நிறைவேறியதா?'—மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு, சொல்லல்புகளை எய்தான். 'சென்ற காரியம் நிறைவேறியதனால்தானே உன்னைத் தேடி வந்தேன். சுகன்யா, உன் னிடம் சொல்லாமல் சென்றதற்கு மன்னிப் புக் கேட்கிறேன். என்னை மன்னிப்பாயா? இன்னும் ஒரு மாதத்தில்.....'

'உங்களுக்குத் திருமணம். அவ்வளவு தானே, மகிழ்ச்சி' என அவன் முடிக்கு முன்பே பட்டத்தான்.

'மிகவும் சரி, எனக்கும்,' என்று சற்று நிறுத்தி. 'சுகன்யாவிற்கும்' என்று முடித் தான்.

நிமிர்ந்து நோக்கினான் சுகன்யா. பெயருடைய வேறு எவரேனுமோ தன் எண்ணியது உள்ளம். உணர்ச்சிக் கொத் தளிப்பைக் கண்கள் வழியே நிலத்திலே பொழிந்தான். மனத்தின் ஏதோ ஒரு முயற் றிருந்து ஒரு குரல், 'அந்தச் சுகன்யா நானே இருத்தல் கூடாதா? இறைவா அப்படி இருக்க வேண்டுமே' என ஓலமிட்டது.

'சுகன்யா, ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? என்னுடன் பேசமாட்டாயா? நம் திருமணத் தில் உனக்கு மகிழ்ச்சியில்லையா? அருகே வா சுகன்' என அன்போடு குழைந்தான் லக்ஷ்மணன்.

முன்னே சற்று நடந்தான் சுகன்யா. ஆமாம் முன் நோக்கி நடந்தான்.

'லக்ஷ்மண, நான்... நான் அவ்வளவு பாக்கியம் செய்திருக்கிறேனா? நானு உங் கள்...' இன்ப வெள்ளம் கண்களின் வழியே பாய்ந்தது.

அவன் கைகள் அவனைத் தாங்களி. மகிழ்ச்சியின் எல்லையை அடைந்துவிட்டான். சிறு குழந்தையென அவன் மார்பில் தலை வைத்து இது போதும் என்றென்றும் என அகமகிழ்ந்தான்.

'போகலாம் வா, சுகன்யா' எனத் தன் கைகளுடன் அவன் கைகளை இணைத்து முன் நோக்கி நடந்தான்.

சுகன்யா முன் நோக்கி நடந்து சென்றான். ஆ, இதென்ன? பேரலையொன்று வந்து அவனைத் தழுவினது. திணறினால் அவன் 'லக்ஷ்மணன்' என்று கதறினான். எங்கும் இருள். எங்கே லக்ஷ்மணன்? கரையில் எவருமே இல்லையே! இவன் யானே அழைக்கிறான்?

கடல் உறுமியது. அவன் ஆழச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

எண்ண அலைகளில் தன்னை அழித்திக் கொண்டிருந்த சுகன்யாவை, அவற்றினின் றும் மீட்டுப் புகலளித்தன கடலலைகள். அவள் எண்ண அலைகள் ஓய்ந்துவிட்டன. கடல் அலைகள் ஓய்வதில்லை. நிலவை எட்டிப் பிடிக்க எண்ணி எழும்பி ஆடிக்கொண்டிருந் தன அவை!

கண்ணம் மணியாம் எனவாழ்விக்க வரும் கரு மயிலாம் கருவின்கரு வான் என்று பலப்பல மொழிந்து பட்டுக் கன்னத்தில் தென்றலைப் போல் முத்தமிடுவேன்; கட்டிக் கரும்பே என் கட்டமழுப்பப் பட்டகமே சிட்டே! நான் தொடும் கவின் பட்டே வா என்பேனே; களங்குழையாம் கவிண்மழையாம் கதிரவனும் களங்குழையாம் கவின்கவரும் நற்பரிசாம் மன்னவன் தந்த மனங்கவரும் கனிமொழியில் சின்ன மலர்க்குழவி நீ சிந்துகின்ற கனிமொழியில் இவ்வையகத்தை யான் மறந்திருவேன் என் கண்ணே! விண்மீனாய் போல் சிமிட்டும் நின்வெள்ளி மலர்க்கண்களுக்கு அன்னத்தின் தூவியினால் அஞ்சனத்தைத் தீட்டிடுவேன்; வாவா என்று நீ நானும் திங்களை அழைப்பாய் நான் கோடானுகோடி முத்தம் கொஞ்சி யளித்திருவேன்; கோழி அடைகாத்துக் குஞ்சை வளர்ப்பது போல் கோழி அடைகாத்துக் குஞ்சை வளர்ப்பது போல் நாழிப்பொழுதும் நீ நலுங்காமல் நான் காப்பேன்;

* * * * *

காலம் கனிந்தவுடன் கல்வி நிலையத்தில் உன்னை மெல்ல நடத்தி ஆசானின் செங்கரத்தில் சேர்த்திருவேன்; கவிஞனது கையிலே எழுத்தாணி தன்னிலே உள்ள அன்னை கயற்கண்ணரியாம் அவனை நாழிப்பொழுதும் நலுங்காமல் தேன் சிந்தும் கண்ணனை தென்றலை நான் துதித்திருவேன்; என் உடல் இருக்கும் வரை அதில் உயிரிருக்கும் வரை உன் வாழ்வு தேனாய் இனிக்கப் பாடுபடுவேன்;

* * * * *

வெள்ளம்போல் காலம் விரைகிறது அவன் தன் மன்னவனுடன் சோலை இளங்குயிலாம் எதிர்கால மைந்தனைப் பற்றிய புதுக் கனவில் மகிழ்ந்திருக்கும் நங்கை; அவள் தான் வாயிற் படியினைத் தாண்டுகிறாள், தவறுகிறாள், உருகுகிறாள்;

* * * * *

நங்கை கண் விழித்தான் தன்னருகே மகன் இருப்பானென்று புதுவெள்ளமென மகிழ்வு பொங்க அன்பனைக் கேட்கின்றான்; அவனும் ஒன்றும் கூறாமல் கைதனைக் காண்பிக்கின்றான் ஆங்கே அவளது கருமயிலாம் கருவின்கருவாம் இளங்கன்றனை மகன் தன் கருவிழியை மூடிக் கிடக்கின்றான்; விண்மீனாய் போல் சிமிட்டும் நின்வெள்ளி மலர்க் கண்களுக்கு அன்னத்தின் தூவியினால் அஞ்சனத்தைத் தீட்டிடுவேன்; அன்று நினைந்ததை அன்ன நடையழிகி இன்று நினைக்கின்றான் என்புரு கிப்போ கின்றான்; துன்பப் புயல் வீச்சால் தூள்படம் நெஞ்சைக் கரமழுத்த அன்பனும் சாகத் துடிப்பவன் போல் தள்ளாடிப் போகின்றான்; வாவா என்று நீ நானும் திங்களை அழைப்பாய் நான் கோடானுகோடி முத்தம் கொஞ்சி யளித்திருவேன்; அன்று நினைந்தது அகத்தில் நிழலாட நங்கை சிந்துகிறாள் அன்றுவரை சிந்தாத கண்ணீரை.

+

பா. அனூராதா,
இளங்கலை, முதலாண்டு,
பொருளாதாரம்.

இயற்கை எழில்

கடற்கரையில் நான்நின்றேன்
தண்டென்றல் வந்ததென்ன
கடைக்கண்ணால் எனைக்கண்டு
கன்னிபவள் களித்ததென்ன
மலையேறி நான்சென்றேன்
மனமிசூந்த கவலையினால்
மனக்கவலை நான்மறந்தேன்
மன்னவனின் பார்வையினால்
கன்னியந்த நிலவரசி
களித்தனளாம் அவன்நினைவில்
மன்னவனும் செம்பருதி
மயங்கினனும் அவன்எழிலில்
தூதுவனும் வெண்முகிலோன்
ஊர்ந்தனனும் உரைசூற
உரைக்கும்முன் மகிழ்ச்சியினால்
உகுத்தனனும் கண்ணீரும்
வான்மழைதான் பொழிந்ததென
விண்ணுலகோர் வியந்துநிற்க
மண்மகளை சிறந்தானென
மண்ணுலகோர் மகிழ்ந்துநிற்க
காணஒண்ணு நிலைகண்டு
கலங்கவில்லை காதலர்கள்
இயற்கையின் இப்படைப்பை
மறுப்பார்யார் மாநிலத்தில்.

Y. PARVATHI
II B. A. Literature

இயல்

செல்வி ச. நிம்மி,
தமிழ்த்துறை

பாசம், நேசம், அன்பு, காதல் எனப் பல
பாசக் உறவு கூறப்படுகின்றது. அந்த உற
வின் நாம் காணுவதோ இன்பம்; அந்த
உறவு பிரிவாக மாறும்போதோ அடைவது
இன்பமன்றோ? பேயுடனேயே இணைந்து
இன்பமும் பிரியும்போது நாம் அடைவது
இன்பம்தான்.

ஒரு தாயத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள்
இருப்பதுபோல் எந்த ஒன்றை எடுத்துக்
கொண்டாலும் அதில் இரண்டு பிரிவுகள்
இருப்பதை நாம் அறியலாம். பகல் எனும்
இருபது இரவும், நன்மை எனும்போது தீமை
பகல், இன்பம் எனும்போது துன்பமும்
தொடர்ந்து வருவதுபோல் உறவின்போது
இன்பம் அல்லவா இணைந்து வருகின்றது.
உறவு எனும் அமிர்த்தத்தின் எல்லையாக
இருப்பது பிரிவு எனும் விடமன்றோ!

மகளைப் பிரிந்த தாய், கணவனைப் பிரிந்த
மனைவி, தாயை அல்லது தந்தையைப் பிரிந்த
பிள்ளைகள், நன்பரைப் பிரிந்த அன்பர் எனப்
பலவகையான பிரிவு கண்டவர்களாக மக்க
கூடப் பிரிக்கலாம். அவர்கள் இழப்பு வெவ்
வென்று ஆனாலும், அடைந்த-அடையும் துள்
யில் ஒன்றுதானே!

மகள் மணம்கொண்டு மறுவீடு சென்றது
தாய்க்கு மகிழ்ச்சி அளித்தாலும், அந்த இன்
பத்தின் தொடர்பில் அவள் மகளை அன்றோ
பிரிப்பாள். அது அவளை வாட்டுகிறது.
எதைக் கண்டாலும்,

'இதுவென் பாவைக் கினியநன் பாவை
இதுவென் பைங்கினி எடுத்த பைங்கினி
இதுவென் பூவைக் கினியசொற் பூவை'

எனவன்றோ நினைக்கத் தோன்றுகின்றது
அவளுக்கு.

'சென்றனள் மன்றவென் மகளே
பந்தும் பாவையுங் கழங்குமெமக்
கொழித்தே'

என மறுகிப் புலம்புகின்றாள்.

இவள் பிரிவு நிரந்தரமற்றது. வேண்டுங்
காலத்து மகளைச் சென்று காணும் வாய்ப்
பிருந்தும் பாசத்தால் துடிக்கும் அன்னை
அவள். நல்ல பாம்பு தீண்டின் அது எப்படிப்
பட்ட துன்பத்தைத் தருமோ அது போன்ற
துன்பத்தை, பிரிந்த மகளாலேயே இவள்
அடையும்போது, இறந்த மகனால் ஒரு தாய்
அடையும் துன்பத்தைக் கூறத்தான் இய
லுமோ? மகளைத் தொடர்டினிலும், மார்புமே
லும், தோள்மேலும் வைத்துக் காப்பாற்றிச்
சீராட்டிய தாய்க்கு அவையனைத்தும் பெய்
யாய்ப் பழங்கதையாய்க் களவுகளாய் மாறும்
போது ஏற்படும் நிலை?

'பின்னி முடிச்சிடம்மா
பிச்சிப்பூச் சூட்டிடம்மா'

என்னும் மொழிகள்இனி
எக்காலம் கேட்பன்ஐயா!

நெஞ்சில் கவலையெல்லாம்
நிற்காமல் ஓட்டும்அந்தப்

புன்சிரிப்பைக் காணுது
புத்திதடு மாறுதையா'

என அம்மழலையின் பிரிவு அத்தாயை எவ்வ
ளவிற்கு வாட்டுகின்றது? இறுதியில் வெறும்
நினைவுகளல்லவா துணையாக உள்ளன!

“தாய், பாசத்தின் உருவம்; கருணையின் வடிவம்; என்வே, மென்மையான அவள் எப்பிரிவையும் தாங்காதவள்; ஆதலால்தான் துடிக்கின்றாள். ஆயின், மற்றவர்களுக்குப் பிரிவைத் தாங்கும் வலிமை உண்டு; அதை அவர்கள் தாங்குவர்” எனக் கூறிவிட முடியாது.

வினைப்பொருட்டுத் தலைவன் சென்றிருக்கும் பிரிவைத் தாங்காதவள் தலைவி. வழிமேல் விழிவைத்து அவள் வரவு நோக்கிக் காத்திருப்பாள். நிலத்தினும் பெரிதாகவும், வானினும் உயர்ந்ததாகவும், நீரினும் ஆரளவின்றாகவும் அவள் கொண்டிருக்கும் அன்பு இருக்கும்போது, அதை நீக்கித் தலைவன் நீங்கினால் அவள் மனம் படும்பாடு! உலகம் துஞ்சும்; உற்றார் உறங்குவர்; ஆனால் அவன் உறங்க மாட்டான். தன்னைப்போல் மற்றவர்களும் கணவனைப் பிரிந்து துன்பமுறுகிறார்களோ என றியுறுவாள். அலையோசை கேட்பின், ‘யார் அணங்குற்றனை-கடலே!’ என அதுவும் தன் நிலைபோல் வருந்துவதாக நினைத்து மறுகுவாள். அவள் வருத்தத்தை,

“மங்கையர்க்கன் புனல்பொழிய
மழைபொழியும் காலம்
.....
.....
அங்குயிரும் இங்குடலும்
ஆனதொரு காலம்
அவரொருவர் நானொருவர்
ஆனநெடுங் காலம்!”

என்ற வரிகள் எவ்வளவு உருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

‘கண்ணன் முகமறந்து போனால்-இந்தக் கனக ளிருந்துய் னுண்டோ? வண்ணப் படமுயிலை கண்டாய்-இனி வாழும் வழியென்னடி தோழி?’

என இருமும்பும் காந்தமும் போன்றும், தாரையும், தன்மதியும் போன்றும் இணைந்திருந்த இருவர் பிரிந்தபோது தலைவி பிரிவாற்றாமையால் துடித்து அரற்றுக்கின்றாள்.

இன்று சென்ற தலைவனை நினைத்துத் தலைவி வருந்தினும் நானே அல்லது ஒருவருவான் என நினைத்துத் தேறுதல் அடையலாம். கடல்நீரும் ஆறுமாக, உயிரும் உடலுமாக இருந்த கணவன் மனையிரில் அயலாயிழந்த இல்லாளின் வேதனை தமக்கையோ, தமையனோ உற்றரில் ஒருவர் போய் மறவர்களை அந்த இடத்தில் நின்று வைத்து ஆறுதல் அடைய முயலலாம்; மன அமைதிபெற முயலலாம். ஆயின், ‘கணவன் இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்’ அன்றோ சோலை மரமாய் வளம் கொழித்து நின்றவன் பட்டமரமாய் அன்றோ நிற்க தேரிடுவது அன்றையையும் அத்தனையும் நீத்து, கொண்டவனோடு சிறப்புக் கொண்டாடி வாழ்ந்தவன் அவன் பிரிவில் தன் உடம்பு தானே தனக்குப் பகையாம் என்றன்றோ வருந்தி வாட தேரிகின்றது.

இது மட்டுமா பிரிவு?

பாசம் கொண்டு தன் மக்களை வளர்ப்புப் பெற்றோர். ஆயின், பாசக்கயிறு அவர்களை (பெற்றோர்)ப் பிணைத்து இழுத்துச் செல்ல, இப்பாசத்தை அறுத்துக்கொண்டு செல்வர் அவர்கள். அப்பொழுது அவர்கள் மக்கள் அடையும் துன்பம் சொல்லத் தாமல்.

உலகத்தை, அதன்மீது கொண்ட பற்றத்துறந்தவர்களும், தாய்ப்பாசத்தை, அன்புத்துறக்க முடியாமல்,

“அள்ளி இடுவது அரிசியோ?
தாய்தலைபோல்”

கொள்ளிதனை வைப்பேனோ?
கூசாமல்-மென்மையாக

முகமேல் முகம்வைத்து
முத்தாடி என்நீர்

மகனே என அழைத்த வாங்கு”
எனவும்,

“வெந்தாளோ சோணகிரி வித்தகா!
நின்பதத்தில்
வந்தாளோ என்னை மறந்தாளோ!
உள்ளையே நோக்கி உகந்துவரம்
-சந்ததமும்
கிடந்துள்ள
தள்ளையே ஈன்றெடுத்த தாய்?”

எனவும் கதறும்போது, உலகத்தில் பற்றுக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தும் மற்றவர் களை எந்த அளவிற்கு அப்பிரிவு வாட்டும் என்பது உன்னதக்கது. நோக்கும் இடத்தில் எல்லாம் வளர்த்த முகமன்றோ தெரியும்! எனும் பொருளிலெல்லாம் பெற்றவரை அன்றோ கண நேரிடும்!

பிரிவு எந்த அளவிற்கு உற்றவர்களை மற்றவர்களைக் குழப்புகின்றது. ஊரோ, உற்றோ, பெண்டிரோ, பிள்ளைகளோ எவரும் நிலையல்ல. செல்வமும் சதமல்ல. தேசத்திலே யாருமே சதமல்ல. நம்முடல்

உப்பிருந்த பாண்டம்; ஊற்றைச் சடலம். அதை அறிந்தும் நாம் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு செலுத்திவிடுகின்றோம். நெருநல் உளொருவன் இன்றில்லை என்னும் நிலையாமையாகிய பெருமையை அன்றோ உடையது இவ்வுலகம். இந்த நிலலாமைக்கே அழுதுநின்ற நாள் போதாதோ?

நிலைக்கும் தன்மையை உடைய, கங்குகரை இல்லாத, கரைகாண முடியாத அளவினை உடைய எங்கும் ஏகமாய் இருக்கும் இறைவனையே நாம் பிரிந்து அன்றோ உள்ளோம். பொய்யான வாழ்வில் ஏற்படும் சாதாரணப் பிரிவுகளையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் நாம் மெய்யான வாழ்வெனக் கருதப்படும் அவன் அருளையே பிரிந்து இருக்கின்றோம்; இதை அறிந்தும் மறந்தநிலையில் நாம் இருப்பதால்தான் அவ்வப்போது சில தற்காலிக, நிரந்தரப் பிரிவை நம்மிடையே ஏற்படுத்துவதன்மூலம் அதை நமக்கு இறைவன் உணர்த்துகின்றான் போலும்!

ஒன்றும் ஒன்றும் சேர்ந்தால்?

விடையில்லாப் புதிரினிலே விருப்பெங்கே மலரும்?
நடையில்லா இலக்கியம்போல் நாளடைவில் வாடும்.
பதிலில்லாக் கேள்வியிலே ஆர்வமெங்கே யிளிரும்?
மதனில்லா ரதியாக ரிதம்வாடி அழியும்.
துன்பமில்லா இன்பத்தால் சுவையெங்கே வளரும்?
நண்பனில்லாத் தனிமனிதன் வாழ்வாகக் கசக்கும்.
காகமொன்றைக் கண்டாலோ வரப்போவது சோகம்
சோகமின்பப் பிரவாகமல் வொன்றிரண்டே யானால்
இரண்டாக இணைவதிலே இனிமைமிக வதிகம்
ஒன்றன்சீ ருயர்ந்துநிற்கு யிரண்டாகிச் சேர்ந்தால்!

ரா. கீதா,
மூன்றாமாண்டு - இலக்கியம்

நிலத்தின் நலாவின்பர்

நீலப் பட்டின் கோல விரிப்பில்
நித்திலம் பதித்த நீள்நெடு வாண்கண்
வெள்ளித் தடத்தின் கூரொளி யழல
வெண்ணில வுப்பெண் பவனி யாஃரை

எழிற்றிகழ் கோலங் கண்டே கண்ணக்
கெழுமிய காட்சியை மனத்தில் வரைய
நிலத்த எண்ணத(து) அம்புலியழகை
எடுத்து விரித்திட ஏடுடுத் தனளே!

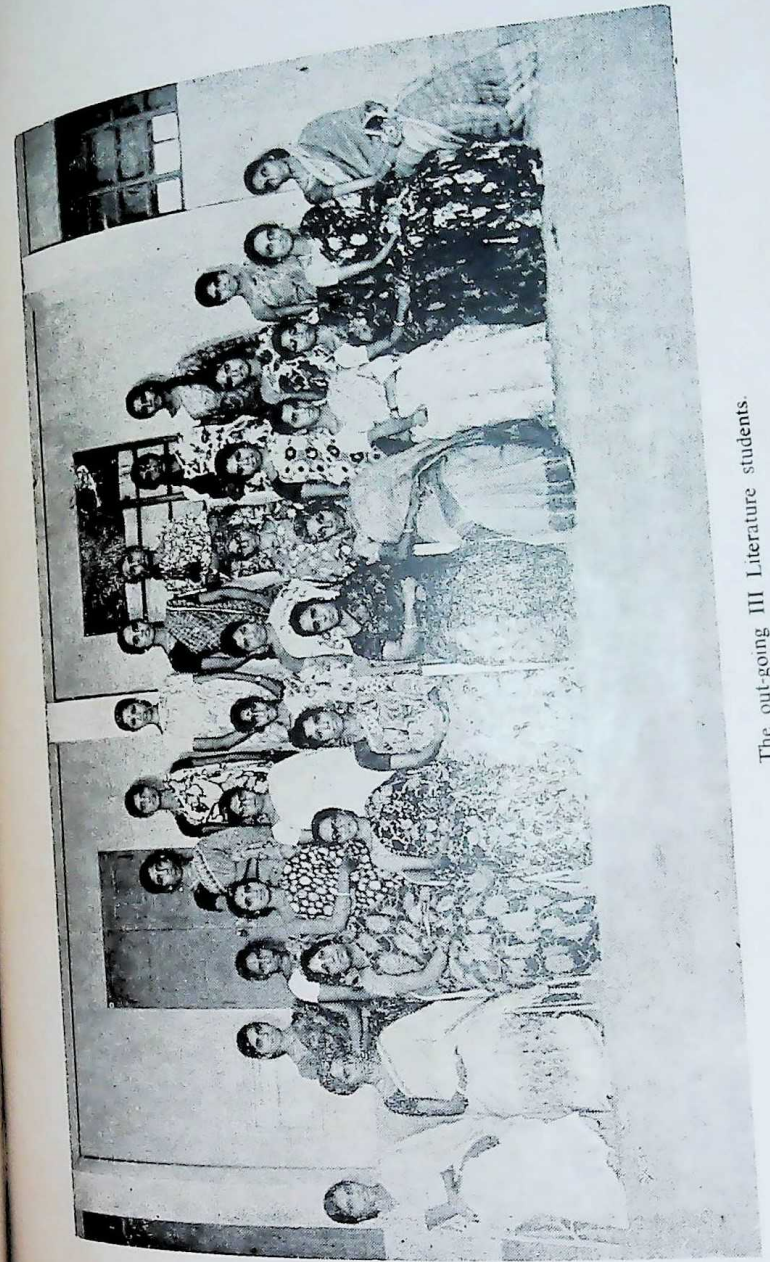
உள்ளங் கவர்ந்த காட்சியைக் கண்டு
வெள்ளம் எனவே தோன்றிய களிப்பில்
முழுகியி ருந்தவென் னுணர்ச்சிக ளனை த்தும்
வீழ்ந்திடும் வகையில் திடுமெனச் சிலதுள்!

கருமை போர்த்திய முகிலிடை நுழைந்து
மரந்தன் கிளையெனும் கண்கொடு தேட
விரைவில் முகிலை விலக்கிந கைத்துத்
திரைவா னதனில் விளையா டிடவும்

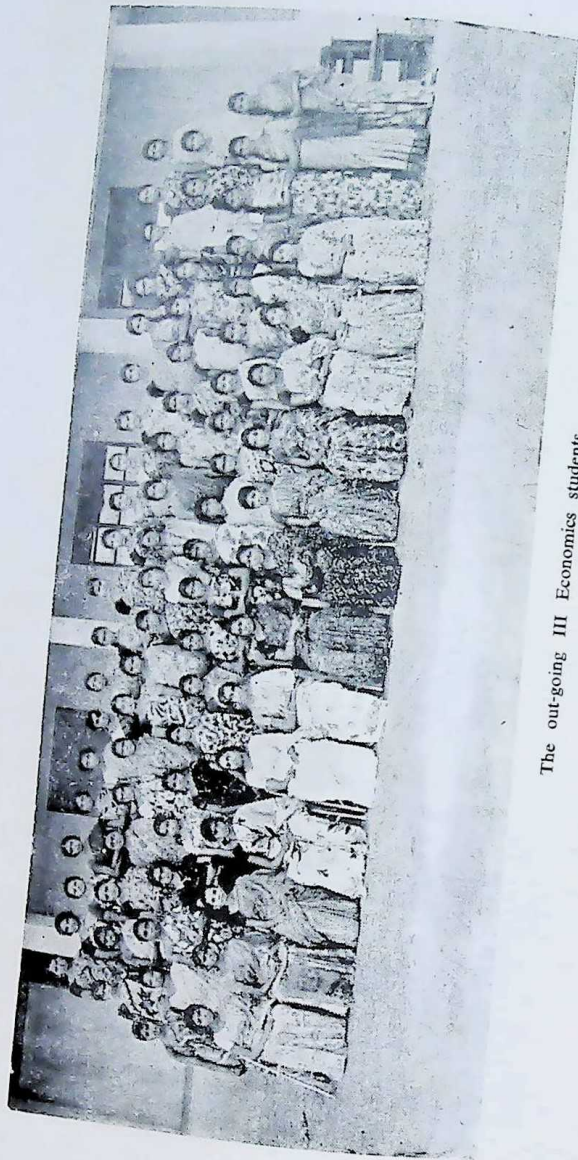
சீர்தகு மதியாள் வெண்முகம் நோக்கிக்
கூர்படு மதியோர் பாக்களி யற்றிட
இருங்கலை பயிற்றி யுணர்வறி யாவென்
னிரும்பெனும் மனத்தை உருக்கி வார்த்திட
விளைவது வேயிவண் கவியெனாங் கடலில்
திளைத்திட வைக்கும் ஏடெழுந் ததுஇளங்
குழவிவி ழைந்தே பற்றிடும் நிலையில்
உழன்றிட் டேன்தினம் திங்களீன் வரவால்!

நிலையா வாழ்வில் நினைவுறு புகழின்
நிலையா நிலைத்த நிலவே வாழி!
நிலைபேற் றின்பம் நிலவுல கம்பெற
நிலையிற் றிரியா நிறைமதி வாழி !!

சே. பத்மினி,
இளங்கலை, இறுதியாண்டு,
பொருளாதாரம்.

The out-going III Literature students.

The out-going III Economics students.

कविता

मैं कविता लिखने का प्रयत्न कर रहा हूँ ।
जी हाँ, मैं कविता लिखने का प्रयत्न कर
रहा हूँ ।

रेखान हूँ, हैरान हूँ, माथे पर हूँ रेखाएँ,
भोच रहा हूँ, खोज रहा हूँ, हाथ यह बढने
राएँ ।

लिखूँ तो क्या लिखूँ ?

हैं विचार सारे उलझे

भरे, हाँ, हाँ, वही,

नहीं, वह नहीं,

मैं समझा कि वे सुलझे ।

इहलोक का कोई गीत सुनाऊँ ?

प्रेम की कोई रीति सिखाऊँ ?

परलोक की कोई परी दिखाऊँ ?

या सपनों का संसार बसाऊँ ?

मयुर मिलन का राग अलापने ?

या विरह की आह छुडाने ?
या बसती दुनिया कोई उजाडने ?

सोच सोचकर पस्त हो गया

फिर भी पडा रहा उलझन में ।

जग में कितने कवि मनीषी,

मेरा भला स्थान कहाँ ?

हाय ! सोचते हुआ सवेरा,

आह भरे मनपंछी मेरा ।

मन की वीणा बेसुर है,

आशा तन्त्री टूटी है,

आखिा कविता 'कविा' रही ।

वह आगे नहीं बढ़ रही ।

जी हाँ, मैं कविता लिखने का प्रयत्न कर

रहा हूँ ।

उमा सुत्रमण्यम

बी.ए. द्वितीय वर्ष (इतिहास)

आम्रपाली विषयक कवियों की उदासीनता

ईसा मसीह के कई सालों पूर्व बौद्ध धर्म का प्रचार हुआ। शिवालय के घण्टों ने गूँजना छोड़ा; होमकुण्ड की ज्वाला कुंठित हुई। पंडितों का सामगान घीमा पड़ा। महान उद्घोष फूट पड़ा— 'बुद्ध शरणं गच्छामि। संघं शरणं गच्छामि।' विहार के साधु तन्मय हो अपने धर्म की तृप्ति दे रहे थे। उस पुण्यमयी, करुणामयी, द्रवणशील, दयालु सात्विक सत्य, अहिंसा व प्रेम का प्रचार करने वाली मूर्ति ने कितनों को आकर्षित किया, कितने ही पीड़ितों की व्यथा शान्त की और उन्हें अपने अंक में भर लिया। बौद्ध संघ द्वारा कितने ही सिंह हिरण बने, कितने ही अंगुलिमाल तपस्वी बन बैठे।

इन्हीं परिस्थितियों में आम्रपाली का जन्म आम्रवृक्ष के नीचे हुआ। वही आम्रपाली-स्मृतिपत्र पर देखिए— एक सुकोमल, सुन्दर राज्य के भोग-विलास का साधन व साधिका, वासना में डूबी स्त्री, जिसके पाँवों में सुषुप्तों के बन्धन हर पल पड़े रहते थे... फिर सुपुण्डन किए, काषाय वस्त्र ओढ़े, मन्द स्मित लि। दुःखी हृदयों की उपचारिका— इसी मूर्ति के चारों ओर फैला प्रकाश उसे मानवमात्र से अलग कर दैवीय स्वरूप दे देता है।

राजा के माली द्वारा पाली हुई साधारण बालिका, राजवाटिका में पली। राजा चेतक का उसपर विशेष अनुग्रह था। शीघ्र ही वह राजनर्तकी चन्द्रसेना या चन्द्रमुखी से प्रभावित हुई। वह सयानी हुई और नृत्य द्वारा उसने भी राजनर्तकी का पद पाया। हर नारी के समान उसके जीवन में

भी प्रेम आया, परन्तु लिच्छवियों के युद्ध ने उसे इस प्रेम से वंचित किया। उसी प्रेम की स्मृति थी— उसका विमल जो उन्हीं युद्ध विभीषिका की परिस्थितियों में बड़ा हुआ। बुद्ध का मरण पुनर्जन्म हुआ। इस संसार के धुन्ध से दूर मानव के प्रयत्न में विमल को भी बौद्ध धर्म का प्रचार मिला और वह अपनी माँ को भी यह वर दे देता। बुद्ध के करकमलों ने आम्रपाली सी साधारण नर्तकी को भी अपनाया। संघ में आम्रपाली प्रवेश पा गई।

उपरलिखित तो आम्रपाली की मुख्य कथा के तन्तु मात्र हैं। बौद्ध धर्म के प्राचीन ग्रन्थ महासंघ और दीपवंश दोनों में ही इसका उल्लेख मिलता है। आश्चर्य तो इसलिख है कि रामायण में भी पड़ती उर्मिला को गुप्त ने अपनाया; परन्तु इन ग्रन्थों के इस उपाख्यान पर भी आम्रपाली की कथा से हर महाकवि उदासीन रहा है।

अब हम यह पहले समझने का प्रयत्न करेंगे कि आम्रपाली को आज तक कोई भी कवि ने क्यों नहीं अपनाया। कल्पना का इन्द्रजाल बुनने वाला कवि अगर वैज्ञानिक दृष्टिकोण से कविता लिखे तो साहस करें तो हम कहेंगे कि आम्रपाली की स्मृति में असमर्थ रहेगा। उसकी आम्रपाली कथा को कवि को ज़रूरत होगी।

निम्नलिखित कारण अवश्य ही कवि को लिखने को स्पष्ट करेंगे।

1. 'पाली' की शैशवावस्था के लिए परिस्थितियों की रचना कष्टसाध्य होगी। जन्म व उत्पत्ति की विविधता के साथ पालन पोषण की परिस्थितियाँ कठिन प्रतीत होगी; वह वाटिका के बाहर न जाने सकेगी। परन्तु विशाल संसार को समझने की क्षमता न बने उसमें कैसे आई। उसका उत्तर लोहे के तने बनाने सा होगा। साथ ही परिस्थिति रचना भी भार हाथ का खेल नहीं।

2. साधारणीकरण भी कवि को सरल नहीं प्रतीत होगी। गुप्तों के स्वर्णयुग से लेकर अंग्रेजों के वैज्ञानिक अन्वेषणों के उल्लेख तक की क्रिया में कठिना प्रतीत न होगी। परन्तु भूतपूर्व लिच्छवियों के वैभव का दर्शन, जीवन की सरसता व राज्य-व्यवहार के वर्णन आदि में भी उलझन है। क्योंकि समासमयिक ग्रन्थों में धर्म व सामाजिक परिस्थितियों के सिवाय प्रासादों का वर्णन भी नहीं पाया जाता।

3. प्रतियोगिता में भाग लेने वाली किसी नर्तकी की भूल स्राष्ट करने पर अम्रपाली राज-नर्तकी बनी। लेकिन आम्रपाली नृत्य कैसे सीख सकी? समासमयिक ग्रन्थों का कथन है कि वह राजदरबार के गुरु शिवामणी को अपना गुरु मानती थी। परन्तु साधारण माली की लड़की के लिए यह असंभव है।

4. आम्रपाली का प्रेम सबसे जटिल प्रश्न है। वहाँ तक कि इतिहासकार भी यह न तय कर पाए कि उसने प्रेम विन्दुसार से किया था या उसके पुत्र अनातशत्रु से। उसके अनुरूप नायक की खोज तो आसान कार्य नहीं।

5. लिच्छवियों व अजात के बीच हुए युद्ध का कारण बनने का अभियोग भी अम्रपाली पर है। यह कहाँ तक ठीक है, यह तो जिज्ञासा का विषय बनकर रह जाता है। वह 'वैशाली की नगरवधू' बनी। यह नवीन पद्धति क्या थी और किमलिए उसे यह उपाधि दी गई—इन प्रश्नों का जवाब न जाने क्या होगा?

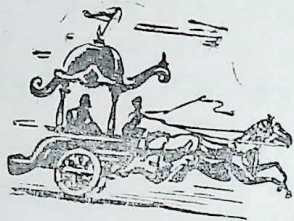
6. विमल का स्थान निर्धारित करना अत्यन्त कठिन है। लेकिन हम बुद्ध के लघु रूप की छया विमल को मान सकते हैं। बुद्ध ने अहिंसा, प्रेम व सत्य के माध्यम से गर्विले पंडितों के शास्त्रार्थ से पीड़ित आमजन को गले लगाया। विमल ने भी प्रेम के अभाव में तड़पती माँ 'पाली' को 'बुद्ध' व संघ द्वारा शांति प्रदान की।

परन्तु कवि की पहुँच वहाँ भी है जहाँ रवि नहीं पहुँच सकता। वह कल्पना के आवरण से मुख्य सत्य पर अवश्य प्रकाश डाल सकता है। जैसे एक अंग्रेजी विद्वान का कथन है—
The poet has this one advantage over the historian.

कहीं आम्रपाली श्री चतुरसेन की 'वैशाली की नगरवधू' मात्र न रह जाए। अगर उसे काव्य का विषय बना जाय तो अवश्य ही प्राचीन भारतीय आदर्श भी नवीनतम हर से आधुनिक जनता के सम्मुख प्रस्तुत किए जाएंगे। आम्रपाली काव्य का विषय बनकर ऐतिहासिक पात्रों से ऊपर उठकर मानव इतिहास की नारी रत्नों में जाज्वल्यमान व्यक्तित्व से आभूषित होगी। उसका असफल प्रेम, कर्कष्य का गुरुभार, कोमल नारीरूप, विरह वेदना,

मानसिक कयापलट, ममता व आँसू—ये सभी अपने आप में मानव मात्र के लिए गाथास्वरूप बन जाएंगे।

आशा है कि कम से कम इससे कुछ चेतना व चुनौति पाकर रुकी हुई कलमें कल्पनारूपी आकाशगामी घोड़ा दौड़ाएंगी और मौन साधने वाले दौड़ गुनगुना उठेंगे। आम्नपाली आखिर कोई

भयानक जिम्मेदारी नहीं; वरन् कवि के कर्तव्य की मधुर स्मृति है। वह पाठक की आशा, स्नेह का स्वप्न, साहित्य व मानव इतिहास की सौ चरित्र रचना बनकर जीवित रहेगी।

उमा सुन्नमण्यम्
वी. ए. द्वितीय वर्ष (इतिहास)

छायावाद में राष्ट्रियता अथवा सामाजिक चेतना

जीवन के अन्तस्तर में
नित वूड-वूड रे आवुक ॥—गुंजन

साहित्य समाज का दर्पण है। किसी भी काल के साहित्य में तद्दुगीन प्रवृत्तियों का प्रभाव अवश्य उभा ही है। अपने काल के सामाजिक, आर्थिक, साहित्यिक परिस्थितियों से अप्रभावित कोई भी साहित्य नहीं हो सकता। पर अरुसर छायावाद पर यह दोषारोपण किया जाता है कि छायावादी कवि कार्यात्मक दुनिया में विचरते-विचरते अपनी प्रार्थना भूमि को भूल चुके।

“ले चल मुझे भुलावा देकर,
मेरे नाविक, धीरे धीरे” — प्रसाद
“हमें जाना है जग के पार
जहाँ नयनों से नयन मिले
ज्योति के रूप सहस्र खिले!” — निराला

इन उदाहरणों के आधार पर कहते हैं कि छायावाद पलायनवाद (Escapism) था। छायावादी कवि यथार्थ भूमि के कठोर सत्यों के बीच जीना नहीं चाहते थे, उन्होंने समाज और राष्ट्र की समस्याओं पर ध्यान नहीं दिया है। वे जीवन वास्तविकता के प्रति उपेक्षा की दृष्टि रखते थे। इसके लिए अपना कल्पना—लोक ही प्यारा है।

पर सत्य तो यह है कि छायावादी कवियों ने मानव और जगत की अवहेलना नहीं की है, वे जगत् जीवन के प्रति उदासीन और पलायनवादी नहीं रहे हैं। पंतजी स्पष्टतः कहते हैं—

“जीवन की लहर-लहर से
हँस खेल-खेल रे नाविक !

छायावाद तद्दुगीन लोक-जीवन का सहज उद्गार कहा जा सकता है। स्वयं छायावाद के प्रवर्तक प्रसाद कहते हैं—“जब तक समाज के उपकार के लिए कवि की लेखनी ने कार्य नहीं किया हो, तब तक केवल उसका उपमा और शब्द वैचित्र्य तथा अलंकारों पर भूलकर हम उसे एक ऐसे कवि के आसन पर नहीं बैठा सकते जिसने कि अपनी लेखनी से समाज की प्रत्येक कृतियों को स्पंदित करके उनमें जीवन डालने का उद्योग किया हो। इससे यह स्पष्ट है कि आरंभ से ही छायावाद के अंदर सामाजिक चेतना भी काम कर रही है।

उसी छायावाद में, जिसमें समाज और संसार के प्रति घोर उपेक्षा की भावना थी, परवर्ती काल में सामाजिक समस्याओं के प्रति जागरूकता की तीव्र भावना पाते हैं। प्रकृति का पुजारी छायावादी कवि कह उठता है—

“सुंदर हैं विगह, सुमन सुंदर
मानव तुम सबसे सुंदरतम”

यों कवि प्रकृति की श्रेष्ठ कृति मानव की ओर आकृष्ट होता है।

कल्पना लोक से नीचे उतरकर वास्तविक जीवन के प्रति जागरूक होकर कहता है—

“ताक रहे हो गगन ?

मृत्यु नीलिमा गहन गगन ?

देखो भू को

जीव प्रसू को !”

जीवन की जटिल समस्याओं के साथ ही वह समाज की विषम अवस्था पर तरस खाता है।

“संग सौध में ही शृंगार मरण का शोभन नगन, क्षुधातुर, वास - विहीन रहें जीवित जन ?”

प्रकृति सौंदर्य में अपने को खो देनेवाला कवि अब बदल जाता है—

“आज असुंदर लगते सुंदर सुपन प्रिय पीडित शोषित जन !”

छायावादी कवियों के स्व में सर्वनिहित है। आँसू में जो कवि पहले अपने प्रिय विरह के लिए रोते हैं, वे ही कवि बाद में चलकर अपनी व्यष्टि में समष्टि को समा लेते हैं। “मैं नीर भरी दुख की बदली” कहनेवाली महादेवीवर्मा ही बाद को संसार के लिए रोती हैं—

‘मेरे हँसते अघर नहीं।

जग की आँसू लडियाँ देखो।’

छायावादी कवियों ने तद्दुगीन समस्याओं पर अपना ध्यान लगाया। दलितों और शोषितों के प्रति उनकी सहानुभूति थी। निराशा के “विधवा, भिक्षुक और वह तोडती पत्थर,” प्रसाद के “भारतवर्ष की गौव गरीमा” इसके ज्वलंत उदाहरण हैं। ये कवि पुरातन महिमा के प्रशंसक

रहे। “परिवर्तन” में भी कवि देश के अतीत याद में आठ - आठ आँसू बहाता है—

“कहाँ आज वह पूर्ण पुरातन वह स्वर्ण का काल।

माँ भारती को बुलाकर कहते हैं निराशा—

“और एक बार नाच तू श्यामा सामान वैसा”

इन कवियों की सामाजिक भावना का व्यापक है। वे अपने देश के लिए ही नहीं, बल्कि विश्व के लिए नवयुग की मानव - सभ्यता का निर्माण चाहते हैं।

विश्व मंगल की यह कल्पना देखिए—

“ललित कलाओं से घरती का रूप बने मनुष्यों मानव हो संयुक्त प्रकृति से स्वर्ग बने भू धरा”

“वरदे वीणा वाहिनी वर दे !

प्रिय स्वतंत्र - रव अमृत - मंत्र नव भारत में दे”—निराशा

“आओ मुक्त कंठ से सब जन

भू मंझल का गावें गायन”—पंत

“जग को ज्योतिर्मय कर दो”—निराशा

छायावाद में ही पहले-पहल नारी को उभराने की निर्मम कारा से मुक्त कराने का प्रयत्न किया गया।

पंत कि यह उक्ति कितनी जोरदार है—

“मुक्त करो नारी को मानव,

युग बंदिनी नारी को

युग - युग की निर्मम कारा से

जननी, सखी, प्यारी को !”

“नारी ! तुम केवल श्रद्धा हो विश्वास रजत नग पगतल में पीयूष स्रोत सी बहा करो जीवन के सुंदर समतल में”

—कामायनी ; प्रसाद

समस्याओं का उल्लेख ही नहीं, बल्कि साथ ही नव-निर्माण की योजना भी छायावाद में है। कवियों को नष्ट कर, जाति—पाँति आदि भेदभावों को मिटा देना चाहते हैं ये कवि।

छायावादी कवियों ने बड़ी ही सशक्त कविताओं के माध्यम से सोए हुए अपने देश को जागाने का प्रयत्न किया है।

“बड़ो अभय विश्वास चरण धर” कहकर नारी पंत जनमन को प्रोत्साहित करते हैं वही महादेवीवर्मा—

“जाग बेसुध जाग”

कहकर सबको उस्तेजित कराती है।

देशप्रेम की कविताओं की रचना भी इस काल

में कुछ कम मात्रा में उपलब्ध नहीं। अपने ‘अरुण मधुमय देश’ के लिए प्रसाद कहते हैं—

“वही है रक्त वही है देश, वही साहस है वैसा जान वही है शांति वही है शक्ति वही हम दिव्य आर्य संतान जिये तो सदा उसीके लिए, यही अभिमान रहे यह हर्ष निष्ठावर कर दें हम सर्वस्व, हमारा प्यारा भारतवर्ष।”

अक्षर कहा जाता है “छायावादी काव्य में जीवन के सूक्ष्म मधुर गीत हैं पट जीवन की गुरु गंभीर व प्रशस्त वाणी का अभाव है”। यह आक्षेप भी कोई अर्थ नहीं रखता। क्या कायायनी में केवल कोमल मधुर गीत ही हैं और जीवन की गुरु गंभीर वाणी नहीं ?

इन पंक्तियों में छायावाद की गंभीर वाणी व्याप्त है—

“सिंधु को क्या परिचय दे देव ? बिगडते बनते बीच विलास”

निष्कर्षतः हम कह सकते हैं कि छायावाद का काव्य प्रथम श्रेणी का विश्वकाव्य नहीं है—कुण्ठा की प्रेरणा प्रथम श्रेणी के काव्य को जन्म नहीं दे सकती। प्रथम श्रेणी के काव्य की सृष्टि तो पारदर्शी कवि के द्वारा ही संभव है, जिसके लिए यह जीवन और जगत अनुभूत हों और जो सत्य को प्राप्त कर चुका हो। परंतु यह सौभाग्य संसार में कितनों को प्राप्त है ? इसके अतिरिक्त, संसार का अधिकांश काव्य कुण्ठा - जात ही तो है। उसकी तीव्रता और वे भव-विलास का जन्म प्रायः कुण्ठा से ही तो होता है।

इस सीमा को स्वीकार कर लेने के उपरांत छायावाद को अधिक - से - अधिक गौरव दिया जा सकता है। और सच ही, जिस कविता ने एक नवीन सौंदर्य चेतना जगाकर एक वृहत समाज की अभिरुचि का परिष्कार किया, जिसने उसकी वस्तु-मात्र पर अटक जानेवाली दृष्टि पर धार रखकर उसे इतना नुकीला बना दिया कि हृदय के गहनतम

गह्रों में प्रवेश करके सूक्ष्म और तरल - से - तरल भाव - वीचियों को पकड़ सके, जिसने जीवन की कुण्ठाओं को अनंत रंगवाले स्वप्नों में गुदगुदा दिया, जिसने भापा को नवीन हाव - भाव, अश्रु - हास और नवीन विभ्रम - कटाक्ष प्रदान किये, जिसने हमारी कला को असंख्य अनमोल छाया - चित्रों से जगमगा कर दिया और अंत में जिसने 'कामायनी' का समृद्ध रूपक, 'पल्लव' और 'युगांत' की

कला, 'नीरजा' के अश्रु - गीत, 'परिमल' और 'अनामिका' की अंबर - चुम्बी उडान दी उस कला का गौरव अक्षय है। उसकी समृद्धि की धारा हिन्दी का केवल भक्ति - काव्य ही कर सकता है।

बी. गिरिजा,
बी.ए. प्रथम वर्ष (इचिवा)

